

COLECȚIA
*Tubirii
de poveste*

LA
SOLICITAREA
CITITOARELOR

CHRISTINA DODD

Suflete pereche

Unele pasiuni sunt prea puternice
pentru a putea fi ignorate...

Emma Chegwidden nu a îndrăznit niciodată să încalce regulile nescrise ale înaltei societăți, iar faptul că lucrează ca domnișoară de companie pentru o lady capricioasă și meschină a făcut-o sfioasă și temătoare. Însă totul se schimbă într-o noapte, odată cu întâlnirea cu un bărbat misterios și înfricoșător. Ascunzându-și identitatea sub masca Morții, necunoscutul cutreieră ținuturile aflate sub stăpânirea nemilosului prinț Sandre. Scopul lui este să facă dreptate... sau să se răzbune? Un singur lucru este sigur – nimic nu-l va opri să-și ducă la îndeplinire țelurile întunecate. Iar Emma se îndrăgostește iremediabil de el...

Michael Durant, moștenitorul ducatului de Nevitt, a fost ținut prizonier timp de doi ani în temnițele prințului Sandre, așa că are niște socoteli de încheiat. Cinic, periculos și nemilos, Michael este ultima persoană pe care Emma ar trebui să o înfrunte. Însă Emma bănuiește că Michael nu este deloc bărbatul care vrea să pară. Și curând, Michael descoperă în Emma sufletul lui pereche: o femeie ale cărei frumusețe și curaj pot alina inima lui chinuită. Așa că va sfida pe oricine, chiar și soarta, ca să o facă a lui...

Christina Dodd este una dintre cele mai apreciate scriitoare contemporane din Statele Unite; a câștigat prestigioasele premii RITA și Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, iar *Library Journal* a numit-o „Autorul anului“.

CHRISTINA DODD

Suflete pereche

Traducere din limba engleză
Oana Cristina Butta

Pentru Scott și Jerry, băieții care purtau pălării vechi, își îmbrăcau măturile în paltoane vechi, le umpleau mânecile cu paie și porneau la galop prin cartier pe caii lor imaginari ca să lupte pentru dreptate.

*Ei erau Sperietorile din Romney Marsh.
Fie ca spiritul să le trăiască veșnic.*

Capitolul 1

Moricadia, 1849

Orchestra de patru oameni se opri din cântat. Sesizând momentul, contele Cloutier spuse fraza care urma cu siguranță să captiveze atenția tuturor oaspeților din jur:

– Lady Lettice, ai auzit de fantoma care călărește în noapte?

Fraza îi atrase atenția englezului Michael Durant, moștenitor al ducatului din Nevitt. Michael nu se lăsase impresionat de balul sofisticat organizat de Lord și Lady Thibault. Era o copie identică a tuturor balurilor englezești la care participase vreodată, ca să nu mai vorbim de balurile prusace, franțuzești, venețiene... Făcuse Turul Europei și descoperise că bogații se imitau unii pe alții și îl plictiseau de moarte.

Acum, în seara asta, muzicanții cântau, oaspeții dansau, mâncarea era la modă și salonul în care se jucau cărți era plin. Prințul Sandre și gărzile lui se foiau de colo-colo, conferind balului și patina regală.

Dar nu era nimic demn de raportat... până acum. Iar momentul se datora doar faptului că Cloutier nu-și dădea seama ce gafă făcuse. Nu-și dădea seama că a doua zi pe vremea aceea avea să fi fost deja izgonit din Moricadia și în drum spre Franța, blestemându-și propria înclinație spre bârfă.

Prefăcându-se interesat Michael se apropie și el de grupul de

Înainte ca Cloutier să apuce să răspundă, Lady Lettice se întoarse spre însoţitoarea ei, o fată de douăzeci şi ceva de ani, şi se răsti:

- Fă-ţi treaba, fato! Fă-mi vânt cu evantaiul! Am obosit dansând cu atâţia admiratori.

Tânăra - slabă de parcă s-ar fi lăsat luată de prima adiere de vânt, cu o bonetă de dantelă peste un păr şaten şi cu nimic remarcabil - încuviinţă fără nicio vorbă. Scoase un evantai de fildeş şi dantelă din săculeţul pe care îl ţinea legată la mijloc, se postă în dreapta lui Lady Lettice, care avea faţa roşie şi transpirată, şi începu să-i facă vânt.

- Este prea cald aici, se plânse Lady Lettice. Nu crezi, Lord Escobar?

Escobar, care stătea în stânga ei, răspunse:

- Aveţi dreptate, señorita, este o seară de vară neobişnuit de caldă.

Să o numeşti pe Lady Lettice „señorita“ era o curtoazie exagerată - era o văduvă la patruzeci de ani, cu fâlcile lăsate, semn că începea să îmbătrânească. Dar sânii ei erau imenşi şi bine puşi în evidenţă de corsajul cu dantele extrem de decoltat, iar talia îi fusese strânsă în balene ca să pară subţire, deşi abia mai putea să respire din cauza lor. Nici nu era de mirare că dansul o obosise atât.

Însă nimic din toate acestea nu conta în comparaţie cu averea ei, iar cei şase bărbaţi care îi dădeau târcoale ştiau şi ei asta. Se înghionteau ca să ajungă cât mai aproape de scaunul ei migălos sculptat, îi ofereau pahare cu şampanie rece, zâmbeau cu toţi dinţii şi în acelaşi timp aruncau ocheadă domnişoarelor debutante care erau aliniate lângă perete, fete mai drăguţe şi mult mai tinere, dar prea sărace ca să fie o partidă bună.

- Deci, Cloutier, mai spune-mi despre fantoma asta, zise Lady Lettice, scoţând o batistă albă de bumbac dintre sânii şi tamponându-şi buza de sus transpirată.

- Fantoma asta - este numită Moartea. Călăreşte noaptea, dar fără nici un sunet. E o apariţie uriaşă, înfăşurată în zdrenţe albe, şi călăreşte un cal alb uriaş. Pielea lui e putrezită, hainele rupte de vreme şi în loc de ochi are două găuri. O arătare

înfricoșătoare – și totuși, țăranii spun că ar fi fantoma lui Reynaldo, ultimul rege născut în Moricadia, care a murit acum două sute de ani, și vorbesc de el cu drag.

– Țărănoi, spuse dezgustată Lady Lettice. Ce să știe țăranii?

– De acord cu dumneata, spuse Cloutier. Dar nu doar țăranii au văzut acest spectru. Călători veniți de departe să joace cărți sau să se urce pe corăbii l-au văzut și ei. Zvonurile spun că dacă nu ești din Moricadia și ai ghinionul să vezi Moartea, ai face bine să fugi imediat unde vezi cu ochii, pentru că această fantomă înspăimântătoare – Cloutier își coborî vocea și încheie pe un ton șoptit – e semn că se va întâmpla ceva groaznic.

Michael pufni, iar sunetul sparse tăcerea șocată care se lăsase. Lady Lettice îl pironi imediat cu privirea.

– Ești un impertinent. Știi cine e dânsul? întrebă ea, arătând spre Cloutier.

Însoțitoarea ei era timidă și neînsemnată, dar în același timp inteligentă și cu spirit de observație. Scoase un sunet slab în semn de avertisment și începu să fluture evantaiul și mai tare, dar Lady Lettice nu o luă în seamă.

– El este contele Cloutier și membru al uneia dintre cele mai de seamă familii nobile din Franța. Nu se cade să pufnești când vorbește contele.

– Decât dacă ești Michael Durant, moștenitor al ducatului Nevitt, spuse Cloutier, făcând o plecăciune spre Michael.

Lady Lettice nu se obosi să se rușineze de reacția ei. Era captivată la gândul că îi sosise un nou pețitor.

– Ah. Milord. Alteță, se bâlba ea, neștiind cum să îl numească.

Cloutier și Michael se priviră în ochi. Știind că Lady Lettice țintește prea sus, contele făcu prezentările.

– Lady Lettice Surtees, acesta este lordul...

Michael ridică o mână.

– Te rog. Numele meu este respectat în Anglia, dar în Moricadia sunt doar un simplu prizonier politic, o non-entitate, un bărbat care s-a lăsat izgonit din țara lui de familia regală și de prințul Sandre. Spune-mi Durant. E un titlu suficient pentru un bărbat căzut în dizgrație... și mărturisesc că mi-ar fi rușine să-mi folosesc astfel numele, încheie el într-o șoaptă răgușită.

– Prizonier politic? spuse îngrozită Lady Lettice. Sunt șocată, domnilor. Șocată! Cum e posibil așa ceva?

– Eu sunt singura fantomă din Moricadia, milady. Abia astăzi mi s-a permis să ies în societate. Până în seara asta am fost doar un zvon.

Michael făcu o plecăciune și se îndepărtă, învăluit de o aură tragică pentru care l-ar fi invidiat și Edmund Kean, actorul.

– Bietul om, șopti Lady Lettice atât de tare că se făcu auzită în toată sala. Ce-a făcut?

Michael se opri în spatele unei coloane de marmură, ascultând răspunsul. Nimeni nu spuse nimic o vreme; apoi Escobar răspunse, fără tragere de inimă:

– Durant a avut un conflict cu familia de Guignard. Țara asta e a lor. Ei o conduc. Prințul de Guignard l-a detronat pe regele Reynaldo – l-a ucis cu sânge-rece –, iar acum urmașii lui țin toată țara sub călcâi. Escobar își coborî vocea și mai mult. Se zvonește că va fi o revoluție și regele de drept se va întoarce să-și recucească tronul.

– Ce romantic! spuse Lady Lettice, strângându-și mâinile la piept.

– Da, dar familia de Guignard l-a acuzat pe Durant de colaborare cu rebelii. În ultimii doi ani l-am crezut mort cu toții. Abia de curând s-a aflat că Lord și Lady Fanchere, aliați de încredere ai prințului Sandre, îl țin arestat în castelul lor. Abia șoptind, Escobar adăugă: Se zvonește că Durant și-a petrecut cea mai mare parte din ultimii doi ani în închisoarea medievală de sub palatul lor.

Grupul se întoarse spre Sandre, privindu-l în tăcere. Prințul stătea de cealaltă parte a sălii de bal, lângă scena cu orchestra, suav și scrobît în uniforma de ceremonie, cu pieptul încărcat de medalii. În jurul lui se strânsese o mică mulțime de lingușitori, iar prințul își juca rolul cu o dexteritate exersată, fermecându-i pe bogații veniți în Moricadia să joace cărți și să socializeze cu vreun membru al unei case regale accesibile.

Michael îl disprețuia pe Sandre pentru ceea ce era, dar și pentru ceea ce se voia să pară.

– Dar nu înțeleg, insistă Lady Lettice. Cum îndrăznește familia de Guignard să țină ostatic un englez?

— Familia de Guignard a îndrăznit mereu să riște, spuse Cloutier plin de venin; familia lui nu reușise să ajungă la fel de sus în ultimii două sute de ani.

— În Moricadia au câștigat. I-au ucis pe toți urmașii regelui Reynaldo... sau cel puțin așa susțin, deși rebelii sunt de altă părere. Oricum, și-au însușit totul... Escobar făcu semn cu mâinile spre fereastră, de unde se vedeau case luminate, cazinouri și băi termale profitând de izvoarele Pirineilor. Dar noi nu îndrăznim să vorbim despre asta.

Lady Lettice făcu ochi mari.

— De ce nu?

— Pentru că spionii prințului Sandre sunt peste tot, și Alteța Sa nu suportă să aibă cetățeni nemulțumiți. Escobar făcu o plecăciune. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să-mi salut un vechi prieten.

Michael ieși din spatele coloanei și îi făcu semn din cap lui Escobar, când acesta trecu pe lângă el. Escobar era un bărbat înțelept. Avea să-și caute o altă văduvă, una care să nu riște un întreg scandal.

Domnul Graf, un tânăr bine îmbrăcat la vreo douăzeci și doi de ani, cu părul blond și cârlionțat, îi luă imediat locul lui Escobar. Domnul Graf avusese ghinion la masa de joc noaptea trecută; avea nevoie imediat de o mireasă bogată, înainte ca tatăl lui din Germania să afle câți bani pierduse. Desigur, nici domnul Graf, nici ceilalți nu-i dădeau atenție însoțitoarei lui Lady Lettice, care îi făcea vânt în continuare cu evantaiul stăpânei sale.

Erau niște proști cu toții. Fata era speriată ca un iepure. Purta o rochie simplă, din lână gri, care nu făcea decât să-i scoată în evidență tenul palid. Rochia era croită astfel încât să-i ascundă formele, și oricum nu putea fi vorba de așa ceva; fata era extrem de slabă. Avea trăsături tipic englezești. Poate era totuși drăguță, dar își ținea bărbia în jos, privirea plecată și umerii gârboviți, de parcă s-ar fi așteptat să fie plesnită peste față în orice clipă.

După părerea lui Michael, toți gentlemanii și lorzii care sperau să se căsătorească într-o bună zi cu Lady Lettice ar fi trebuit să acorde mai multă atenție servitoarei ei umile. Michael nu știa dacă fata fusese dintotdeauna timidă, dar ar fi pus pariu pe orice

că Lady Lettice o transformase într-o epavă. Fata arăta de parcă nu mai avusese parte de o masă sănătoasă de când lumea. Și cu siguranță părea îngrozită.

Da, Lady Lettice își ascundea biciul acum, dar cel care avea să o ia de nevastă urma să-l descopere curând.

Domnul Graf cel ghinionist începu să se lupte pentru o poziție mai avantajoasă cu ambițiosul conte Rambaudi din Piedmont și cu lordul Bedingfield din Anglia. Rezultatul fu dezastruos – pentru însoțitoarea doamnei. Cineva o izbi peste cot. Evantaiul lovi ceafa lui Lady Lettice, făcându-i buclele de la urechi să tremure. Doamna se întoarse spre servitoare ca o lupoaică turbată.

– Fată nerecunoscătoare ce ești! Cum îndrăznești să-ți lovești stăpâna?

– N-am vrut...

Vocea fetei se potrivea perfect cu aspectul ei; era joasă, tremurândă, plină de teamă.

Lady Lettice își ajustă agrafele din câteva mișcări rapide. Fata încercă să o ajute, dar doamna o plesni imediat.

– Pleacă de-aici, proasto. Ar trebui să te dau afară în clipa asta. Așa ar trebui!

– Nu, doamnă, vă rog. Nu o să se mai întâmple.

Fata privi în jur, de la pețitor la pețitor, cerând ajutorul celor care nu i l-ar fi oferit oricum. Aristocrații și gentlemenii sărăciți la mesele de joc erau cu totul nepăsători. Nici chiar cei care o împinseseră nu se sinchiseau de soarta ei.

– Vă implor, doamnă. Permiteți-mi să vă servesc în continuare.

– Se preface doar că-i pare rău, le spuse Lady Lettice celorlalți. Spune asta doar pentru că e orfană și dacă n-aș fi eu să-i port de grijă cu atâta generozitate ar muri de foame. Nu-i așa că ai muri de foame, Emma?

Emma îi așeză mai bine șalul pe umeri stăpânei sale și îi luă batista umedă din mână, apoi îi șterse obrazul.

– Da, doamnă, spuse ea.

Lady Lettice o împinse deoparte.

– Bine, gata, termină. Începi să mă calci pe nervi. De data asta nu te dau afară, dar dacă se mai întâmplă vreodată să mă lovești...

— N-o să mai fac! Mulțumesc! spuse Emma, făcând plecăciuni peste plecăciuni.

— De fapt...

Lady Lettice își luă înapoi batista și o privi fix. Michael aproape că putea să vadă scânteia unei idei răutăcioase formându-se în mintea femeii.

— Vreau să-mi umezești batista. Mergi la toaleta doamnelor și umezește-o.

— Cum doriți, Lady Lettice, spuse Emma, luând batista și îndepărtându-se în fugă.

— Priviți, domnilor, spuse Lady Lettice. Ne vom distra pe cinste. Servitoarea mea e așa de proastă că se rătăcește mereu. Încurcă stânga cu dreapta și nordul cu sudul. Toaleta doamnelor este la dreapta, așa că ea va porni la stânga.

Bărbații o văzură pe Emma îndreptându-se spre ușă și ezitând. Michael o îndemnă în mintea lui să o ia la dreapta. Așa cum spusese Lady Lettice, Emma se întoarse la stânga.

Micul cerc de admiratori izbucni în râs.

Michael se crispă.

— Domnilor, vreți să puneți pariu pe cât timp îi va lua servitoarei mele proaste să se întoarcă aici?

— O idee excelentă, spuse Bedingfield. Și pun pariu că se va întoarce cu batista uscată!

Petitorii se strânseseră și mai aproape, bătându-și joc de fata care nu le făcuse nimic.

Michael, care simpatiza mereu cu cei bătuți de soartă, plecă să o salveze pe Emma de ea însăși.

Capitolul 2

Emma se rătăcise deja. Băjbăia pe coridoarele bine luminate, ajungea în camere întunecate unde cuplurile se chinuiau să facă amor, ieșea în fugă, murmurând scuze și dorindu-și să se întoarcă

în Anglia, unde bărbații și femeile nu se împerecheau peste tot, ca animalele.

În cele din urmă, Emma găsi o ușă care dădea spre grădini și ieși pe terasă. Se întoarse, privind castelul. Auzea muzica din sala de bal și vedea lumina care se revărsa dinspre ferestre. Dacă studia bine castelul, nu se putea să nu găsească drumul înapoi.

Dar ce rost avea? Misiunea ei rămăsese neîndeplinită și știa prea bine ce se întâmpla atunci când nu asculta de ordinele lui Lady Lettice.

Moricadia era o țară mică, superbă, ascunsă între vârfurile Pirineilor și binecuvântată cu peisaje spectaculoase, pajiști idilice și izvoare termale despre care se spunea că pot vindeca orice boală. Dar Emma stătea acum sub cerul înstelat, privind fântâna arteziană, dorindu-și să fi fost bogată, nobilă și frumoasă în loc să fie săracă, plebee și bine educată. Ce rost aveau inteligența și bunul-simț pentru o femeie a cărei îndatorire principală era să-i facă vânt cu evantaiul unei bestii transpirate și, noapte de noapte, să-i facă masaj la tălpi aceleiași bestii? Dacă Dumnezeu nu voia să-i asculte nici o rugăciune, ar fi putut măcar să-i lumineze mintea cât să găsească drumul de la punctul A la punctul B fără să se rătăcească – doar ca să umezească batista bestiei.

Tatăl ei știa că e timidă, dar și că are o minte ascuțită. Îi spusese că inteligența ei e un dar de la Dumnezeu de care trebuia să se folosească pentru a-și face viața mai bună și a-i ajuta pe ceilalți.

Deci Emma umezi batista lui Lady Lettice în apa din fântână, apoi o stoarse.

Din spatele ei se auzi un chicotit cald, răgușit, făcând-o să tresară și să scape batista din mâini. Se întoarse și dădu cu privirea de Michael Durant, aristocratul englez cel tragic.

– Am venit să te conduc până la toaleta doamnelor, dar văd că ai găsit o soluție mai bună, spuse el, arătând cu bărbia spre fântână.

– Nu e ce crezi, spuse Emma.

Coșmarul ei cel mai negru se adeverise. Acest englez avea să-i spună bestiei ce făcuse, iar bestia avea să o arunce în stradă aici, în această țară stranie, fără nici un ban și nimeni căruia să-i

ceară ajutorul. Avea să moară aici sau... sau să sufere o soartă și mai cruntă.

— N-am ieșit intenționat în grădină...

— Te rog, spuse Michael, ridicând o mână. Lady Lettice le-a spus tuturor cât de ușor te rătăcești. Presupun că nu știe că ai un asemenea talent pentru improvizații. Domnișoara...?

— Chegwiddden, spuse Emma, făcând o plecăciune cum fusese învățată la Școala domnișoarei Smith pentru tinere aristocrate. Emma Chegwiddden.

Îl urmărise pe Michael Durant la bal și nu i se păruse deloc că ar fi cine știe ce lord. Era un bărbat chipeș, solid, cu umeri lați, înalt și nesofisticat. Purta un costum negru, din material fin și de un bun-gust impecabil, și Emma ar fi pus pariu că Michael vizitează doar cei mai rafinați croitori din Londra. Dar hainele nu-i veneau bine. Jacheta îi era puțin prea mică, pantalonii erau prea largi în talie, iar întreg ansamblul îl făcea să arate ca un războinic în haine de gentleman. Avea părul roșcat, fără nici un fir alb. Ochii lui erau verzi și pătrunzători, iar pielea bronzată; părea o persoană care stă mult afară, în soare.

— Plăcerea e de partea mea, domnișoară Chegwiddden, spuse el, făcând o plecăciune. Familia dumitale este din Yorkshire?

Emma simți o ușurare prostească la gândul că Durant știa că ea provine dintr-o familie respectabilă, chiar dacă era săracă. Începu să se simtă ceva mai bine în prezența lui.

— Exact, spuse ea. Tatăl meu a fost vicar la capela din Freyaburn, lângă proprietatea St. Ashley.

— Știu bine zona. E foarte frumos acolo. Multe ținuturi sălbatice. Nu ți-e dor de casă?

— Oh, ba da. Primăvara, când iarba se unduiește în bătaia vântului, eu...

Emma se opri dintr-odată. De obicei nu se gândea la casă, și acesta era motivul. Dacă începea să plângă ca o prostuță, cu siguranță cineva avea să-și bată joc de ea.

— Moricadia e foarte diferită de Anglia, spuse în schimb Durant. Nu-i așa?

— Foarte diferită, spuse Emma, înghițind nodul din gât. Apoi arătă spre est și continuă: Orașul e cosmopolit și atât de strălucitor... Atât de multă lume vine să se distreze și să joace cărți.

— De fapt, Tonagra este... Durant îi luă degetul și îl îndreptă în cealaltă parte... într-acolo.

— Ah.

Emma nu se simți stânjenită că fusese corectată, ci își aminti cât de mult trecuse de când fusese atinsă ultima oară de cineva — sau cel puțin de cineva care nu voia doar să o umilească. Măinile lui Durant erau calde — le simțea căldura chiar și prin mănuașă ei subțire de bumbac.

— Dar te-am întrerupt, spuse Durant, dându-i drumul.

Emma nu răspunse imediat, așa că el spuse:

— Domnișoară Chegwiddden?

Stânjenită că se pierduse în reverie, Emma se grăbi să zică:

— Moricadia are cazinouri mari și frumoase, și atât de mulți turiști! Atât de multe bogății! Iar castelele de pe crestele munților strălucesc ca niște stele. În același timp însă... oamenii sunt așa de săraci... Cred că nimeni nu va putea îmblânzi vreodată acești munți, nici pădurile virgine care îi acoperă.

Emma își aminti de drumul subțire și șerpuit pe care îl urcaseră până aici în trăsura închiriată de Lady Lettice, mărginit de păduri pe ambele părți, înconjurat de vârfuri abrupte de munți, zărite când ajungeau pe vreo culme. Tremură și își înfășură și mai strâns șalul în jurul umerilor.

Dându-și seama că Durant o privea, se înroși dintr-odată.

Înainte, la bal, îl crezuse un alt nobil de paie, fluturându-și tragedia ca pe un steag în speranța că ceilalți îl vor compătimi și i se va duce vorba.

Aici însă, Durant părea atât de diferit. Era amuzat și părea să îi înțeleagă problemele. Dar vedea prea multe, îi înțelegea sentimentele prea bine, iar aici, sub lumina stelelor, părea nemișcat ca un tigru gata să-și atace prada. O domnișoară aflată în poziția ei trebuia să fie atentă la detalii; asta marca diferența dintre a supraviețui unui scandal dureros și a deveni o victimă fără voie.

Așa că trebuia să aibă mare grijă. Durant părea un om de treabă, dar sub înfățișarea lui se putea ascunde un bărbat la fel de crud

și de batjocoritor ca ceilalți pețitori care o înconjurau pe Lady Lettice. Durant putea fi chiar mai periculos, fiindcă îi era atât de ușor să câștige încrederea.

— Să nu vă faceți griji pentru mine, spuse ea pe tonul cel mai modest de care era în stare. Sunt o prostituată care vorbește prea mult, atâta tot.

— Chiar deloc. Ești foarte pătrunzătoare.

— Sunteți aici de mult timp, deci?

— De foarte mult timp.

— Și familia dumneavoastră n-are bani de răscumpărare?

— Ce răscumpărare?

— Ca să fiți eliberat și să vă întoarceți acasă.

— Familia mea ar fi șocată dacă ar primi o asemenea cerere.

Mă cred mort.

— Ce groaznic! Nu le puteți trimite măcar o scrisoare în secret, ca să le alinați durerea?

— Nu vreau.

Emma îngheță. Era șocată, dezgustată.

— Aveți o familie... mamă, tată...

— Și doi frați.

— Și nu vreți să vă întoarceți acasă?

— N-o să le cer niciodată bani pentru familia de Guignard.

Emma ar fi dat orice ca să se întoarcă la tatăl ei, ar fi plătit oricât, ar fi implorat, ar fi cerșit... iar bărbatul din fața ei refuza să le ceară ajutorul părinților fiindcă... fiindcă...

— Deci *mândria* vă oprește? Nu vreți să scăpați din Moricadia și nu vă pasă de jalea lor?

Durant făcu un pas spre ea.

Emma își aminti brusc că erau afară, în grădină. Nimeni nu știa că venise aici. Michael Durant era un nobil plin de influență. Iar ea tocmai îl criticase. Așa că dădu înapoi.

— Mi-am permis prea multe, dar ar trebui să vă fie rușine că sunteți atât de egoist.

— Ai dreptate cu amândouă lucrurile, spuse el pe un ton politicos, dar distant. Vrei să te ajut să recuperezi batista lui Lady Lettice?

Emma văzu pătratul de pânză plutind în apa din fântână.

- Mulțumesc, mă descurc, spuse ea, aplecându-se fără să-și întoarcă spatele spre el, luând-o cu vârful degetelor și storcând-o deasupra fântânii. Deci Lady Lettice m-a trimis să-i ud batista ca să-și bată joc de mine.

Ideea îi aduse un gust amar, să știe că toată lumea își râde de ea, dar să nu poată face nimic.

- Nu este o lady, cel puțin nu cred.

- Nu, spuse Emma, storcând încă o dată batista de parcă și-ar fi strâns stăpâna de gât.

- Și nu e o femeie prea plăcută, spuse Durant, începând să urce scările. Ne întoarcem la bal?

Emma presupuse că Durant voia să o însoțească și îl urmă precaută. Durant ținu ușa deschisă pentru ea, *observând-o* când trecu pe lângă el.

Emma trase umerii înapoi.

- Pe aici, spuse el, arătându-i pe unde să pornească. Continuă, în timp ce mergeau: Îmi amintesc că Lady Lettice e singura fiică a unei familii de proprietari de fabrici și și-a moștenit averea de la soțul ei, baronul Surtees.

- Când avea șaptesprezece ani era foarte frumoasă, așa se spune.

Emma n-ar fi spus că acum Lady Lettice era o bestie afurisită. Presupuse că Durant, direct și atent cum era, dedusese și el asta.

- Am auzit de asemenea că Surtees a scăpat din căsnicia lui mizerabilă după doar douăzeci și ceva de ani dând ortul popii.

- Sunteți nemilos, milord.

Emma respiră adânc, altfel știa că ar fi izbucnit în râs oricum. Când își reveni puțin, adăugă:

- Dar da, aveți dreptate. Așa că Lady Lettice s-a hotărât să facă ce vrea, ca întotdeauna. Și-a asumat titlul lui și și-a păstrat averea, care rămăsese relativ intactă, apoi a angajat o însoțitoare respectabilă de la Distinsa Academie pentru Guvernante, o însoțitoare care nu avea nici bani, nici familie și nici cum să o părăsească - asta sunt eu -, iar apoi a plecat prin Europa.

- Sperând să-și întâlnească următoarea victimă - pardon, următorul soț - cu care să se mărite.

Înălțimea lui o neliniștea. Îi studie mâinile în timp ce mergeau. Mâini mari. Oase mari. Încheieturi mari. Palme late. Mâini călite de luptă. Avea o cicatrice albă de-a curmezișul încheieturii unui deget la mâna stângă. Lovise ceva, sau pe cineva, și se tăiașe. Iar ea era singură în compania lui. Și vorbea în continuare.

— La început, Lady Lettice și-a căutat un soț tânăr din Anglia. Plănuia să se mărite cu cineva care să-i confere acces în cercurile cele mai înalte din lumea bună. Tinerii gentlemen însă erau nestatornici și nu prea galanți cu ea. Emma își mângâie bărbia. Așa că a fost suficient de înțeleaptă cât să treacă la gentlemenii de pe Continent, care au o atitudine mult mai modernă față de femeile de vârsta ei... care au o asemenea avere.

— Îmi închipui. Pe aici.

Durant o luă la dreapta, apoi iarăși la stânga, conducând-o pe un coridor cu uși închise de o parte și de alta, luminat doar de lumânări aprinse din loc în loc.

Emma ar fi putut să jure că se întorceau din nou spre grădină.

— Sunteți sigur? întrebă ea.

— Nu mă rătăcesc niciodată, spuse el, pe un ton sigur.

Ce bărbat enervant. Poate că nu se rătăciseră, dar sigur avea ceva probleme. Emma întrebă pe un ton mai răstit decât intenționase:

— Ce-ați făcut de v-au arestat și vă țin prizonier aici?

Durant se opri.

Emma se opri și ea.

— În Moricadia, nu e bine să-ți bagi nasul în problemele nobililor de aici, spuse el, lovindu-i ușor nasul cu vârful degetului. Ține minte asta.

Simțindu-se jignită de presupunerile lui, Emma răspunse:

— N-aș face niciodată ceva atât de prostesc.

Durant ridică întrebător din sprâncenele lui elegante și bine conturate.

— Desigur că nu. Ești o fată plină de bun-simț.

Felul în care îi vorbise o făcu să-și dea seama că tocmai îl făcuse prost.

— Milord, n-am vrut...

— Nu, chiar deloc. Ai dreptate. Pe aici.

Durant deschise o ușă din dreapta.

Din cealaltă parte se revărsă sunetul muzicii, însoțit de râsete. Emma privi înăuntru și văzu o armată de servitori ai lui Lady Thibault, care tocmai pregăteau cina de la miezul nopții. De cealaltă parte a mesei încărcate erau două uși mari de sticlă, iar dincolo de ele – sala de bal.

Emma nu-și putu stăpâni un oftat plin de ușurare. Se întorsese într-un timp rezonabil de scurt și nu trebuia să aibă de-a face cu furia lui Lady Lettice. Și nici nu trebuia să mai aibă de-a face cu misteriosul Michael Durant.

– Mai ai batista lui Lady Lettice? întrebă el.

– N-am obiceiul să pierd lucruri, milord, spuse Emma, arătându-i batista pe care o ținea încă. Nu mă pierd decât pe mine.

– Dar acum te-ai regăsit. Te las să te întorci la Lady Lettice, spuse Durant, înclinându-se. Mi-a făcut plăcere, domnișoară Chegwidden.

Emma făcu și ea o reverență.

– Mulțumesc din inimă, milord.

Apoi îl privi îndepărtându-se și întrebându-se ce era cu el. Durant părea să fie când blând și înțeleghător, venind să o salveze, când crud și fără suflet, lăsându-și familia să-l creadă mort. Ori-cum, îi era recunoscătoare; datorită lui se întorsese în sala de bal, batista era udă și jocul josnic al lui Lady Lettice se încheiase.

Desigur, eșecul renghiului avea s-o facă pe Lady Lettice să fie extrem de prost dispusă, așa că chinul de fiecare seară în care Emma îi scotea corsetul avea să devină și mai insuportabil. Uneori însă, indiferent de consecințe, era bine să mai și câștigi; iar acum, datorită lui Michael Durant, Emma nu mai avea cu ce să dea greș.

Capitolul 3

Michael o urmări pe domnișoara Chegwidden cum aleargă pe lângă masa uriașă încărcată cu farfurii de porțelan și tacâmuri de argint, apoi intră în sala de bal.

Nu era chiar atât de urâtică pe cât o crezuse la început. Dacă își ținea spatele drept, era limpede că Michael avusese dreptate de la început: fata avea o siluetă plăcută, iar sânii ei ascunși sub acea rochie simplă și urâtă erau mari și plini. Părul ei brunet avea și nuanțe arămii, iar ochii ei... ochii ei erau atât de neobișnuți. Nu erau acel căprui spălăcit pe care îl văzuse prima oară, fiindcă în momentele când simțea o emoție reală – ca atunci când se arătase atât de indignată că Michael își neglija familia – irișii i se luminau cu sclipiri aurii și culoarea se transforma într-un albastru marin.

Nu, domnișoara Chegwidden nu era pe cât de timidă și-o imaginase. Îi era teamă de Lady Lettice, într-adevăr, dar pe Michael îl criticase din plin.

Michael zâmbi. Aproape că se simțise bine în compania unei tinere englezoaice care îi făcuse reproșuri la adresa caracterului său. Se simțise normal, firesc. De parcă se întorsese acasă, la Londra, în casa familiei din oraș, ascultându-și mama vitregă cum îi face reproșuri fiindcă riscă prea mult în aventurile sale, sau pe tatăl său cum îi spune că ar trebui să-și ia mai în serios rolul de moștenitor al familiei Durant, sau pe sobrul său frate Jude cum îl îmboldește să-și facă datoria.

Fratele lui cel mai mic, Adrian, nu-i reproșase niciodată nimic. Adrian cel serios îl adora pe Michael, iar Michael îl iubea la fel de mult.

Michael și-ar fi dorit să le scrie, să le spună că e în viață. Dar nu îndrăznea, nu încă. Se ruga mereu ca nici un călător din Anglia să nu le spună adevărul, fiindcă dacă ar fi aflat ar fi venit imediat în Moricadia să-l ia acasă, indiferent de consecințe.

Dar nu-și terminase încă treaba de aici.

Le era atât de dor de ei. Cât de surprinsă ar fi fost domnișoara Chegwidden să știe asta.

Michael înconjură sala de bal și intră prin spatele lui Lady Lettice și al pețitorilor ei.

În lipsa lui, sala se aglomerase și mai mult. Aerul care intra prin ușile deschise nu era destul cât să ușureze zăpușeala, iar eleganța oaspeților se ofilea văzând cu ochii. Servitorii se plimbau printre oaspeți cu tăvi încărcate de pahare de șampanie rece ca gheața, iar muzica și vocile se contopeau într-o cacofonie care

îl făcea să tânjească după camera lui liniștită din castelul lui Lady Fanchere, unde putea să privească afară, printre gratii... și să-și amintească de casă.

Nu. Era mai bine aici, unde avea atâtea lucruri care să-i distra-gă atenția.

Spera că domnișoara Chegwiddden ajunsese cu bine la stăpâna ei prin mulțimea de oameni. Ar fi condus-o chiar el, dar dacă și-ar fi făcut apariția în compania unui bărbat după ce lipsise atât de mult, reputația ei ar fi avut de suferit. Dacă Michael n-ar fi fost într-o situație atât de disperată el însuși, ar fi făcut tot posibilul să o ajute și pe ea.

Dar situația lui era *cu adevărat* disperată.

De parcă gândurile ar fi invocat necazurile, privirea lui o întâl-ni pe cea a lui Raul Lawrence. Michael înclină din cap. Raul făcu același gest, apoi se întoarse.

— Îl cunoști?

Vocea pe care Michael o auzi din stânga îl făcu să se încordeze. Înghiți un nod, simțindu-și gâtul uscat dintr-odată.

Dar erau prea multe în joc ca să se piardă din cauza unei amin-tiri, așa că Michael zâmbi slab și se întoarse spre bărbatul care îi provocase atâta durere în trecut.

— Rickie de Guignard. Mă bucur să te văd din nou, mai ales în circumstanțe atât de diferite.

— Într-adevăr.

La prima vedere, Rickie de Guignard nu semăna cu celelalte rude ale sale. Era înalt și fusiform, la vreun metru optzeci, cu membre mult prea lungi și slabe. Avea degetele slăbănoage, cu în-cheieturi mari și oase înguste, dar Michael știa prea bine că acele mâini erau puternice și rapide. Avea tendința să se apropie și să se holbeze la victimele lui îndeaproape; când fusese închis pentru prima oară, Michael crezuse că face asta pentru a-și speria victi-ma. În cele din urmă ajunsese la concluzia că Rickie nu vedea prea bine. Oricum nu conta. Chipul lui Rickie, cu fruntea mare cât o piatră de mormânt, cu bărbia pătrată și nasul coroiat, îi îngheța sângele în vene.

Rickie se apropie ca să-l privească îndeaproape pe Michael, iar Michael simți un fior.

— Îl cunoști? repetă Rickie.

Michael nu se lăsă intimidat.

— Da, îl cunosc. Raul Lawrence, bastardul vicontelui de Grimsborough.

Rickie se repezi ca un ogar.

— Îl cunoști bine?

— Nu. Grimsborough l-a adoptat, apoi l-a târât după el prin toate cercurile înaltei societăți. Lawrence e mai tânăr ca mine, așa că nu ne știm prea bine.

Michael își apropie fața puțin prea mult de a lui Rickie.

— De ce? De ce-l bănuiești *pe el*?

— Ne place să știm tot ce este de știut despre toată lumea, dar mai ales despre cei care, la fel ca el, aleg să se stabilească în Moricadia.

— Gusturile nu se discută.

Rickie se trase înapoi, iar ochii lui căprui se măriră.

Michael simți că se sufocă.

Privirea lui Rickie coborî spre mâinile înmănușate ale lui Michael, care strânsese pumnii de frică. Pe un ton jos și amenințător, Rickie spuse:

— Biet aristocrat ce ești. Ai vrea să fii în Anglia, nu-i așa, Durant?

— Din tot sufletul.

Michael nu mai fusese niciodată atât de sincer.

— Îți jur că nu vei mai vedea niciodată acele țărături înverzite dacă nu ne spui tot ce vrem să știm.

— Atunci n-o să le mai văd, fiindcă nu știu ce credeți voi că știu.

— Nu te cred.

— Doar nu crezi că un biet aristocrat ca mine ar fi putut suporta doi ani în temnițele palatului, suferindu-ți ospitalitatea zi de zi?

Fața lui Rickie se contorsionă de furie, iar Michael se simți îngrozit și satisfăcut în același timp. De data asta nu mai avea mâinile legate. Dacă Rickie îl lovea, putea face și el exact la fel.

Dar știa prea bine ce consecințe ar fi avut de suferit apoi. Închi-soare. Întuneric. Moarte.

Apoi interveni norocul sau ghinionul.

Cineva îl prinse pe Michael de umăr și îl trase înapoi, apoi bărbatul păși între ei. Era prințul Sandre, chipeș, suav, bogat și la fel de corupt ca toți șarlatanii din regatul corupției, Moricadia.

— Domnilor. Domnilor. Sunteți la unul dintre cele mai mari baturi ale sezonului. E plin de lume în jur. Nu vă dați în spectacol.

Michael rămase pe loc, simțindu-și genunchii înțepeniți. Încă îl privea în ochi pe Rickie.

— Habar n-ai ce pot face când mă dau în spectacol, spuse el.

— Dar merită oare să-ți pierzi libertatea? Din nou? Întrebă prințul Sandre cu o curiozitate politicoasă.

Michael se trase înapoi auzind avertismentul. Intrase în horă, trebuia să joace. Indiferent ce se întâmpla, trebuia să joace.

— Nu.

— O să-mi spui tot ce vreau să aud până când termin cu tine, spuse Rickie, apoi se îndepărtă cu pași mari și dezlânați.

Prințul Sandre avea treizeci și cinci de ani. Era un bărbat în floarea vârstei. Îi plăcea să călărească, se duela mult prea bine și seducea femeile fără nici o remușcare. Părul lui brunet era pieptănat pe spate, dând la iveală firele argintii de la tâmple. Indiferent de ocazie — o petrecere, o înfrângere la masa de joc, o ședință de tortură în închisoarea palatului — ochii lui albastru-închis străluceau, plini de umor. Zâmbea privind cum mulțimea se dă la o parte din fața vărului său Rickie, ca un banc de pești mai mici ocolind un rechin.

— Ai un talent fantastic să-l scoți din sărite pe Rickie, spuse el.

— Fac tot posibilul.

— Ce-ai făcut de data asta?

Vorbind, prințul luă un pahar de șampanie de la unul dintre servitorii care se plimbau cu tăvile încărcată și sorbi o înghițitură. Apoi, de parcă tocmai și-ar fi adus aminte, spuse:

— Ah! Așa e. Voia să știe dacă ești prieten cu Raul Lawrence, englezul.

Michael își dădu seama că n-avea rost să evite întrebările, și nici să se abată de la ce îi spusese lui Rickie. Cei doi vor sta de vorbă mai târziu și vor compara ce auziseră; n-avea rost să se lase prins în capcana unei minciuni acum.

— Ne cunoaștem, dar e un bastard. Nu se cuvine ca moștenitorul ducatului de Nevitt să se asocieze cu un bastard.

Michael știa cât de mult valorează titlurile sale. Familia lui era una dintre cele mai nobile din Anglia.

— Dacă îl bănuiești de ceva necurat, atunci va trebui să afli singur cu ce se ocupă. Folosește-te de metodele obișnuite: spionează-l sau înșală-l.

Prințul Sandre nu se înfură la fel de repede ca Rickie. Se înclină ușor, apoi spuse:

— Pare să-ți placă arestul, milord. Lady Fanchere spune că ești un oaspete-model. Ea m-a convins să-ți permit să vii la bal.

„Minți. Vrei să afli ce știu folosindu-te de subterfugii, urmărindu-mă ca să vezi cu cine vorbesc și cine vorbește cu mine, slăbindu-mi lesa doar ca să o strângi apoi pe neașteptate ca să mă sufoci, sperând că durerea mă va face să-ți spun în sfârșit cine conspiră împotriva ta și a tronului.”

— Voi ține minte să-ți mulțumesc lui Lady Fanchere.

— Ți-aș fi îngăduit puțină libertate mai devreme, dar ți-am înțeles reticența, spuse prințul Sandre, apoi mai sorbi puțină șampanie. Vocea ta... nu era prea plăcută.

Michael își atinse lavaliera de la gât.

— Da.

— Mă bucur să văd cât de mult ți-ai revenit. Să dea Domnul să rămână așa.

Amenințarea era evidentă, malițioasă și bine plasată. Dar prințul Sandre nu avea nici un motiv să-și ascundă intențiile față de Michael.

Michael era unul dintre puținii oameni care îl cunoștea până în străfundurile sufletului său putred. Sau... unul dintre puținii oameni în viață care îl cunoșteau.

— Te asigur, Alteță, n-aș face nimic care să-mi pună în pericol... vocea.

Cât de mult îl ura pe Sandre.

— Da. Fiindcă ți-ar fi greu să-ți iei locul cuvenit în Camera Lorzilor dacă n-ai putea vorbi. Și mult mai greu dacă ai fi mort.

— De fapt, Parlamentul e atât de plicticos de multe ori că lorzii de acolo par să fi murit de plictiseală. Uneori, chiar mor acolo.

- Am auzit și eu asta, răsă prințul Sandre.

- Parlamentul e o instituție atât de interesantă. Poporul poate vorbi nemijlocit cu guvernul. Asta previne revoltele ca cea din Franța, când poporul și-a ghilotinat regele.

Nările prințului Sandre fluturară - dar zâmbetul îi rămase neschimbat.

- Și poliția secretă previne revoltele, mai ales dacă e ghidată de o mână sigură.

Prințul Sandre își ridică paharul cu șampanie și îl strivi în pumn cu o mișcare înceată, controlată.

La sunetul de cristal spart, vacarmul din jur încetă cu totul. Oaspeții din jur înghețară locului. Șampania începu să picure pe podeaua de lemn lustruit.

Prințul Sandre lăsă piciorul paharului să-i cadă din mână, iar sunetul punctă propoziția ca un semn de exclamare. Apoi își scoase un ciob de sticlă din palmă. Mănușa lui albă se păta imediat de sânge. Cu zâmbetul lui obișnuit, adăugă:

- Cât de neîndemânatic sunt. Iartă-mă, milord, dar voi merge să găsesc pe cineva care să-mi bandajeze rana.

- Desigur, se înclină Michael. Sper că nu ți-ai provocat o rană permanentă, Alteță.

Prințul își scoase mănușa și o strânse în pumn ca să-și oprească sângerarea.

- Nu, spuse el. Știu de fiecare dată cât de tare să strâng pumnul.

Ca la un semnal, servitorii se îmbulziră să șteargă podeaua, muzicanții își ridicară instrumentele, conversațiile porniră din nou și balul reîncepu.

Lady Thibault apărură lângă prințul Sandre și spuse:

- Urmați-mă, Alteță. Îmi voi chema doctorul ca să vă bandajeze rănille.

- Atentă ca întotdeauna. Nu este nevoie de doctor. Bandajează-mă chiar dumneata, spuse prințul Sandre.

În același timp își prinse gazda de braț și îi strânse carnea moale de deasupra cotului. Michael o văzu pândind, iar fruntea i se acoperi de sudoare.

Biata femeie. Până și un act de violență atât de neînsemnat îl excitase pe prinț într-atât încât Lady Thibault urma să plătească.

Michael se trase înapoi ca să le facă loc servitorilor care curățau încă podeaua și zări cu coada ochiului rochia gri și urâtă pe care o purta domnișoara Chegwiddden. Emma se îndrepta furișat ca de obicei spre stăpâna ei, cu capul plecat și umerii lăsați. Ținea batista umedă cu amândouă mâinile, de parcă ar fi dus Sfântul Graal.

Biata fată. Michael ar fi ajutat-o mai mult dacă ar fi putut, dar avea destule probleme și așa. N-ar fi putut să o ajute fără să înrăutățească lucrurile și pentru ea, și pentru el însuși.

Criza trecuse oricum. Ei îi era mai bine acum fără el.

Erau și mai mulți oaspeți la bal acum, așa că Emma dădu un ocol aproape complet sălii înainte să-și zărească stăpâna, care stătea ca o regină-broscoi pe frunza ei de nufăr, înconjurată de pețitori și admiratori cu gurile căscate ca peștii. Slavă domnului; Emma nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost în stare să-și găsească stăpâna.

Când ajunse în spatele grupului, Emma îl auzi pe Cloutier spunând:

— Dacă nu ajunge în următorul minut o să pierd!

Ticăloșii puseseră pariu pe cât timp avea să-i ia Emmei să se întoarcă — sau dacă se va întoarce sau nu. Pe neașteptate, furia pe care Emma o crezuse de mult înăbușită sub răutățile lui Lady Lettice reapăru. Păși apăsător în mijlocul grupului și întrebă:

— Ce o să pierdeți, milord?

— Ha! făcu Cloutier.

Lady Lettice tresări. Roșeața plină de indignare îi coloră fața, coborând rapid spre decolteul mai mult decât generos.

— De unde ai apărut, servitoare proastă? se răsti ea.

Emma făcu o plecăciune și zâmbi sincer, știind că Lady Lettice tocmai pierduse același pariu.

— Am fost la toaleta doamnelor, așa cum mi-ați cerut, spuse Emma, întinzându-i batista.

Lady Lettice luă pânza și se plânse:

— E șifonată și mult prea udă. Ești o proastă.

Încrederea neașteptată a Emmei începu să se ofilească.

— Nu ești în stare să faci nimic cum trebuie, nu-i așa? Vrei să te îndrum eu pas cu pas de fiecare dată? Și când te gândești că Distinsa Academie pentru Guvernante n-a putut să-mi ofere nici o femeie mai capabilă. O să-i scriu directoarei ca să mă plâng de tine, să fii sigură. Așa o să fac!

Cu o smucitură a încheieturii, Lady desfăcu batista.

Un pește micuț, care încă se mai zbătea, alunecă dinăuntru și îi dispăru între sâni. Lady Lettice țipă, sări în picioare, își lovi decolteul și țipă din nou.

Muzica se opri. Dansatorii se opriră să se holbeze.

Lady Lettice începu să-și scormonească în decolteu, luptându-se cu corsetul, încercând să ajungă la creatura mică și alunecoasă.

Bărbații din jur izbucniră în râs. Domnul Graf chiar se îndoi de spate, hohotind.

Lady Lettice țipa în continuare. Își ridică fustele, dându-și la iveală picioarele grase, și sări pe scaun, apoi se aplecă în față cât de mult putea și începu să-și scuture grăsimile, dar tot nu reuși să scape de micul peștișor.

Oaspeții începură să prindă de veste că ceva se întâmplă. Începură să se adune în jur, strigând și arătând cu degetul. Râsetele se răspândiră ca focul.

Iar Emma Chegwidden se trase înapoi, cu o mână la gură, și șopti:

— Sunt terminată. Sunt terminată.

Capitolul 4

Emma rămăsese singură pe drumul din fața castelului, tremurând de frig și de frică. Era singură, mai singură ca niciodată, într-o țară străină unde nu se putea întreține și n-avea nici chiar lucrurile de imediată trebuință. Lady Lettice, furioasă și umilită, nu o lăsase nici măcar să-și ia pelerina. Puținele ei lucruri erau la hotel, la kilometri depărtare. Nu mâncase nimic de azi-dimineață.

Pe cer era o lună nouă, iar stelele nu luminau aproape deloc. În jurul castelului erau păduri dese și vârfuri stâncoase. Iar pantofii ei subțiri nu fuseseră făcuți ca să meargă pe afară cu ei.

Însă Emma nu avea de ales. Putea să meargă sau putea să se așeze jos și să moară. Lady Lettice făcuse... dar ce nu făcuse? O plesnise, o certase, o umilise – dar Emma refuzase să-i cedeze. Indiferent cât de mizerabilă fusese viața ei până atunci, indiferent cât de puțină speranță îi mai rămăsese, nu voia să renunțe. Nu încă.

Privi spre stânga, apoi spre dreapta, încercând să-și amintească din care parte veniseră, care era drumul ce ducea înapoi spre hotel și apoi spre Tonagra, unde își putea găsi o cameră și o slujbă. Trăsura care le adusese aici venise pe lumină însă, iar totul arăta altfel acum. Emma ar fi putut să memoreze drumul dacă ar fi avut ocazia, dar la acel moment nu-și închipuise că urma să fie nevoie de asta. Închise ochii și încercă să recreeze drumul în minte. Veniseră din stânga; era sigură de asta. Așa că se întoarse spre stânga și începu să meargă.

Castelul luminos și plin de muzică și râsete dispăru undeva în urmă. Drumul șerpuia în jurul muntelui, printr-o pădure întunecoasă. Chiar și după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, Emma nu văzu decât copaci înalți care aproape că acopereau cerul. Dincolo de pini foșneau animalele. O umbră neagră se avântă spre ea de undeva de sus. Emma icni și se lăsă la pământ. Bufnița zbură mai departe.

Frigul se lăsă repede. Emma încercă să își încălzească mâinile la subsuoară, dar nu reuși. Chiar când se gândea să se întoarcă înapoi spre castel, drumul începu să coboare. Își amintea prea bine urcușul dificil spre castel. Deci o luase în direcția cea bună.

Continuă să meargă înainte, epuizată, înfometată și pe jumătate înghețată. Drumul deveni și mai accidentat. Emma se liniști cu gândul că făgașele erau și mai adânci fiindcă treceau mai multe trăsuri pe aici, și nu din cauza torentelor de primăvară care curseseră când se topeau zăpezile, acum câteva luni. În adâncul sufletului, Emma își dădu seama că nici o trăsură n-ar fi putut cobori la un asemenea unghi, și nici nu s-ar fi putut strecura printre

copacii care se apropiau tot mai mult din ambele părți, întinzându-și crengile spre ea.

Se opri o clipă și își trecu o mână peste frunte.

Era atât de întuneric, iar panta era așa abruptă. Îi era frig. Și foame. Voia să se întindă și să doarmă...

De undeva din fața ei auzi un mârâit adânc, răgușit.

Emma se opri.

Din tufișul de pe marginea drumului străluceau doi ochi palizi.

Emma făcu un pas înapoi.

Creatura ieși târâș din pădure și se opri în fața ei, mârâind mai tare, mai amenințător.

Emma simți că i se face părul măciucă.

Lupul se repezi spre ea.

Emma țipă, se întoarse și o luă la fugă. Lupul găfâia în spatele ei. Picioarul ei alunecă într-un șanț. Se răsuci, căzu și sări din nou în picioare, cățărându-se înapoi de unde venise, sperând că cineva o va auzi și va veni să o salveze. Își ridică privirea spre creasta de deasupra și își văzu salvatorul. Pe cerul înstelat se profila silueta unui bărbat, înconjurată de cețuri. Emma se agăță de un firicel de speranță și alergă înainte... dar își dădu seama, îngrozită, că nu avea de-a face cu un muritor.

Pielea lui era albă ca varul. Hainele lui erau albe și zdrențuite, ca un giulgiu. În spatele lui era un cal alb, la fel de nepământean ca stăpânul său.

Emma era față în față cu Moartea.

Țipă din nou, din toate puterile. Încercă să fugă înapoi, dar se împiedică de o rădăcină și glezna ei cedă iarăși. Se rostogoli într-un tufiș. Crengile îi zgâriau pielea, frângându-se sub greutatea ei. Emma se rostogoli pe pământul acoperit de ace uscate de pin, fără să se oprească. La un moment dat se lovi cu capul de o piatră și o clipă își pierdu cunoștința.

Când își reveni, era întinsă pe burtă, simțind pământul reavăn pe obraji. Simțea mirosul acelor de pin. Dezorientată, se ridică în coate, apoi se lăsă să cadă la loc.

Își simțea capul gata să-i plesnească. O dureau toate oasele. În sfârșit, se întâmplase; după atâtea zile oribile și nopți fără

odihnă, spiritul îi fusese învins. Ajunsese la capătul frânghiei. Avea să moară.

Cineva o luă de după mijloc. Simți o răsuflare caldă, apoi cineva o întoarse spre el. Ajunse față în față cu un chip fantomatic. Era Moartea, iar ochii lui... erau doar două găuri.

Emma suspină ușor și își pierdu cunoștința.

Moartea o ridică și o aruncă peste umăr, apoi se urcă pe cal și se pierdu în întuneric.

Târziu, mult mai târziu, Moartea era în șa, simțind căldura calului între coapse. Stelele străluceau spre vest, dar cerul dinspre est începuse deja să se lumineze. Privi șirul lung de trăsurile care cobora drumul dinspre castel. În fața lor, servitori cu torțe luminau calea. Din când în când, ultimele adieri ale nopții duceau cu sine râsete de oameni beți. În rest era liniște; oaspeții erau mult prea obosiți după ce băuseră, jucaseră și petrecuseră toată noaptea. Trăsurile se desprinseseră din șir una câte una, pornind pe drumuri diferite, dar Moartea privea în continuare. Încet, apoi din ce în ce mai repede, începu să coboare și el muntele. Planul lui era disperat, dar setea de răzbunare îl mâna înainte.

Capitolul 5

– Rickie. Rickie!

Lady de Guignard își scutură soțul de umăr.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Aimée, răspunse Rickie, pe un ton pe jumătate adormit, pe jumătate exasperat. E ora patru dimineața. Ce idei prostești ți-au mai venit de data asta? Sunt sigur că poți aștepta până dimineață.

– Nu. Nu! Știi că se zice că o fantomă bântuie drumurile noaptea, când răsare luna?

– Cine „zice”? Întrebă Rickie pe un ton lipsit de griji, chinându-se să-și întindă picioarele în trăsura înghesuită.

Dar soția lui trăia cu el de douăzeci de ani. Nu se putea ascunde în fața ei; era neliniștit.

— Englezoaica, Lady Lettice. Știa de Moarte. Mi-a povestit totul în toaleta doamnelor. A spus că Moartea este fantoma regelui Reynaldo.

Chipul lui Rickie era ascuns în întuneric, dar tonul lui era nerăbdător și plin de dispreț.

— Deci n-are cap? Când familia de Guignard a cucerit țara, l-au spânzurat pe Reynaldo și apoi i-au tăiat capul și l-au înfipt în țeapă în piața din Tonagra.

Aimée suspină.

— O fantomă fără cap? Nu cred că Lady Lettice știa asta!

— Dumnezeule, femeie, cât ești de proastă... spuse iritat Rickie.

Lady de Guignard își aranjă mai bine gulerul de dantelă al rochiei.

— Uită-te afară și o să vezi că a răsărit luna.

— Da. Dar Reynaldo e mort de sute de ani. De ce să-și bântuie țara tocmai acum?

— Ca să vestească întoarcerea noului rege, declamă Aimée.

— Să-l ia naiba! spuse Rickie, îndreptându-se de spate. De unde a început zvonul? Am scăpat de toți prinții și prințșorii. Nu mai există nici un rege care să se întoarcă.

— Lady Lettice spunea că familia regală se ascunde într-unul din castelele din preajmă și plănuiește o rebeliune împotriva regimului crud al familiei de Guignard, apoi...

— Îți dai seama că „regimul crud al familiei de Guignard” te include și pe tine, nu-i așa? o întrerupse nerăbdător Rickie.

— Ah, nu! Doar pe tine.

— Ești soția mea.

— Prin căsătorie.

Aimée îi văzu pumnul cum se ridică.

Se trase înapoi.

Trăsura se zgudui și începu să încetinească.

Rickie respiră adânc și își coborî pumnul.

Trăsura se opri.

Rickie privi pe fereastră.

— Ce e? De ce ne oprim?

— E Moartea? întrebă Aimée, cu vocea tremurând.

Rickie se întoarse spre ea ca un șarpe gata să atace.

— Nu. Nu e Moartea. Nu există Moartea. Dacă e ceva, atunci e un bărbat deghizat în fantomă ca să-i sperie pe proști. De-asta te-a speriat și pe tine!

— De ce, Rickie? întrebă Aimée, cu ochii în lacrimi. Ești așa de rău cu mine.

— Rău? Nu, nu sunt rău cu tine. Habar n-ai de ce sunt în stare, murmură Rickie. Apoi, deschizând brusc portiera, spuse: Ies afară să văd ce se întâmplă.

— Ai grijă! se agită Aimée.

— Țăranii de-aici nu sunt chiar așa de proști încât să se joace cu mine, spuse Rickie, ieșind din trăsură. Hai să mergem, ți-pă, odată ajuns afară. Vreau să ajung acasă și să mă culc!

Vocea lui se pierdu în întuneric.

Lady de Guignard se ghemui într-un colț al trăsurii și suspină încet. Indiferent ce spunea Rickie, ea credea în Moarte. Credea că Reynaldo se întorsese ca să se răzbune. Deși se prefăcea că nu știe, iar Rickie credea și el că soția lui nu știe ce face în temnițele de sub palatul prințului Sandre, Aimée știa totul. Tremura când soțul ei o atingea cu degetele lui atât de lungi sau o acoperea cu trupul lui înalt și slăbănog.

Dar Lady de Guignard știa în același timp că soțul ei era singura pavază pe care o avea în această țară plină de degenerați. Rămase încordată, așteptând.

Treptat însă, vinul pe care îl băuse și ora târzie o slăbiră irezistibil. Se lăsă pe spate pe banchetă și închise ochii o clipă, doar o clipă. Apoi încă o clipă, apoi... tresărind, se trezi. Trăsura se puse din nou în mișcare.

Rickie rezolvase problema, deci. Nu fuseseră nici o clipă în pericol. Fiindcă știa că Rickie are dreptate; nici un țăran din Moricadia n-ar fi îndrăznit să-i stea în cale.

Toată lumea se temea de Rickie de Guignard. Toți, mai puțin prințul Sandre, și deși Aimée nu era o femeie prea deșteaptă și nu văzuse niciodată vreo dovadă, știa că prințul Sandre era mai rău decât soțul ei... adică foarte, foarte rău.

– Ce s-a întâmplat, Rickie? întrebă Aimée pe un ton somnoros. Nimeni nu răspunse.

– Rickie?

Aimée pipăi locul de lângă ea, apoi bancheta din față.

Rickie nu era înăuntru.

Oare se hotărâse să stea lângă vizitiu? Dacă da, atunci era ciudat. Rickie era pretențios și ținea mult la hainele lui curate, elegante.

Aimée bătu cu degetele în acoperișul trăsurii și strigă:

– Hei! Ești acolo?

Nimeni nu răspunse.

Trăsura își continuă drumul. Aimée privi pe fereastră. Începea să se lumineze de ziuă, iar ceața de afară era cenușie. În vârful dealului se mișcă ceva. Privi sus, sus, tot mai sus... și văzu o figură fantomatică îmbrăcată în zdrențe pe un cal alb.

În locul ochilor avea găuri.

Aimée se trase în spate până se lovi de peretele trăsurii și se prăbuși pe podea. Își acoperi ochii, suspină și gemu, cu inima plină de groază.

Apoi, încet, se ridică înapoi pe banchetă și rămase cu umerii cocoșați. Se târî spre fereastră. Făcând apel la tot curajul de care fusese în stare vreodată, privi din nou afară.

Silueta Morții dispăruse.

Dar când trecură pe lângă spânzurătoarea de la răscruce, Aimée văzu o siluetă înaltă atârând în ștreang, cu picioarele încă zbătându-i-se într-un dans macabru.

Aimée țipă îngrozită.

Era soțul ei.

Era Rickie de Guignard.

Capitolul 6

Emma deschise panicată ochii și privi în jur.

Era întinsă pe o saltea de puf, cu cearșafuri curate și un baldachin de brocart. Camera era mică, dar frumos mobilată; avea

covoare pe podea, o măsuță de toaletă cu o oglindă și, lângă pat, o altă măsuță cu un lighean și un urcior cu apă. Soarele după-amiezii lumina vesel prin fereastra deschisă. Păsările de afară ciripeau.

Nu știa unde se află.

Nu știa cum ajunsese aici.

Își ridică brațul și cercetă mâneca albă, cu manșeta dantelată, apoi pipăi nasturii gulerului. Nu era cămașa ei de noapte. Era mult prea frumoasă.

Probabil murise, iar acum era în rai.

Dar nu, era imposibil. În rai nu s-ar fi trezit simțind nevoia să meargă la toaletă.

Emma se ridică brusc în capul oaselor.

Nu-i mai rămânea decât o variantă. Ajunsese în sfârșit în locul de care se temea cel mai tare: era într-un bordel.

O femeie tânără, purtând o uniformă curată și apretată de servitoare, se repezi înainte și spuse, cu un pronunțat accent francez:

— Vă rog, domnișoară Chegwidden. Nu aveți voie să vă ridicați. Ordinele Doamnei.

Emma o privi fără să înțeleagă.

— Cine ești? Care doamnă?

— Sunt Tia și sunteți în casa lui Lady Fanchere.

Lady Fanchere, un nume care i se părea vag cunoscut. Emma nu-și amintea unde îl auzise.

— Ea e stăpâna acestui local?

Servitoarea o luă de umeri și o împinse înapoi în pat.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnișoară.

Accentul Tiei nu era francez, ci din Moricadia, își dădu seama Emma. Iar Lady Fanchere era... era... Emma se încruntă, încercând să urmeze firul vag al amintirilor.

Noaptea trecută fusese la un bal, făcându-i vânt cu evantaiul lui Lady Lettice. Cineva spusese: „Lordul și Lady Fanchere, aliați ai prințului Sandre, îl țin arestat la castelul lor”.

Cine era în arest la lordul și Lady Fanchere?

Răspunsul îi veni imediat în minte.

Michael Durant, moștenitorul ducatului de Nevitt.

Nu-și aducea aminte prea bine ce se întâmplase noaptea trecută, dar pe Michael Durant și-l amintea limpede. Păr roșcat, ochi verzi, haine scumpe, susținând cu mândrie că nu-i pasă dacă familia lui își face griji, bunătatea pe care i-o arătase ei... Era un bărbat atât de straniu, iar Emma nu știa dacă să-l disprețuiască sau să-l placă.

Își mai aminti ceva. La început nu-și dădu prea bine seama de ce, dar simți un fior...

— Era și un lup! exclamă ea.

Servitoarea spuse pe un ton liniștitor:

— Da, domnișoară, era și un lup. O chem pe Lady Fanchere ca să-i povestești și ei.

Emma era atât de pierdută în gânduri că nici nu observă când Tia se strecură afară.

Observă însă când ușa camerei se deschise iarăși și o doamnă își făcu apariția, cu Tia pe urme.

Doamna era de înălțime potrivită, undeva la treizeci până în patruzeci de ani, cu un chip frumos și o siluetă voluptoasă. Era imaginea perfectă a unei castelane. Purta haine fine, dar comode, un inel de chei la centură și avea o expresie competentă. Părul ei blond, strălucitor, era prins în coc și înconjurat cu o plasă, iar ochii ei mari și căprui o studiară pe Emma și ajunseră la o concluzie care, după părerea Emmei, nu era prea plăcută. Vizitatoarea se opri la capul patului și își băgă mâinile în buzunarele șortului.

— Deci. Te-ai trezit, în sfârșit. Domnișoara Emma Chegwidden, presupun?

Emma se ridică în capul oaselor.

— Așa este.

— Sunt Lady Fanchere, fiica lui Bernardin de Guignard, soția lordului Fanchere, ministrul de finanțe al prințului Sandre.

Din aceeași poziție, Emma încercă să facă o plecăciune.

Lady Fanchere îi făcu semn că nu era nevoie.

— Tia, adu-i domnișoarei Chegwidden tava cu micul dejun.

Tia puse tava pe o măsută lângă pat, înfoie pernele de la spațele Emmei și apoi îi așeză tava în poală.

Emma fu la un pas să leșine de foame când simți mirosul de pâine proaspătă și ceai fierbinte. Dar nu putea să mănânce în fața stăpânei casei.

Lady Fanchere îi citi gândurile, probabil, fiindcă spuse:

— N-am cerut să ți se aducă de mâncare ca să te torturez, domnișoară Chegwidden, sau să-ți pun la încercare stăpânirea de sine. Nu am obiceiul să-mi înfometez oamenii. Mănâncă. Apoi putem vorbi.

Apoi, Lady Fanchere merse la fereastră și privi afară.

Cu mâinile tremurând, Emma luă felia de pâine și mușcă din ea. Coaja se rupse în firimituri tari; miezul dinăuntru era puțin acrișor și cineva unsese suprafața cu un strat subțire de miere parfumată.

Fiecare mușcătură avea gustul satisfacției. Emma termină pâinea, mănă feliile subțiri de șuncă înfășurate în jurul unei felii de pepene, apoi își șterse buzele cu un șervet. Tia îi întinse o ceașcă de ceai negru, îndulcit cu zahăr și amestecat cu lapte, iar Emma sorbi ca un credincios la altarul Ritualurilor Englezești.

Când își ridică privirea, văzu că Lady Fanchere se întorsese să o privească și acum zâmbea. Instinctele pe care le dobândise fiind în slujba altora îi spuseră Emmei că Lady Fanchere era o femeie căreia îi plăcea să aibă grijă de alții. Își termină ceaiul, puse jos ceașca și își lăsă mâinile în poală.

— Mulțumesc, Lady Fanchere. Mă simt mult mai bine acum.

Lady Fanchere făcu un semn spre Tia, care trase un scaun până la marginea patului. Așezându-se, doamna spuse:

— Tia, poți te rog să iei tava domnișoarei Chegwidden și să ne mai aduci niște ceai fierbinte?

Expresia Tiei se întunecă puțin, dar luă tava, făcu o plecăciune și se grăbi să iasă. Lady Fanchere așteptă până când ușa se închise, apoi întrebă:

— Acum îmi poți răspunde la câteva întrebări, domnișoară Chegwidden?

— Desigur. Cu mare plăcere.

— Îți aduci aminte cum ai ajuns aici?

— Nu, îmi pare rău. Țin... țin minte câteva lucruri de noaptea trecută, dar apoi...

— Lupul?

— Da. Amintirea acelor ochi palizi, strălucitori, îi ardea în minte. Am văzut un lup!

— N-au mai rămas prea mulți lupi în Pirinei, iar cei care au rămas sunt departe, în sălbăticie.

— *Eram* în sălbăticie!

Văzând că Lady Fanchere ridică o sprânceană, Emma adăugă nesigură:

— Cred.

— Spune-mi ce știi, începând cu... Lady Fanchere făcu gropițe în obraji pe neașteptate. ... peștele.

Îngrozită, Emma își apăsă o mână la tâmplă.

— Peștele? De la bal?

— Exact.

— Sper că nu mă învinuiți pentru asta. Lady Lettice voia să-i umezesc batista și m-am rătăcit. Am ajuns în grădină, era foarte întuneric, am udat batista în fântână...

Lady Fanchere chicoti veselă.

— ... și din câte se pare un pește mic, foarte mic, a rămas prins cumva între cute. Mă tem că l-am paralizat când am stors batista. I-am dat-o lui Lady Lettice fără să știu...

Lady Fanchere râdea și mai mult cu fiecare cuvânt.

— Lady Fanchere, vă rog să mă credeți, n-am făcut-o intenționat, rosti nefericită Emma. N-aș face niciodată ceva atât de prostesc încât să-mi pun slujba în pericol într-o țară străină!

— Ah, da. Voi, englezoaicele, sunteți mult prea bine-crescute pentru așa ceva. Lady Fanchere se aplecă înainte, cu ochii strălucind. Dar e adevărat că peștele i-a intrat în decolteu lui Lady Lettice?

— Da, și apoi...

Emma își aminti cum Lady Lettice începuse să se zbată ca să ajungă la peștișor și, dintr-odată, simți că se sufocă de râs. Chicoti, se opri, încercă să-și ceară scuze și chicoti din nou.

— Te rog să nu spui că-ți pare rău, spuse Lady Fanchere, făcându-i semn să tacă. A fost singurul lucru interesant din cea mai plictisitoare seară a celui mai plictisitor sezon. Lady Lettice e o formă fără fond, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu vreau să judec

pe nimeni după inteligență – una dintre cele mai bune prietene ale mele este Aimée de Guignard, care e o scumpă, dar cea mai mare proastă femeie din întreaga creștinătate –, dar nu pot spune nimic bun de Lady Lettice. Bârfele ei sunt pline de venin și e peste măsură de crudă. N-ar fi primită de nici o societate civilizată, dar aici, în Moricadia, n-ai nevoie decât de mulți bani ca să fii cel mai bun prieten al lui Sandre.

Lady Fanchere își mușcă buza de jos, de parcă regreta ce spusese. Cu o hotărâre pentru care Emma o admiră imediat, Lady Fanchere schimbă subiectul:

– Acum spune-mi ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la bal.

– După ce am fost dată afară ca o prostituată ordinară? Întrebă Emma, amintirea umilinței adăugând o notă surprinzător de amară în tonul ei. Am mers și am tot mers. Era frig. Mi-era teamă că m-am rătăcit, mi-era teamă să mă întorc ca nu cumva să fiu aproape de o casă și să nu-mi dau seama. Apoi m-am trezit cu un lup în față. Era un lup. Un lup! Nu mă înșel.

– În regulă. Te cred, spuse Lady Fanchere pe un ton blând. Cum ai scăpat?

– M-am întors. Am fugit. Apoi...

– Apoi?

– Nu știu. Nu știu! Emma își frecă tâmpilele cu amândouă mâinile, străduindu-se să-și aducă aminte. Nu... nimic. Nu știu cum am scăpat nemâncată de lup. Și cu atât mai puțin cum am ajuns aici.

– Ai un cucui la ceafă. Știi cum s-a întâmplat asta?

Emma își pipăi precaută scalpul și făcu o grimasă când descoperi cucuiul.

– Cred că am căzut. M-a găsit cineva în pădure?

– Cineva te-a lăsat la ușa de la intrare, ca pe un bebeluș. Erai leșinată. Lady Fanchere o privi pe Emma cât timp spusese asta. Chiar nu mai ții minte nimic?

Emma clătină din cap, plină de uimire.

– Nu-ți amintești cine te-a salvat?

Emma se încruntă. O amintire începuse să se contureze. Cineva care o întorcea spre...

Un damf puternic de amoniac o readuse în simțiri cu un șoc puternic. Emma deschise ochii și o văzu pe Lady Fanchere deasupra, privind-o îngrijorată și ținând încă sărurile în mână.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Lady Fanchere. E prima oară când văd pe cineva care leșină în timpul unei conversații.

— Îmi pare rău, spuse Emma, încercând să se ridice din nou în capul oaselor.

— Stai întinsă, te rog. Lady Fanchere se așază și ea și miroși sărurile. Amândouă suntem tulburate. Haide să ne liniștim și să ne asigurăm că n-o să se mai repete incidentul.

Emma se lăsă să cadă înapoi pe perne.

— Cred că m-am lovit la cap mai tare decât credeam.

— Cred că ai dreptate, spuse Lady Fanchere, punându-și o mână pe talie, deasupra abdomenului. Ei bine! Poate ai făcut cunoștință cu Michael Durant, prizonierul nostru...

— Da, l-am întâlnit seara trecută.

— Așa a spus și el.

— Deci el e cel care m-a adus aici?

Dacă într-adevăr așa era, atunci Emma îi era îndatorată pe viață. Dar Lady Fanchere flutură din mâini în semn de negație.

— Chiar deloc. Eram obosită, așa că ne-am întors de la bal mai devreme. După cum știi, Michael e arestat, iar noi răspundem de el. Ieri-noapte a mers la culcare în casa anexă — te asigur că este o casă luxoasă, demnă de un nobil, în ciuda grațiilor de la ferestre și de la uși — și l-am închis înăuntru.

— Ah.

Emma fusese prostuță să-l condamne pe Durant fiindcă își accepta atât de senin situația. Era limpede că n-avea rost să opună rezistență, altfel ar fi fost rănit și n-ar fi rezolvat nimic. Dar să se întoarcă așa, ca un miel la tăiere...

— Azi-dimineață, după ce te-am descoperit și te-am identificat ca însoțitoarea lui Lady Lettice, Michael a sugerat, și soțul meu a fost de acord, că eu aș avea nevoie să angajez o însoțitoare. Lady Fanchere zâmbi amuzată. Toate doamnele din înalta societate au câte una.

— Sunt recunoscătoare, milady, spuse Emma, iar gândul că avea un viitor alături de această doamnă o făcu să lăcrimeze. Dar... dacă nu e cu supărare, nu păreți genul de persoană care, ah...

— Care să vrea să fie precum celelalte doamne din înalta societate? o întrerupse Lady Fanchere. Nu, nu-mi pasă. Dar lordul Fanchere nu provine dintr-o familie la fel de nepăsătoare ca a mea, și lui îi pasă. Așa că îi fac pe plac.

Emma înclină din cap în semn de răspuns și de mulțumire.

— Atunci dați-mi voie să vă asigur că îmi cunosc bine îndatoririle de însoțitoare și am fost pregătită și să acord îngrijiri medicale.

— Chiar așa? spuse Lady Fanchere, ridicând din sprâncene. Unde ai învățat asta?

— Parohia tatălui meu era prea săracă să merite ca doctorii să-și piardă vremea acolo, iar bărbierul-felcer din oraș era un bețiv. Așa că tata a învățat din cărți și a devenit un doctor *de facto*, iar eu i-am devenit asistentă. Când am crescut mai mare și am început să avem și pacienți, am descoperit că femeile preferau să discute cu mine despre problemele lor și să-mi ceară ajutorul. Așa că mă pricep de minune să fac masaj pentru durerile de spate și să scap de durerile de cap și de picioare. De-asta mă păstra și Lady Lettice în slujba ei. Emma se simți satisfăcută la gândul că Lady Lettice nu va mai avea parte de îngrijirile ei. Deși mi-am lăsat instrumentele medicale în camera lui Lady Lettice și mă tem că nu le voi putea recupera. Dar dați-mi voie să vă asigur că mă descurc foarte bine cu doamnele însărcinate, așa că vă pot ajuta cu plăcere.

Lady Fanchere se trase înapoi uimită și întrebă, ridicându-și vocea:

— De unde știi? De unde știi că aștept un copil?

Vai, Doamne, oare Emma făcuse deja o gafă?

— Îmi pare rău. Am spus ceva nepotrivit?

Lady Fanchere se ridică în picioare, merse la fereastră și privi afară câteva clipe. În cele din urmă se întoarse spre Emma.

— Sunt măritată de aproape douăzeci de ani, de când aveam optsprezece ani, și n-am reușit niciodată să rămân însărcinată. Am fost la băi. M-am rugat la altare. Am încercat toate remediile

pe care Biserica și medicina mi le-au pus la dispoziție. În sfârșit, dorința noastră s-a îndeplinit, dar eu...

- Nu vreți să vă anunțați norocul până nu se naște copilul.

- Exact. Nu pot păstra secretul la nesfârșit, desigur, dar până nu sunt sigură că pot duce sarcina la bun sfârșit vreau să fiu cât se poate de discretă. Deci te întreb iarăși - de unde știi?

- Aveți o strălucire, ca toate femeile care așteaptă un copil, îi zâmbi Emma. Din experiența mea, o femeie care rămâne greu însărcinată nu va avea neapărat probleme la naștere.

- Mulțumesc. Lady Fanchere înclină din cap. Cred că ne vom împăca foarte bine, Emma Chegwiddden.

Cineva bătu la ușă. Înainte ca Lady Fanchere să răspundă, ușa se deschise. Un bărbat de cincizeci de ani stătea în prag, înalt, chel și distins. Emma își trase cuvertura până la gât, dar se obosi degeaba, fiindcă bărbatul o ignoră cu totul. În schimb, întinse mâna spre Lady Fanchere și spuse:

- Draga mea, am vești triste.

Lady Fanchere se ridică și alergă până la el.

- Ce s-a întâmplat?

Bărbatul o luă de după talie și o trase spre el, apoi o privi în ochi. Era peste măsură de îngrijorat.

- Vărul tău, Rickie, a fost ucis azi-noapte... de Moarte.

Capitolul 7

- Încă o dată, Aimée. Spune-mi ce s-a întâmplat cu vărul meu, Rickie.

- V-am spus de zece ori de azi-dimineață, Alteță, răspunse Aimée, care stătea ghemuită într-un jilț în mijlocul anticamerei palatului regal, plângând de frică și de epuizare. De ce nu mă credeți?

- Pentru că ce îmi spui e absurd.

Prințul Sandre abia își putea stăpâni furia. Aimée fusese întotdeauna o prostuță drăguță, fiindcă vărul lui se căsătorise

cu ea doar pentru avere și pentru că arăta bine. Dar Rickie spusese de nenumărate ori că ar fi omorât-o cu mâna lui ca să nu-i mai audă niciodată glasul pițigăiat.

Prințul Sandre îl oprise de fiecare dată – nimeni n-ar fi crezut că moartea ei ar fi fost un accident, iar familia de Guignard avea deja o reputație proastă. Era ironic că Aimée trăia, iar Rickie era mort.

Sandre știa doar că dacă țipa la ea sau o amenința, Aimée avea să se retragă în sine, speriată și transpirată, și să-și piardă glasul cu totul. Așa că rosti pe un ton calm și binevoitor:

— În regulă, Aimée. Erați în trăsură, în drum spre casă, întorcându-vă de la bal.

— Îi povesteam lui Rickie de Moarte.

Pentru prima oară de când o cunoștea Sandre, părul castaniu al lui Aimée era ciufulit, obrații îi erau trași și pielea ei ca de fildeș era umedă și pătată.

— El ți-a spus că Moartea nu există.

Aimée își ridică ochii și îl privi neajutorată pe Sandre.

— Așa a spus, dar știam că se înșală, și asta e *dovada*. Crezi că a supărat Moartea când a spus că nu există?

— Dacă există această Moarte, atunci e doar un om într-un costum, pe care îl voi găsi și-l voi face să regretă că a îndrăznit să-mi calce drumurile și să-mi omoare vărul.

— Și Rickie a spus asta.

— Ce?

— Că Moartea e un om. Dar nu se poate. Nici un om n-ar fi putut să-mi omoare soțul.

Avea dreptate. Cine din Moricadia ar fi avut curajul să-l atragă pe Rickie de Guignard cel înalt, puternic și crud, afară din trăsură doar ca să-l spânzure pe marginea drumului?

Sandre intenționa să afle asta.

— Dă-mi voie să te întreb: cum ar fi putut o fantomă să lege un ștreang și să-l ridice pe Rickie?

— Poate că Rickie era atât de speriat că s-a sinucis.

Sandre ar fi vrut să-i ia capul lui Aimée între palme și să-l crape ca pe un pepene, apoi să vadă dacă găsea creieri sau doar un clopoțel.

— I-am văzut trupul, continuă ea. Singura vânătaie pe care o avea era în jurul gâtului. Cum altfel i-ați explica moartea?

Sandre își privi gărzile o clipă. Doi bărbați din Moricadia stăteau nemișcați la ușă, ținând săbii, cu pistoale încărcate la centură. Îl însoțeau pe Sandre peste tot. Treaba lor era să-l apere cu orice preț. Iar Sandre se asigurase de loialitatea lor ținându-le soțiile și copiii aproape — ambele familii lucrau la palat. Nu se îndoia că gărzile lui l-ar fi apărat cu prețul vieții, dar nici nu intenționa să-i lase să se întorcă acasă și să le spună soțiilor că Moartea este fantoma vechiului rege, sau vestitorul noului rege, sau un spectru răzbunător care îi vâna pe membrii familiei regale de Guignard... și-l omorâse pe cel mai fioros dintre ei.

„Ah, Rickie. Ne-am distrat atât de bine împreună.”

Lumea părea să se fi mișcat din țățâni, dar Sandre n-avea de gând să lase o fantomă să-i atace țara și tronul. Își mângâie bandajul care îi acoperea palma și spuse:

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat.

— V-am spus deja.

Aimée purta o rochie neagră din șifon, ca orice tânără văduvă. Își tampona ochii albaștri cu o batistă de dantelă. Și totuși, nici un gest de doliu nu l-ar fi putut convinge pe Sandre că Aimée n-avusese nimic de-a face cu moartea lui Rickie. Nu intenționat, desigur. Era prea proastă ca să facă așa ceva. Dar ar fi putut fi un pion într-un plan mai amplu împotriva familiei de Guignard.

Sandre n-avea de gând să lase să se întâmple așa ceva.

— Spune-mi încă o dată, spuse el, plimbându-se în sus și în jos prin cameră.

— Ne-am urcat în trăsură la bal. Toată lumea pleca.

— Ceilalți oaspeți v-au văzut plecând?

— Sigur că da! Drumul principal era aglomerat. După ce am cotit la răscruce s-a făcut liniște și... și întuneric. Mi-am amintit ce-mi povestise Lady Lettice de fantomă. Așa că i-am spus lui Rickie, și i-am mai spus că aveam o presimțire că ceva îngrozitor se va întâmpla.

Aimée respiră adânc și privi în jur, evident îngrijorată că Sandre n-o credea.

Sandre pocni din degete:

— Continuă.

— Trăsura s-a oprit. Rickie n-avea răbdare – știți cum este – și a ieșit afară. Vorbea de soțul ei la timpul prezent. Presimțirea mea s-a adâncit. L-am implorat să nu meargă. Acum devenea din ce în ce mai melodramatică. Dar a insistat și a dispărut în întuneric. M-a lăsat singură. Am rămas acolo, tremurând de frică pentru soțul meu.

— Prima oară când mi-ai povestit ai zis că ai adormit.

Nervoasă că monologul îi fusese întrerupt, Aimée spuse:

— Se poate să fi ațipit. Puțin. O dată, poate. Dar știam că se va întâmpla ceva groaznic, și... și am văzut totul în vis! Începea să-i placă atenția ce i se acorda. Când trăsura a plecat din nou din loc mi-am revenit cu totul și l-am strigat pe Rickie. Nu era acolo, așa că m-am uitat pe fereastră și...

Sandre văzu clipa în care povestea deveni din nou reală pentru ea. Aimée păli, se prăbuși înapoi în jilț și șopti:

— L-am văzut în vârful dealului. Era Moartea, cu giulgiul fluturându-i în vânt. Se uita la mine... M-am tras înapoi și am țipat, doar... am țipat. Când m-am uitat din nou pe fereastră, Moartea dispăruse și Rickie era spânzurat.

— Era viu?

— Nu. Era spânzurat, repetă ea, de parcă Sandre ar fi fost prea prost să înțeleagă.

— Oamenii nu mor imediat după ce sunt spânzurați. Unii atâr-nă o oră înainte să scape... dacă nu li se rupe gâtul.

— Eu de unde să știu?

— Oamenii sunt spânzurați în public în țara asta.

Rebelii din Moricadia putrezeau atârnați prin văile pe care le lucrau țăranii. Era bine să li se amintească din când în când cât de repede și de dureros putea fi luată o viață.

— Deci n-ai făcut nimic ca să-l ajuți pe Rickie?

— Era mort! Cred. Capul lui era înclinat într-o parte. Am bătut în acoperișul trăsurii, așa că vizitiul a dat bice cailor și ne-am grăbit spre casă.

— Ultima dată când mi-ai spus povestea, mi-ai zis că vizitiul a dat bice cailor și apoi ai bătut în acoperișul trăsurii.

— Nu mai țin minte ce s-a întâmplat mai întâi! Țipă ea.

Una din gărzi icni. Asta îi atrase atenția lui Aimée și o făcu să-și dea seama de gafa ei. Pe un ton moale, împăciuitoare, continuă:

– Îmi cer scuze, Alteță. Sunt încă descumpănită. Dar nu țin minte ce s-a întâmplat mai întâi. Știu doar că Rickie e mort, și Moartea e de vină.

Cu coada ochiului, Sandre văzu gărzile schimbând o privire. Spuse, pe un ton rece și dur:

– Am cerut să mi se aducă vizitiul tău pentru un interogatoriu, și știi ce? Grăjdarii l-au găsit legat și cu un căluș în gură în podul familiei Thibault azi-dimineață. Ce crezi că înseamnă asta?

Aimée suspină ca un pește scos din apă.

– Trăsura mergea singură, iar Moartea era vizitiul?

Nu putea exista vreo femeie atât de proastă. Dar Aimée era chiar acolo, în fața lui. Sandre îi cunoștea deja prostia, deși avu nevoie să respire adânc de câteva ori ca să se liniștească.

– Nu. Cineva l-a atacat, l-a legat și a condus trăsura voastră pentru ca această „fantomă” să-l poată ucide pe Rickie.

Înainte ca Aimée să apuce să mai dea cine știe ce explicație stupidă, Sandre spuse:

– Fantoma ta are complici care îi fac jocul când vrea să ucidă.

Aimée își prinse degetele sub bărbie, făcând ochi mari.

– Ah. Deci fantoma a omorât și alți oameni?

– Nu, spuse Sandre pe un ton iritat, nu încă. Până noaptea trecută nu făcea decât să pozeze în costumul lui ieftin ca să-i sperie pe creduli și pe proști. Acum însă a început să ucidă, și îți promit că îl voi demasca și îi voi spânzura și pe el, și pe complicii lui.

– Dar nu poți spânzura Moartea, fiindcă a murit deja, spuse ea.

– Îl voi găsi pe bărbatul care v-a atacat vizitiul și îl voi ucide încet de tot până îmi spune tot ce știe, spuse Sandre către gărzi.

Aimée nu era suficient de deșteaptă încât să-și dea seama de asta, așa că răspunse cu logica ei încălțată:

– Și servitorii regelui Reynaldo au murit de mult.

– Sunt vii! Moartea și complicii lui sunt vii! se răsti Sandre înainte ca Aimée să apuce să continue. În semn de dragoste frățească, o să-l îngropăm pe Rickie în cimitirul familiei regale chiar mâine.

– Urâsc acel cimitir. Mă sperie.

– Rickie ar fi vrut să fie îngropat acolo.

— Da. I se potrivește, nu-i așa? spuse Aimée, mușcându-și buza de jos. Am nevoie de cineva care să mă apere.

— De cine? întrebă răstit Sandre, care n-ar fi bănuir niciodată că Aimée e suficient de deșteaptă cât să-și dea seama că zilele îi sunt numărate.

— Moartea mă va ucide fiindcă am îndrăznit să-i spun numele.

Oare femeia asta nu asculta niciodată? Chiar nu-i păsa de propria ei siguranță? S-ar fi putut salva dacă ar fi fost de acord că Moartea era doar un bărbat deghizat în stafie, dar insistase atât de mult cu teoria ei supranaturală că dăduse speranțe prostimii — și își pecetluise soarta.

— Moartea va fi arestată înainte să te rănească.

Aimée se îmbrățișă strâns.

— Pot să plec acum? Acum vreau să merg acasă și să-mi chem servitoarea.

— Și unde vei pleca apoi? întrebă cordial Sandre, întrebându-se dacă Aimée intenționa să părăsească țara.

— La Lady Fanchere. Eleonore îmi este o prietenă dragă și vă este și verișoară. Am nevoie de ea. *Am nevoie* de ea, spuse Aimée, cu vocea tremurându-i patetic.

Lordul și Lady Fanchere îl sprijineau necondiționat pe Sandre. Eleonore îi fusese însoțitoare în copilărie și încă mai credea că Sandre își păstrase idealurile din tinerețe. Fanchere nu era la fel de orb la defectele lui Sandre, dar știa pe ce parte e unsă pâinea cu unt.

Da, Aimée ar fi mers la ei și le-ar fi spus povestea ei fantastică. Eleonore ar fi râs cu bunăvoință și așa s-ar fi sfârșit totul. În plus, era bine ca Aimée să fie văzută în compania lor după ce fusese la Sandre.

— Atunci mergi la Eleonore, de ce nu, spuse Sandre, privind spre fereastră. Dar drumul e lung și e târziu. Rămâi aici până dimineată.

— Nu! Adică... Aimée privi speriată în jur. Nu sunt pregătită. N-am nici o servitoare. N-am haine...

Sandre aproape zâmbi văzând-o cum se zbate ca un vierme într-un cârlig.

– Prostii. Ești la palat. Avem sute de camere, haine de toate mărimile pentru doamne, croitorese care să le modifice și servitoare care ard de nerăbdare să ne servească oaspeții. Soția lui Quico e una dintre servitoare, nu-i așa, Quico?

Una din gărzi încuviință bătos.

– O cheamă Bethania. O femeie excelentă. Foarte politicoasă. Foarte responsabilă. Nu trăiește decât ca să ne slujească. Nu-i așa, Quico?

Quico încuviință o singură dată, cu o expresie de nedeslușit.

– Vezi? Aici vei avea propria ta gardă care să te păzească și o servitoare care să-ți facă toate poftete. Și, lucrul cel mai important, nu poți călători pe întuneric.

– Ba pot. Serios.

– Ți-e teamă de Moarte, îi reaminti Sandre.

– Da, dar...

Aimée nu era chiar atât de proastă pe cât părea.

Sandre își puse mâinile pe umerii ei și o ajută să se ridice în picioare. O sărută pe frunte.

– Poți merge la Eleonore mâine. În seara asta insist să rămâi aici. N-aș putea suporta să știu că te-am lăsat să pleci și ai fost ucisă și tu.

Aimée îl privi cu ochi mari, terorizați, fără să clipească.

– Așa că vei rămâne aici. Îți ordon.

Sandre flutură o mână. Quico deschise ușa pentru Aimée. Sandre o privi ieșind și adăugă:

– Poți fii sigură că, în numele lui Rickie, voi face dreptate.

Aimée îi aruncă o ultimă privire terifiată, apoi dispăru pe coridor, cu Quico pe urme.

În aceeași clipă, un alt soldat îi luă locul lui Quico.

Zâmbetul prietenos al lui Sandre dispăru. Nu intenționa să o ucidă în seara aceea, fiindcă ar fi fost mult prea evident. Sună după Jean-Pierre de Guignard, noul lui adjunct.

– Cu ce vă pot servi, Alteță?

Jean-Pierre era un văr îndepărtat, fiul unui bețivan care murise rupându-și gâtul după ce galopase beat pe cea mai dificilă stradă din vechea capitală și al unei aristocrate despre care umbla vorba că se pricepe să facă dragoste în stil franțuzesc – și își exersa

talentele cu mulți bărbați, unul după altul. Deci, deși Jean-Pierre era deștept, citise mult și avea talentele lui, nu era bine-venit în casele de vază din Moricadia, nici măcar în cele ale rudelor sale.

Din aceste motive, Sandre știa că Jean-Pierre era gata să facă orice pentru a se dovedi demn de încrederea prințului.

Dar asta nu era tot. Jean-Pierre arăta ca un de Guignard – păr negru, chip frumos, trup athletic – dar ochii lui aveau o nuanță ciudată de albastru-deschis. Umblau tot felul de teorii despre asta, majoritatea amuzante, vulgare și având de-a face cu mama lui și traiul ei desfrânat. Dar Sandre își avea propria teorie. Credea că Jean-Pierre era ca un câine în prag de turbare și ochii lui fuseseră un avertisment de la natură ca lumea să se ferească de el. Sandre mai credea că Jean-Pierre putea fi antrenat să devină cel mai letal om care trăise vreodată. Atâta timp cât celălalt capăt al lesei era la Sandre, prințul îl antrena bucuros.

Jean-Pierre făcu o plecăciune, puțin prea copleșit de promovarea obținută, puțin prea slugarnic. Fiul de târfă înțelegea prea bine că era într-o poziție precară și intenționa să facă tot posibilul să și-o întărească.

Lui Sandre îi plăceau ambiția, teama și lăcomia. Erau sentimente de care se putea folosi.

Pe o voce joasă, dar suficient de tare cât să fie auzită de gărzi, Sandre spuse:

– Nu voi permite nimănui să răspândească zvonuri despre Moarte și răzbunarea ei. Vreau să o faci pe Aimée să tacă. Încet, cu tact.

– Ca un avertisment pentru toată lumea? întrebă Jean-Pierre. Sandre se gândi la Eleonore și clătină din cap.

– Nu vreau probleme în familie. Dar Aimée trebuie să fie o lecție pentru ceilalți care încă mai speră că familia regală învinsă de noi cu sute de ani în urmă se va reîntoarce.

Sandre își privi gărzile, trimițându-le un mesaj și lor, și prietenilor, și familiilor.

Soldații nu se lăsă copleșiți de teamă, ci îl priviră stoic.

Încă mai sperau – iar speranța lor trebuia strivită.

Dacă teoria lui se adeverea, atunci Jean-Pierre era omul potrivit pentru asta.

Capitolul 8

În dimineața următoare, Emma se trezi cu ochii holbați. Inima îi bătea cu putere; nu putea să respire; se simțea captivă în așternuturile mototolite, ude de sudoare și de teamă.

Visase. Moartea. Un coșmar cu imagini confuze – o pădure cu crengi transformându-se în degete cu gheare, un lup cu ochi albi și scânteietori, un strigoi cu orbite goale. Simțise teamă și durere, și... și... ce? Nu știa.

Se ridică încet și se eliberă de teamă și de cămașa ei de noapte mult prea mare.

Coșmarul fusese cauzat probabil de veștile de ieri pe care le auzise din întâmplare, șoptite între soț și soție. Moartea îl omorâse pe vărul lui Lady Fanchere, spânzurându-l.

Biata Lady Fanchere fusese șocată, dar nu-și uitase responsabilitățile. Îi ordonase Emmei să stea în pat, o pusese pe Tia să o îngrijească și de fiecare dată când Emma se trezea i se ofereau gustări care să-i reobișnuiască stomacul cu mâncarea.

Slăbiciunea de ieri îi dispăruse. Era prostesc să se mai gândească la coșmaruri, iar Emma nu era o proastă. I se dăduse șansa de a-și croi singură o nouă viață și nu avea de gând să dea greș. De data asta va fi altfel, nu ca atunci când părăsise Anglia în compania lui Lady Lettice, cu ochii mari și plină de entuziasm la gândul că va vedea țări străine și monumente încărcate de istorie. În schimb, fusese închisă într-un șir nesfârșit de camere de hotel, așteptându-și cu groază stăpâna să se întoarcă.

Emma o putea servi pe Lady Fanchere fără reproș – știa că poate –, așa că se ridică din pat, așteptă să-și recapete echilibrul și privi în jur.

Era o oră târzie a dimineții. Soarele se ridicase sus pe cer. Observă astăzi lucruri care îi scăpaseră cu o zi înainte.

Camera era prea mare și bine mobilată pentru o servitoare. Emma se întrebă dacă avea să o împartă și cu alte femei acum că își revenise. Merse la fereastră și studie partea din spate a proprietății. O paște bine îngrijită cobora până la o stâncă – periculoasă,

fără îndoială –, iar pe marginea ei era un castel mic și vechi, conacul unde era închis Michael Durant. Pietrele păreau reci, dar Emma nu se îndoia că prizonierul lui Lady Fanchere stătea comod înăuntru.

Cineva îi lăsase haine curate în scrinul din colț: lenjerie, o jupă și o rochie drăguță din bumbac albastru. Pe podea găsi o pereche de pantofi simpli, din piele neagră. Se îmbracă repede, își încheie manșetele și gulerul alb și apretat, și văzu că rochia era puțin prea mare în talie și cu poalele prea scurte, dar materialul era bun și – privi în oglinjoara de deasupra biroului – culoarea îi venea bine. În afară de julitura de pe obraz, pielea ei strălucea ca alabastrul luminat pe dinăuntru.

Brusc, se îndreptă de spate. N-avea nici un motiv de mândrie. Fusesse slabă dintotdeauna, iar excursia ei prin Europa îi răpise și mai mult din greutate. Părul ei era un castaniu atât de închis că bătea în negru, prea întunecat în comparație cu pielea ei albă. Fața ei era ovală, începând cu fruntea înaltă și terminându-se cu o bărbie ascuțită ca de vrăjitoare, cum spunea Lady Lettice. Tot Lady Lettice spunea că ochii Emmei aveau obiceiul deplorabil să-și schimbe culoarea în funcție de ce simțea – iar sentimentele ei nu-i fuseseră favorabile lui Lady Lettice. Emma plătise pentru asta de mai multe ori.

Cineva îi lăsase pe birou o tavă cu felii de pâine, brânză și fructe. Emma mâncă rapid un mic dejun satisfăcător, apoi se grăbi spre ușă. Dincolo de ea găsi scări care coborau la etajul întâi. Rămase acolo, nesigură, fără să știe dacă să o ia la stânga sau la dreapta, când un gentleman își făcu apariția de după un colț.

La o a doua privire, Emma își dădu seama că se înșelase. Nu era un gentleman, ci valetul, îmbrăcat formal în alb și negru. Era un bărbat între două vârste, înalt și solid, care se mișca cu o asemenea demnitate că Emma îl identifică drept englez înainte chiar să-l audă vorbind.

– Domnișoara Chegwiddden, presupun, spuse valetul, înclinându-se. Mă numesc Brimley. O cauți pe Lady Fanchere?

Emma făcu și ea o reverență.

– Plăcerea e de partea mea, domnule Brimley. Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune pe unde să o iau.

—Vino cu mine. Te voi pune la curent cu organizarea casei cât timp te conduc.

—Mulțumesc.

Deci valetul intenționa să o pună la locul ei, să-i dea de înțeles că el comanda în casă. Pe Emma nu o deranja asta; era însoțitoarea lui Lady Fanchere, așa că devenise o parte din casa ei. Valetul era responsabil ca toți servitorii casei, inclusiv Emma, să-și facă bine treaba.

Brimley o conduse de-a lungul unui alt coridor, cu uși închise de-o parte și de alta.

—Noi doi suntem singurii englezi din casă, spuse el. Știi câte ceva despre Moricadia?

—Mă tem că nu. Am sosit acum mai puțin de o săptămână cu Lady Lettice și, după cum ai auzit, probabil, înțelegerea noastră nu s-a încheiat în condiții prea plăcute.

Umerii Emmei se cocârjară în timp ce aștepta ca Brimley să-i spună că nu va permite așa ceva pe viitor. Dar valetul voia să-i spună alte lucruri:

—Sunt aici de peste trei ani și am aflat că diferențele dintre Anglia și Moricadia sunt pe cât de curioase, pe atât de neobișnuite. După cum știi, țara e un protectorat francez exotic, izolat și pe undeva feudal. Din păcate, familia de Guignard l-a ucis pe regele de drept din Moricadia, spânzurându-l — le place să facă asta. Familia de Guignard, condusă de prințul Sandre, a transformat țara într-o destinație internațională pentru nobili și bogătași. Oamenii de rând sunt foarte săraci; oamenii bogați devin și mai bogați; nu există negustori sau comercianți născuți aici; toți banii sunt făcuți de oameni aflați în slujba familiei de Guignard, care conduce cu o mână de fier. Desigur, eu nu știu prea bine ce s-a întâmplat în Franța atunci când a izbucnit revoluția și francezii și-au decapitat regele, dar cred că familia de Guignard a recreat aceeași situație și aici. Nu există alți nobili în afară de ei și de rudele lor. Nu există nici un parlament. Civilizația și-a oprit progresul în Moricadia.

—O afirmație dură.

—Dar adevărată. De când lucrez aici am făcut tot posibilul să le câștig încrederea servitorilor de aici. N-am reușit. Sunt un popor suspicios; nu le plac străinii. După trădările din trecut

și consecințele groaznice pe care le suferă oricine e bănuț cā a trădat familia de Guignard acum, atitudinea e probabil justificată.

Valetul se îndreptă spre o lumină orbitoare din capătul coridorului.

Emma îl urmă într-o galerie de deasupra holului imens și simți cum i se taie respirația. Se opri, plină de admirație.

Dedesubt se vedea o podea de marmură, un mozaic complicat roz pal, gri și negru. Tavanul se ridica la fel de magnific ca domul unei catedrale până la etajul al doilea, susținut de coloane de marmură albă care se terminau cu ornamente sculptate, suflăte cu aur. Un candelabru de cristal strălucea. Cele două uși de la intrare erau înalte și acoperite cu bronz. Ferestrele cu vitralii se deschideau spre sud, înspre pajiștea verde și grădinile bine îngrijite. Dincolo de ele era o vale lungă, străbătută de un râu involburat, iar în umbra munților Pirinei era vechea capitală.

Casa era mai bogată decât își putuse Emma închipui. Vederea era grandioasă, incredibilă, copleșitoare. Se întoarse spre Brimley, cu ochii mari.

— Da, e ceva mareț. Brimley își coborî vocea. Dar ceea ce încerc să-ți spun, domnișoară Chegwidden, este că, deși trăim o viață îndestulată în mijlocul unui peisaj spectaculos, butoiul de pulbere de sub Moricadia poate exploda în orice clipă.

Capitolul 9

Auzind avertismentul lui Brimley, Emma se înfioră. Nu voia de la viață decât să fie în slujba unei persoane calme și liniștite, eventual a unei bătrâne. Emma i-ar fi putut citi, ar fi avut grijă de ea în ultimii ani ai vieții... Când se va întoarce în Anglia, va cere ca Distinsa Academie pentru Guvernante să-i ofere o astfel de slujbă.

Când se angajase în slujba lui Lady Lettice, Emma își dorise o viață plină de aventură. Dar nu și de pericole. Nu fusese niciodată într-atât de nesăbuită încât să caute pericolul. Dacă era vreun pericol, atunci trebuia să plece de-aici.

Apoi auzi voci de undeva de jos, voci de femei, și clinchetul andrelor lovite una de alta. Distinse vocea lui Lady Fanchere și se gândi la sarcina care îi făcea atâtea probleme. Își dădu seama că nu putea să plece. Lady Fanchere avea nevoie de ea. Își netezi fusta, îl privi în ochi pe Brimley și spuse:

– Poate chiar așa e, domnule Brimley. Poate că o să-mi pară rău că m-am hotărât să rămân aici, dar știi – n-am unde altundeva să mă duc.

Ochii lui căprui se luminau.

– Știam eu că o să spui asta. Englezii nu fug niciodată din fața provocărilor.

O „provocare”? Revoluția era o „provocare” pentru el? Emma îl privi cu ochi mari. Era limpede că Brimley fusese plămădit dintr-un aluat tare.

– Lady Fanchere vrea ca servitorii ei să fie bine tratați, spuse valetul, pornind spre scări. Din moment ce răspund de toată casa, te rog să-mi spui orice probleme vei avea.

– Mulțumesc, răspunse Emma, grăbindu-se să-l urmeze. Așa voi face.

– Și totuși, continuă Brimley când ajunseră în capul scărilor, coborându-și vocea, ești tânără și fără îndoială că-ți plac aventurile și intrigile.

– Nu!

Brimley nu-i dădu atenție.

– Dă-mi voie să te avertizez: să nu cumva să te implici în cine știe ce conspirație. Stai departe de moricadienii care par să plănuiască ceva. Familia de Guignard nu se dă în lături de la nimic ca să păstreze tronul și n-ar ezita să te arunce în temniță, domnișoară Chegwiddden. Ești femeie și ești englezoaică, dar familia regală a îndrăznit multe ca să scape de presupuși revoluționari. Brimley făcu un semn spre hol. Îl vezi?

Un bărbat purtând un costum negru, sobru, străbătea podeaua de marmură. Părul lui blond-roșcat era tuns cu atenție și din acel unghi părea să aibă douăzeci și cinci sau cel mult treizeci de ani. Dar se mișca precum un bătrân, cu pași lăbărțați, iar una din mânecile lui era goală și prinsă cu o insignă. Nu avea un braț.

— El e valetul lui Durant. S-a născut în Moricadia. Acum doisprezece ani a fost acuzat că ar fi ajutat un băiat să-i facă o farsă prințului Sandre. Băiatul a scăpat. Rubio, nu. Brimley era hotărât să-i demonstreze consecințele unor acțiuni nesăbuite. Familia regală a dat ordin să fie torturat.

— Cât de înapoiati sunt! spuse Emma, urmărindu-l pe Rubio cum dispăre într-un coridor lung.

— Exact. Înainte mergea sprinten și încrezător oriunde poftea. Acum, fiecare pas e o agonie.

— Dar brațul lui?

— L-au torturat în asemenea hal că a făcut gangrenă. A trebuit să fie tăiat ca să i se salveze viața.

— Bietul om!

— E un valet competent, dar majoritatea gentlemanilor nu l-ar angaja oricum. E foarte frumos din partea domnului Durant că l-a primit aici; altfel, Rubio ar cerși pe străzi acum. Iar moricadienii nu sunt foarte caritabili.

— Înțeleg, domnule Brimley, spuse cu înflăcărare Emma, și te asigur că nici prin gând nu-mi trece să caut aventuri sau riscuri.

Brimley o conduse jos, în hol.

— Foarte bine. De asemenea, ți-aș fi recunoscător dacă ai uita conversația asta.

— Desigur, domnule Brimley.

— Urmează-l pe Henrique – valetul făcu un semn spre un servitor în uniformă, care se mișca încet, ducând o tavă cu ceai într-o mână – și vei ajunge în salonul doamnelor.

— Mulțumesc, spuse ea.

Henrique o conduse printr-o seră cu acoperișul de sticlă, plină de trandafiri și de parfumul lor amețitor. Trandafiri albi se cățărau pe coloanele de marmură cenușie, iar tufișurile din jurul lor erau punctate cu boboci roșii. Alea care ducea spre mijlocul serei era acoperită de arcade pe care crescuseră trandafiri roz, iar în capătul ei se deschidea un mic salon unde conversația celor opt doamne elegante răsuna în propoziții scurte, explozive.

— Fantoma regelui Reynaldo... s-a întors să se răzbune.

— Prevestește sfârșitul tuturor celor care îl vor vedea...

— Lucretia l-a văzut și parcă a înnebunit de-atunci...

– Oricum era nebună...

– Ce zvonuri prostesti, „fantoma” e doar un bandit care ar trebui prins, biciuit și apoi...

– Un criminal! O să ne omoare pe toate în somn!

Emma se opri la intrare, neștiind cum să procedeze, dar Lady Fanchere, care abia aștepta ceva care să le distragă atenția, o văzu imediat și îi făcu semn să se apropie.

– Emma, vino aici și ajută-mă.

Conversația se opri. Emma se grăbi lângă noua ei stăpână.

O doamnă bătrână cu monoclu o privi din cap până în picioare, apoi se întoarse spre Lady Fanchere și întrebă:

– Draga mea, nu asta e fata care i-a strecurat peștele în corset lui Lady Lettice?

– Am angajat-o ca însoțitoare.

Lady Fanchere îi făcu semn Emmei că îi era frig, așa că Emma luă șalul de pe spătarul scaunului și i-l așeză pe umeri.

– Ai innebunit? întrebă cealaltă doamnă, coborându-și monoculul. Dacă fata asta i-a făcut așa ceva lui Lady Lettice, cine știe ce-o să-ți faci ție?

– Lady Lettice era impertinentă, spuse Lady Fanchere.

– O brută, fu de acord cealaltă femeie.

– Exact, Lady Nesbitt, și deci a primit ce a meritat. Eu am venit cu ideea cu peștele.

Zâmbetul trufaș al lui Lady Fanchere era o provocare pentru Lady Nesbitt, iar Emma rămase uimită de o asemenea minciună, mai ales că fusese rostită cu o asemenea convingere.

Mai întâi, Lady Nesbitt păru șocată și peste măsură de jignită, apoi însă râse, fără tragere de inimă:

– Mă tem că înalta noastră societate nu va fi niciodată respectată de alte țări atâta timp cât permitem, invităm chiar, asemenea femei vulgare ca Lady Lettice în mijlocul nostru.

– Cât de adevărat. Aristocrații din Anglia vin în Moricadia să joace cărți și să-și dea frâu liber celorlalte pasiuni vulgare, dar soțiile lor rămân acasă. Doar englezoaicele de calitate inferioară, ca Lady Lettice, ne vizitează ca să încerce lucruri pe care nu le-ar îndrăzni la ele acasă.

În timp ce doamnele din jur încuviințară, murmurând în semn că erau de acord, Emma se postă în dreapta lui Lady Fanchere.

— Din moment ce lordul Fanchere ținea neapărat să am o însoțitoare care să aibă grijă de mine, continuă Lady Fanchere, și am descoperit că Emma i-a fost recomandată lui Lady Lettice de către Distinsa Academie pentru Guvernante... Ai auzit de Distinsa Academie pentru Guvernante, nu-i așa, Lady Nesbitt?

— Nu cred, Lady Fanchere, recunosc Lady Nesbitt, nervoasă ca orice femeie care voia să fie la curent cu toate noutățile în orice clipă.

Lady Fanchere zâmbi și începu să se joace cu ciucurii șalului.

— În 1839, Distinsa Academie pentru Guvernante a fost fondată de trei doamne cu scopul de a educa alte tinere doamne și domnișoare sărace și a le trimite apoi să lucreze ca guvernante pentru alte familii respectabile. Acele trei doamne și-au găsit partide bune — foarte bune, chiar — și i-au vândut Academia doamnei Adorna, Lady Bucknell, care e o femeie ireproșabilă, după cum bine știți.

Doamnele încuviințară, fermecate de povestea lui Lady Fanchere.

— Lady Bucknell... lucrează? întrebă Lady Nesbitt, strâmbând din buze în semn de reproș.

— Lady Bucknell are o poziție atât de înaltă în societatea britanică încât poate să facă orice dorește, inclusiv să le învețe pe doamnele de viță nobilă de la Distinsa Academie pentru Guvernante să facă și altceva, spuse Lady Fanchere, punându-și o mână pe brațul Emmei. Doamne ca draga mea însoțitoare.

Emma era uimită că Lady Fanchere știa de Distinsa Academie pentru Guvernante și de patroana ei renumită, dar și că stăpâna ei era atât de respectată încât nimeni nu îndrăznise să-i conteste povestea cu peștișorul.

— Mai este vreo doamnă școlită la Distinsa Academie pentru Guvernante aici, în Moricadia? întrebă una dintre femeile mai tinere.

— Nu, Alceste, dar li s-a dus vestea peste hotare și sunt sigură că ai putea trimite după cineva în Anglia...

Alceste începu să clatine din cap chiar înainte ca Lady Fanchere să termine de vorbit.

– Yves ar fi furios dacă mi-aș permite ceva atât de extravagant. E un om bun, dar ține la fiecare bănuț.

Doamnele începură să vorbească apoi de cât de zgârciți erau soții lor.

Într-adevăr, se gândi Emma, cel mai bine era să se apuce imediat de noile ei îndatoriri. Asta nu-i mai lăsa timp să plângă după lucrurile lăsate în camera de hotel a lui Lady Lettice. Emma știa prea bine că fosta ei stăpână n-ar fi fost niciodată de acord să i le înapoieze. Oricum nu era nimic prețios acolo, doar lucruri cu valoare sentimentală. O miniatură cu tatăl ei. Un exemplar vechi din *Mândrie și prejudecată*, care fusese al mamei ei pe care n-o cunoscuse niciodată. O figurină micuță de sticlă în formă de câine pe care o cumpăraseră din Veneția, căreia Lady Lettice îi rupsese un picior într-un acces de furie. Un șal de lână țesut de doamnele din Freyaburn și primit ca dar de despărțire. Un săculeț cu medicamente și instrumente...

Emma își dădu seama că începuseră să-i curgă lacrimi pe obraji și se întrebă când oare ajunsese așa de rău încât să plângă pentru câteva lucruri. Oare Lady Lettice, în cruzimea ei, o înjosise chiar atât de mult?

– Michael! spuse veselă Lady Fanchere. Cât mă bucur că ai venit și tu să stai cu noi.

Emma își ridică privirea și îl văzu pe Michael Durant pozând nonșalant în cadrul ușii, cu grația unui Adonis în fața admiratoarelor sale.

Michael merse și sărută mâna pe care i-o întindea Lady Fanchere.

– Draga mea Lady Fanchere, spuse el. Și draga mea Lady Nesbitt. Îi sărută și mâna ei. Lady Alceste. (O altă sărutare.)

Michael merse de jur împrejur, sărutând mâinile întinse; era limpede că își petrecuse arestul împrietenindu-se cu doamnele din înalta societate din Moricadia.

Emma văzu cum toate doamnele zâmbesc și flutură din gene sub privirea lui plină de admirație și îl condamnă din nou în sinea ei pe acest englez prea leneș să evadeze din cușca lui de aur,

un bărbat care își renegase propria familie ca să se bucure de favo-
rurile unei societăți străine.

Privirea lui se opri o clipă asupra ei, dar noaptea de dina-
inte parcă nici nu existase. Se înclină ușor, apoi se așază lângă
Lady Fanchere.

Henrique aduse o tavă cu prăjituri proaspete.

Emma începu să împartă farfuriile de porțelan și oferi tuturor
servete de bumbac brodate cu un „F” alb.

Lady Fanchere îi turnă lui Michael o ceașcă de ceai.

— Ai mâncat? îl întrebă ea, ca o cloșcă care își îngrijește
puiul preferat.

— Am gustat câte ceva când m-am trezit, spuse Michael, iar
vocea lui era mai joasă și mai răgușită decât în seara trecută.

— Te-ai simțit bine la primul tău bal după atâtea zile și nopți
de... Alceste privi de jur împrejur... prizonierat?

Lady Nesbitt pufni:

— Pereții au urechi, draga mea Alceste. Sunt spioni peste tot.

Apoi, luând tava încărcată din mâinile lui Henrique, o ținut sub
nasul lui Durant și îi făcu semn Emmei:

— Poftim, băiete, ești prea slab.

Emma îi întinse o farfurie.

Durant o luă. Rămase cu ceașca de ceai într-o mână, iar
farfuria o așază în echilibru pe un genunchi și începu să o
umple cu fursecuri din tava ținută de Lady Nesbitt. Arăta mulțu-
mit, stingherit... și obosit. Sub ochi avea cearcăne adânci, no-
dul de la cravată fusese neglijent făcut, iar părul lui era ciufulit,
dar atrăgător.

— Balul de ieri-noapte a fost minunat, spuse el.

— Cât de frumos din partea prințului să te lase să mergi și tu,
nu-i așa? întrebă Lady Nesbitt.

— Prințul Sandre e întruchiparea bunătății, rosti Michael cu un
zâmbet sardonice.

Alceste râse brusc, doar o clipă.

Dar când Emma o privi, fața ei era din nou impasibilă.

Obrazul lui Michael se zbatu scurt.

— Nu mă deranjează să fiu arestat aici, în grija lordului și a
doamnei Fanchere. E adevărat că am gratii la fereastră – le provocă

din priviri –, dar vin aici să servesc ceaiul. Sunt bănuir de trădare, dar mi se permite să am un valet. Nu pot pleca din Moricadia, dar pot lua parte la balurile din înalta societate.

– Sandre mi-a spus să-ți permit cât de multă libertate cred de cuviință, spuse Lady Fanchere. Și mi-a sugerat că te-ai simți bine la unul dintre balurile noastre.

– Mă jignești, draga mea doamnă, spuse Michael, ducându-și o palmă la inimă într-un gest teatral. Doar nu mă crezi vreun hoț în stare să-ți fure argintăria sau să fugă cu vreo domnișoară din Moricadia.

Femeile începură să chicotească.

– Ești absurd, spuse Nesbitt, încercând să pară severă; însă colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

– Sunt oare o creatură atât de blândă că doamnele cască pe după evantaie când mă văd? Oare n-aș fi în stare să concep și să execut un plan diabolic ca să schimb uniforme gărzilor de la palat din roșu și albastru într-un violet modern, sau... sau... se bălbăi Michael.

Femeile râdeau.

– Sau să călărești prin pustiu deghizat în fantomă? glumi Alceste.

Apoi, stânjenită dintr-odată, Alceste își acoperi gura cu mâna și privi cu ochi mari și plini de groază spre Lady Fanchere.

Lady Fanchere făcu un semn că o iartă.

Imediat, Michael umplu tăcerea stânjenitoare:

– Da! Poate că eu sunt Moartea. Există doar câteva mici obstacole... Sunt, din păcate, un laș fără pereche, spuse el, zâmbindu-i lui Alceste.

Alceste își coborî mâna și zâmbi recunoscătoare.

– N-am nici un armăsar de călărit, continuă Michael. Am în schimb un cal bătrân și împiedicat. Noaptea sunt zăvorât în cameră. N-am complici...

Toată lumea zâmbea din nou.

Din motive pe care Emma nu le înțelegea, Durant și farmecul lui lejer o făceau să vrea să-și dea ochii peste cap și să pufnească. Fusesse amabil cu ea noaptea trecută. Încercase să o salveze, deși ea însăși fusesse așa de nesăbuită că plecase de capul ei prin

pădure și ajunsese față în față cu un lup și... a unui chip fantomatic, fără ochi. Emma îngheță. Sunetele camerei se stinseră. Degetele i se înmuieră și scăpă farfuriile, care alunecară încet spre podeaua de lemn, o atinseră și se sparseră.

Brusc, începu din nou să audă. Putea să se miște acum. Privi în jur și văzu că toată lumea se holba la ea fie cu dezgust, fie cu nerăbdare.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, spuse Emma, lăsându-se în genunchi și încercând să ia bucățile mai mari.

Lady Fanchere spuse:

— Emma, lasă-le. Mi-e cald.

Emma răsuflă adânc o dată ca să-și revină, apoi luă șalul de pe umerii lui Lady Fanchere.

— Ești sigură că a fost trimisă de Distinsa Academie pentru Guvernante? Nu pare într-atât de grațioasă încât să fie o însoțitoare potrivită, spuse Lady Nesbitt.

Emma își strânse umerii.

— E exact cum mi-am dorit, spuse ferm Lady Fanchere.

— Te simți bine, draga mea doamnă Fanchere? întrebă Alceste, înclinându-se spre ea cu o expresie îngrijorată. Înainte îți era frig; acum ți-e cald.

Lady Nesbitt avu o reacție opusă: se lăsă pe spate de parcă n-ar fi dorit să se contamineze.

— Doar nu te-ai îmbolnăvit, nu? întrebă ea.

Lady Fanchere își puse o mână pe frunte.

— Nu știu...

— Chiar ești puțin roșie la față, spuse Durant. Am auzit că a izbucnit ciuma în oraș.

Cuvintele lui își făcură imediat efectul. Doamnele se ridicară în picioare, spuseră cât de îngrijorate erau și ieșiră mai mult în fugă. Lady Fanchere, Emma și Durant rămaseră singuri în salon, iar doi servitori începură să adune cioburile.

Lady Fanchere chicoti și îi făcu semn Emmei să se așeze.

— Mulțumesc, Michael, spuse ea. A fost o mișcare foarte inteligentă. Începuseră să mă obosească. În regulă – am ceva de lucru pentru tine. Mergi cu Emma să-i luați lucrurile de la Lady Lettice.

-Ah. Nu, spuse Emma, frângându-și mâinile la gândul că va trebui să o înfrunte din nou pe Lady Lettice. Nu e nevoie...

-E mare nevoie. Vreau să te simți bine aici și să ai lucrurile tale. Hainele. Amintirile. Lady Fanchere o privi pe Emma în ochi. Instrumentele medicale.

Capitolul 10

-Îmi cer scuze că trebuie să te obosești din cauza mea.

Emma stătea în șareta îngustă cu mâinile în poală, privindu-l pe Durant. Michael ținea frâiele în mână, îndemnând calul pe drumul care ducea dinspre proprietatea Fanchere spre orașul Tonagra cel plin de bogății.

-Sunt arestat. Am prea puține plăceri și nici o îndatorire, așa că îmi face mare plăcere să te însoțesc în această mică aventură, spuse Michael, aruncându-și jobenul undeva la picioare.

Emma privi drept înainte. Borul bonetei o apăra de privirea lui, dar îi auzi amuzamentul din voce.

-N-aș spune că e o aventură; și nici nu-mi va face plăcere.

-E o zi minunată de primăvară. Peisajul este superb, spuse Michael, gesticulând spre munții care se vedeau deasupra drumului șerpuit. Compania dumitale este fermecătoare. Dacă misiunea noastră se va dovedi dificilă, atunci pot spune că merită să ne simțim bine înainte. Apoi, pe un ton ceva mai serios, adăugă: Atunci când un bărbat își petrece întreaga viață în întuneric, asta îl învață ce e cu adevărat important în viață și îl face să se agațe de acel lucru cu amândouă mâinile.

Emma își întoarse capul și îl privi surprinsă. Oare vorbea serios?

Se părea că da. Înainte să pornească, Michael își dezbrăcase haina și o pusese în coșul de rafie din spatele șaretei. Acum, fără pălărie, cu părul fluturându-i în vânt, nu semăna deloc cu un aristocrat britanic cuviincios. Nu că ar fi făcut ceva ce nu se cuvenea. Ținea frâiele cu o mână, strunind calul fără nici un efort, dar

stătea lejer pe capră, cu picioarele întinse nonșalant în față și un braț rezemat de marginea șaretei.

Emma rămase cu spatele drept, având grijă ca nu cumva mișcarea trăsorii să o împingă spre el sau umărul ei să se atingă de al lui.

— De ce-ai vrea să te agăți? întrebă ea.

— O zi însorită. Un pahar de vin bun. Zâmbetul unui copil. Michael se întoarse spre ea, cu o privire serioasă. Singura mea șansă să fiu iubit.

Oare flirta cu ea? Sigur că nu.

Apoi, Emma își aminti cât de fermecător fusese Michael în salonul lui Lady Fanchere și își dădu seama că probabil flirta totuși. Aristocratul englez părea să aibă nevoie de flirt ca de aer. Răspunse, pe un ton sever:

— Un sentiment admirabil. Dar nu te-ai agăța de șansa libertății?

— Mă bucur de binecuvântările care îmi sunt oferite, îi mulțumesc lui Dumnezeu și mă bucur de libertatea mea, așa cum este ea. Sunt suficient de deștept însă cât să-mi dau seama că mi-ar fi imposibil să evaderez chiar și dintr-o țară micuță, ca Moricadia, într-o șaretă, mai ales trasă de o asemenea mârtoagă, spuse el arătând spre animal cu vârful biciului.

Emma trebui să-i dea dreptate. Iapa era grasă ca un butoi, apatică peste măsură și cu o fundiță roz în coamă. Chiar dacă ar fi putut galopa, deși Emma se îndoia sincer, avea picioarele atât de scurte că un ogar ar fi ajuns-o din urmă într-o sută de metri.

— Dacă aș încerca să evaderez, aș merge mai repede pe jos. Dar cizmele mele sunt prea roase pentru asta.

Râzând, Michael îi arătă talpa cizmelor.

Spre mirarea ei sinceră, Emma îi văzu șoseta prin gaura din piele.

— Cum? De ce?

— Astea sunt cizmele pe care le purtam atunci când Înțelepciunea Sa prințul m-a trimis la închisoare. De-atunci încoace s-au... ros.

Emma se gândi ce să-l mai întrebe. „N-ai altă pereche de cizme? Nu le poți trimite să-ți fie peticite? Te-ai gândit să tai

câteva bucăți de hârtie în bucăți mai mari decât gaura și să le pui pe dinăuntru?”

În schimb, izbucni:

– Ce-ai făcut?

– De ce m-au arestat, vrei să spui? Nimic. Pe de altă parte, am fost *acuzat* că i-am ajutat pe dușmanii regimului de Guignard, și mi s-a spus că voi fi prizonier până când le voi spune numele celorlalți conspiratori.

Emma își aminti că Brimley o avertizase să nu se amestece în intrigi și că familia de Guignard aresta pe oricine era bănuit de trădare. Deci vorbise de Durant.

– Și de ce nu le-ai spus?

– Arăt oare ca cineva care știe vreun conspirator?

Emma trebui să-i dea din nou dreptate. Un bărbat prea leneș ca să-și repare cizmele sau să cumpere altele era mult prea leneș să se obosească cu o revoluție.

– De ce ți-au dat drumul?

– Speră că îi voi conduce la cuibul conjuraților.

– Cât timp ești arestat la castel?

– Îmi urmăresc fiecare mișcare și cercetează pe oricine îndrăznește să-mi vorbească sau să stea cu mine, îi zâmbi Michael. Ar trebui să-ți fie teamă să fii văzută cu mine. Poate vor crede că și tu ești o revoluționară.

– O revoluționară? râse Emma. Nimeni n-ar crede așa ceva.

– Pentru că ești femeie?

– Nu, pentru că sunt lașă.

– La petrecerea familiei Thibault n-ai fost deloc lașă.

– Îți jur, domnule, n-am făcut-o dinadins.

– Știu asta. Mă refer la faptul că ai fugit în pădure.

Emma simți că inima începe să-i bată mai repede.

– Ce știi despre asta? întrebă ea, înclinându-se spre el.

Michael se lăsă pe spate cu o expresie surprinsă.

– Știu că ai obiceiul să te rătăcești, că ai fost scoasă în drum și nici unul dintre oaspeții care au plecat de la bal nu te-a mai văzut, deci presupun că ai luat-o pe unde nu trebuie și te-ai rătăcit.

Pentru prima oară de când plecaseră, Emma se rezemă de spătarul banchetei, ceva mai liniștită.

— Ah. Îmi pare rău; nu-mi amintesc prea bine ce s-a întâmplat, spuse ea, pipăindu-și cucuiul.

Apoi închise ochii și încercă să-și amintească ce se întâmplase în pădure. Era un lup și altceva, ceva care o speriasse mai tare decât lupul... o față...

— Nu mai ții minte? întrebă mirat Michael, sau poate chiar curios. Nu mai ții minte cum ai ajuns din pădure la ușa familiei Fanchere?

Emma deschise ochii, privind fix înainte.

— Știu că sună nebunește, dar până să se întâmple asta aveam o memorie foarte bună. Sincer.

Michael ridică din umeri.

— Ei bine, atunci sosirea dumitale va rămâne un fericit mister.

— Da.

Emma își coborî privirea și strânse pumnii în poală. Nu mai voia să discute despre asta.

Drumul șerpua de-a lungul unei creste muntoase, prin păduri și pajiști, aproape de-a lungul întregii țări. Spre dreapta, în sus pe munte, erau mai multe castele grandioase, precum cel în care locuiau Lord și Lady Fanchere, decorate somptuos. După următoarea cotitură, în fața lor se deschise o altă priveriște. Stâncile de aici se desfăceau într-o serie de trepte ca niște scări, fundația orașului Tonagra, capitala țării. Hotelurile, cazinourile și restaurantele luxoase de aici nu existau decât pentru a atrage străinii bogați care călătoreau prin Europa în căutare de noi gusturi și aventuri.

Lady Lettice închiriasse o cameră la hotelul Moricadia. Gândindu-se că va trebui să o înfrunte, Emma se cutremură.

— Poate nu e acasă, spuse ea.

Durant îi urmă șirul gândurilor fără nici o problemă.

— Poate că nu, dar sper că da, zise el. Vreau să o răsplătesc cum se cuvine pentru felul în care s-a purtat cu tine.

Alarmată, Emma răspunse:

— Domnule, nu vreau răzbunare. Adică, adăugă ea nesigură, asta în cazul în care plănuiești să mă răzbuni.

— „Răzbunare” este un cuvânt mult prea grav. Nici prin gând nu-mi trece să o rănesc pe Lady Lettice... permanent. Dar nu-mi plac cei care se comportă așa.

Emma se gândi puțin, încercând să-și dea seama dacă Michael intenționa să facă scandal mai rău decât își închipuia ea sau pur și simplu ea înțelegea exagerat vorbele lui. Privindu-l, văzu că se uita fix în sus și ușor într-o parte. Emma îi urmări privirea și descoperi ceva ce-i scăpase până atunci.

Un castel medieval părea să fi răsărit direct din stâncă, deasupra tuturor celorlalte. Era înalt, cu pietrele crăpate, sălbatic și amenințător ca un vultur, cu turnuri și ziduri crenelate ca niște gheare întinse spre cerul albastru.

– Ce e acolo? întrebă ea.

Michael opri șareta în fața porților masive din fier forjat dincolo de care se întindea o proprietate bogată.

– Acolo e reședința regală din Moricadia... unde stă acum prințul Sandre.

– Arată de parcă ar fi în stare să reziste oricărui asediu.

– Categorie. Nici un oaspete nu poate ajunge la castel dacă n-a fost invitat de prințul Sandre. Drumul spre podul mobil de la intrare șerpuiește pe lângă pisc, și, în orice porțiune a lui, o armată întreagă poate fi respinsă. Desigur, nimeni nu mai încearcă să asedieze castelele acum, însă dacă vrei să iei parte la unul dintre balurile lui, de exemplu, ai nevoie de o pereche de cai buni înhamăți la trăsură.

– Acela e singurul drum spre castel?

– Mai e unul care duce la intrarea din spate, pe unde sunt aduse proviziile pentru bucătărie... și pe unde sunt aruncate cadavrele.

– Cadavre? râse Emma, nesigură.

Michael zâmbi cu toți dinții.

– Sub bucătărie sunt temnițele. E un loc foarte neplăcut.

Emma îl privi fascinată. Nu mai văzuse niciodată vreun bărbat care să-și arate atât de limpede teama și ura.

– Acolo te-au ținut?

– Da.

– Ți-au făcut rău?

Michael o privi amuzat.

– Nu. Desigur că nu. Sunt un cetățean al Marii Britanii. N-ar îndrăzni.

Asta o liniștește pe Emma și o făcu să se așeze din nou la locul ei.

Michael plesni din frâie, iar calul porni din nou la drum, fără să-i pese ce se întâmpla în spatele lui.

Emma simți vântul pe obraji. Mirosea a iarbă și a pădure. Soarele îi încălzea umerii. Ar fi fost o călătorie ideală...

— Dacă...

Michael îi citi din nou gândurile.

— Îți promit că nu o voi lăsa pe Lady Lettice să-ți facă rău — ceea ce presupun că a mai făcut, nu-i așa?

— Poate fi neplăcută atunci când se enervează. (Era prea puțin spus.) Sunt sigură că ți se pare jalnic că mă sperie o simplă femeie.

— Nu. Înțeleg prea bine cum astfel de oameni îți pot răpi până și ultima fărâamă de curaj și te pot lăsa tremurând la gândul că cineva îți va face rău.

Emma se gândi puțin.

— Parcă ziceai că nu ți-au făcut nimic, spuse ea.

— Închisoarea e ultimul loc unde aș fi vrut să-mi petrec doi ani din viață.

Emma bănuia că și Durant îi ascundea pe undeva adevărul, așa cum făcuse și ea mai devreme.

Trecură încă o cotitură, apoi intrară printr-o poartă medievală și pătrunseră în orașul plin de cazinouri, hoteluri de toate mărimile și băi termale care își laudau izvoarele naturale cu ape vindecătoare. Inima Emmei bătea din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropiau de hotelul la care stătea Lady Lettice. După toate umilințele prin care trecuse în noaptea trecută, gândul de a-și înfrunta din nou fosta stăpână îi tăia respirația.

Durant coborî din șaretă, îi întinse frâiele valetului și puse scărița. Emma îl luă de mână și coborî. Apoi, după ce Michael se înclină ușor, porni înaintea lui spre holul de la intrare. Durant merse la recepție cu pasul sigur al cuiva care știa că era bine-venit oriunde și i se prezentă lui Bernhard, apoi spuse:

— Am venit să recuperez lucrurile domnișoarei Chegwidden de la Lady Lettice. Doamna e în camera ei?

— Da, milord, dar mă tem că Lady Lettice s-a hotărât să se întoarcă în Anglia și momentan își face bagajele.

Bernhard era un imigrant german care vorbea cu un accent pronunțat și avea atitudinea militărească tipică celor care conduceau un întreg hotel.

Emma se temuse de el înainte, dar acum că îl avea pe Durant lângă ea se trezi întrebând:

– Împachetează singură?

Bernhard o recunoscu și o privi exasperat, așteptându-se ca și ea să-i împărtășească sentimentul.

– Ha! Nu. A chemat patru dintre cameristele noastre să-i strângă lucrurile și le ține la ea de aproape cinci ore și trei sferturi. Nu pare să-și dea seama că fetele nu sunt aici doar ca să-i stea la dispoziție, că și alți oaspeți au nevoie de serviciile lor și că trebuie să pregătim camera pentru oaspeții care vor sosi în seara asta!

– Lady Lettice nu e o femeie prea înțeleghătoare, spuse Emma.

– Nu. Nu e! se înfurie Bernhard. S-a plâns așa de tare că iese fum din șemineu că am chemat un coșar care a așteptat după ea trei ore azi-dimineață. L-am trimis în sfârșit sus în speranța că ideea mizeriei de la cenușă o va face să se grăbească.

– Deci, din moment ce Lady Lettice împachetează și avem nevoie de lucrurile domnișoarei Chegwiddden, ar trebui să urcăm și noi, spuse Michael dând din cap hotărât; apoi se întoarse spre Emma. Unde e camera ei?

– A închiriat întreg etajul întâi, spuse slab Emma.

– Desigur.

Michael îi oferă brațul.

– Milord, nu vă pot permite să vizitați o doamnă nemăritată, spuse ofensat Bernhard.

– Vom presupune că nu știai la cine vreau să merg când am intrat în hol, sugeră Durant.

Bernhard se gândi puțin. Auzi sunete înfundate de deasupra, de parcă cineva bătea din picioare. Apoi spuse:

– Aveți dreptate. Nu știu nimic.

Drumul în sus pe scări dură parcă ore în șir, însă Emma avu impresia că ajunseră la capăt mult prea repede. Îl conduse pe Michael spre bârlogul leoaicei. Ușa avea fante de ventilație în partea de sus pentru ca aerul să circule; de partea cealaltă se auzea un răcâit constant.

Michael și Emma se priviră curioși.

Durant ridică mâna să bată la ușă – dar dinăuntru se auzi o bufnitură, un țipăt agonizant și strigătul lui Lady Lettice:

– Scoateți bestia asta murdară de-aici până nu strică și altceva!

Capitolul 11

Încă un țipăt sparse tăcerea. Sub ochii lui Michael, Emma se transformă dintr-o domnișoară timidă și cumsecade într-o amazoană cu ochi de oțel. Apăsă pe clanță, apoi intră în apartamentul luxos.

Un copil de nici șapte ani se tăvălea pe un cearșaf acoperit de cenușă pus în fața șemineului din salon, ținându-și brațul și gemând de durere.

Lady Lettice era în cămașă de noapte, cu o scufie pe cap, peste care îmbrăcase un halat de catifea albă care era acum pătat cu negru. Topăia de colo-colo și țipa la băiat și la un coșar care, la rândul lui, țipa și el la copil.

Cele patru cameriste se înghesuiau în ușa care dădea spre dormitor, urmărind scena cu ochi mari și comentând în limba lor.

Emma păși în mijlocul scenei haotice, îl împinse pe coșar deoparte, își scoase mânușile și le aruncă pe o măsuță.

– Adu-mi instrumentele medicale, îi ceru ea lui Lady Lettice.

– Să-ți aduc instrumentele? Care instrumente? Nimic din ce e aici nu-ți aparține. Nimic! țipă Lady Lettice, atât de tare că Michael își închipui că toți câinii din jur începură să chelălăie.

Emma îngenunche pe podeaua acoperită de cenușă, îl luă pe băiat de după umeri și îi spuse ceva încet la ureche. Reuși să-l facă să o privească și, după ce îl calmă puțin, îi cercetă antebrațul. Își plimbă cu grijă degetele pe deasupra încheieturii, apoi clătină din cap și murmură:

– E rupt.

Michael nu-și putea lua ochii de la ea. De unde știa? Unde învâțase atâtea lucruri? Se întoarse spre Lady Lettice, intenționând să-i ceară lucrurile Emmei.

Înainte să apuce însă, Emma sări în picioare și se întoarse spre Lady Lettice ca o scorpie.

– Dă-mi trusa medicală. Acum.

Sânii și bărbia lui Lady Lettice tremurară de indignare.

– Nu voi face așa ceva. M-ai făcut de râs. M-ai umilit.

– Lady Lettice, n-ai nevoie de ajutorul meu ca să te faci de râs, spuse Emma, vorbind repede, acum că barajul se rupsese. Ești o femeie bătrână care se dă la bărbați mult mai tineri. Nu ai moravuri și nici bune-maniere. Lumea râde de tine fiindcă o meriți. Deci, Madame, dă-mi lucrurile și-ți voi permite să pleci din Moricadia fără să-i spun nimănui de obiceiurile tale dezgustătoare.

Lady Lettice se trase înapoi și își ridică palma, gata să lovească, dar Michael o prinse de braț.

– Nu, spuse el apăsător.

Lady Lettice îl privi, apoi o privi pe Emma, ai cărei ochi străluceau, și se prăbuși.

– Trusa ta medicală? Am pierdut-o. Am dat-o de pomană. Am aruncat-o într-un morman de gunoi de pe străzile din orașul ăsta nenorocit.

Emma o ocoli, trecu pe lângă cameriste și intră în dormitor.

Lady Lettice se întoarse spre Michael, care încă o mai ținea de încheietură, implorându-l din priviri.

– Trebuie să mă înțelegi, am fost bună cu ea, dar ea e o târfă nerecunoscătoare, s-a culcat cu tot felul de gentlemeni pe ascuns, deși ei veniseră să mă pețescă pe mine. E vina ei că nu mă respectă nimeni.

Emma ieși din dormitor cu un saculeț în brațe.

Lady Lettice se convinsese singură că spunea adevărul, fiindcă acum avea lacrimi în ochi.

Dar Emmei nu-i păsa. Atenția ei era concentrată asupra copilului.

– Michael, voi avea nevoie de ajutor, spuse ea.

Michael se gândi că Emma ar fi fost șocată să-și dea seama că îi folosise numele mic pe un ton imperativ.

Lady Lettice era cu siguranță mirată că Michael se supuse și merse să îngenuncheze lângă ea în cenușă. Michael îl luă pe băiat de după umeri.

— Cum te cheamă? îl întrebă Emma.

Băiatul nu răspunse, iar coșarul se înroși de furie și urlă:

— Răspunde-i doamnei, gunoi mizerabil ce ești!

Emma își ridică privirea spre bărbat.

— Ieși, spuse pe același ton.

Dar coșarul era genul de bărbat care credea că este o slăbiciune să i te supui unei femei, așa că mârâi:

— Am plătit pentru copilul ăsta și n-am de gând să-l las singur cu cine știe ce nebună care vrea să-l dădăcească pentru că s-a împiedicat ca o toantă.

Emma îl privi fix pe coșar. Punctele aurii din privire îi dispărușeră. Ochii ei erau acum verzi și duri, ca un cristal.

— E fată?

— Fetele sunt mai mici și mai slabe și mereu își fac griji pentru cei rămași acasă, așa că lucrează cu mai multă trageră de inimă. Adică sunt motivate, aș putea spune.

Coșarul vorbea plin de mândrie pentru cât de deștept fusese. Nici prin gând nu-i trecu să se ferească până când pumnul lui Michael nu ajunsese la un centimetru de față lui.

Și atunci era deja prea târziu.

Lady Lettice țipă.

Coșarul se împletici înapoi și se lovi de perete, lăsând un semn întunecat de parcă un țăntar uriaș fusese strivit acolo. Dând din mâini, răsturnă măsuta Chippendale cu vaza chinezească, florile proaspăt culese și șalul din dantelă. Impactul făcu tabloul în ramă aurită de deasupra să se clatine, apoi să-i cadă în creștetul capului. Coșarul alunecă la podea, leșinat.

Fata de care avea grijă Emma chicoti gros; apoi șopti, într-o engleză stricată:

— Elixabete. Mă cheamă Elixabete.

— Elixabete, ai căzut pe horn în jos? întrebă Emma, privind-o iarăși în ochi.

Fata încuviință.

—Ai brațul rupt. Te spăl puțin, apoi eu și acest domn ți-l vom îndrepta. Îți spun sincer: te va dura foarte, foarte tare. Dar apoi te vei simți mai bine, îți promit. Ai înțeles?

Elixabete încuviință. Ochii ei erau surprinzător de albaștri pe pielea înnegrită. Îi aruncă Emmei o privire plină de speranță.

Emma arată spre una din cameriste.

—Adu-mi apă și un prosop. Michael, ține-o așa de după umeri.

Emma întinse o pânză curată pe jos, apoi scoase un borcan din sacul ei, două bețe și fâșii de pânză.

Elixabete nu se mișcă, dar urmărea cu atenție tot ce se întâmplă.

Cu mișcări calme și eficiente, Emma îi spală brațul fetei, șoptindu-i cuvinte de încurajare. Apoi, cu ochii pe jumătate închiși, îi pipăi osul cu grijă. Îl avertiză pe Michael din priviri, respiră adânc; apoi, dintr-o singură mișcare hotărâtă, puse brațul la loc.

Elixabete scoase un țipăt. Din ochii ei curgeau șuvoaie de lacrimi, lăsându-i dăre pe obraji acoperiți de cenușă.

Lady Lettice respiră sacadat, apoi leșină și se prăbuși pe podea fără pic de grație.

Bernhard intră în cameră, văzu dintr-o privire coșarul leșinat, pe Lady Lettice inconștientă, și covorul și tapetul pătate de cenușă. Începu să vorbească precipitat în germană, condamnând moravurile părinților tuturor celor prezenți în cameră, dar mai ales ai lui Michael.

Emma nici nu-l auzea însă. Pipăi din nou osul rupt, apoi, cu un zâmbet mulțumit, acoperi brațul cu un material alb și poros, îl puse în atele, legă atelele cu fâșii de pânză și privi în jur. Șalul lung de dantelă care căzuse de pe masă părea potrivit. Îl prinse de un colț.

Bernhard apucă de celălalt colț și țipă ca o fetiță:

—Nu. Nu, n-ai voie!

Traseră amândoi de șal până când Emma îl privi rece și întrebă, arătând cu bărbia spre Lady Lettice și coșar:

—Vrei să ajungi și tu ca ceilalți doi?

Michael se ridică.

Bernhard văzu pumnii strânși ai lui Michael și dădu drumul șalului, amenințând:

—Plec să chem oamenii prințului chiar acum!

—Chiar așa ar trebui, spuse cordial Emma. Dar înainte de asta, doamna pe care o ai în gazdă e leșinată pe podea. Ar trebui să ai grijă de ea înainte să se trezească și să vadă că ai ignorat-o cu desăvârșire. Ți promit că altfel Lady Lettice își va face publică nemulțumirea.

Bernhard ezită, apoi fugi să îngenuncheze lângă Lady Lettice, o luă în brațe și o ridică cu un oftat puternic.

Lady Lettice mormăi, se mișcă și îl cuprinse cu brațele de după gât.

Văzându-i expresia îngrozită, Michael zâmbi. „Da, prietene, acum chiar ai probleme.” Vorbi cu una dintre cameristele care rămăseseră în dormitorul lui Lady Lettice, apoi se rezemă de perete și o urmări pe Emma cum lucrează. Din câte se părea, o subestimase pe domnișoara Chegwidde. Nu era pe cât de prostuță o crezuse – sau se credea ea însăși.

Emma îi imobiliză brațul fetei cu șalul de dantelă.

—Chiar mă simt mai bine! spuse surprinsă Elixabete după ce Emma termină.

—Bine, îi zâmbi blând Emma. Apoi, ridicându-și privirea, îi spusese lui Michael cu o privire hotărâtă: Trebuie să o ducem acasă.

—Cum spui tu, răspunse serios Michael, știind că Emma nu e pregătită pentru lucrurile pe care avea să le vadă.

Capitolul 12

Pe măsură ce trăsură cobora înspre vechiul oraș, străzile începură să se îngusteze tot mai mult, casele să se înalțe și umbrele să se adâncească. Vechiul oraș mirosea a gunoi, iar în loc de canalizare erau șanțuri neacoperite. Indivizi murdari și ostili se opriră să-l privească pe Emma, Durant și Elixabete când trecură pe lângă ei.

Emma o strânse mai aproape pe fată, șoptindu-i din nou vorbe de încurajare și întrebându-se dacă cineva îi va ataca să le fure pantofii, trusa cu medicamente sau panglicile din coama calului.

Însă Durant părea să știe încotro se îndreaptă și îndruma șaretă cu o mână sigură pe străduțele întortocheate. Într-un târziu ajunseră într-o curte cenușie și goală, înconjurată de clădiri înalte. Sărind de pe capră, strigă:

— Damacia!

Imediat, obloanele de la etajul trei se deschiseră și se ivi o femeie tânără, dar cu fața îmbătrânită. Văzând-o pe fată, chipul îi pâli.

— Mama! strigă încet Elixabete.

Durant începu să spună ceva, dar Emma interveni:

— Va fi bine. Și-a rupt brațul, dar i l-am pus la loc.

O clipă, Damacia își acoperi ochii cu mâna, apoi dispăru înăuntru. În câteva minute reapăru jos și veni în fugă până la șaretă.

Elixabete se aplecă în față, implorând fără cuvinte să fie luată în brațe.

Damacia o ridică cu grijă, ajutată de Durant și de Emma.

— Fetiță proastă, ți-am spus să rămâi acasă sau o să pățești lucruri rele, spuse ea, deși o ținea strâns la piept.

— Bebelușul plânge tot timpul. Îi e foame, zise Elixabete, cu ochii plini de lacrimi. Aveam nevoie de banii pe care îi primeam, dar acum... acum ce-o să se întâmple?

Emma nu mai auzise niciodată cuvinte rostite cu atâta disperare, mai ales din gura unui copil.

— Sst, spuse Damacia, ridicându-i bărbia. O să ne descurcăm cumva.

Privirea lui Durant o întâlni pe a Emmei și bărbatul clătină din cap scurt, imperativ. Nu voia să o vadă oferindu-le... nimic.

Era vorba de mândrie. Oamenii din Moricadia erau prea mândri ca să accepte ajutor, dar nevoia lor era atât de disperată! La ferestrele din jur apăruseră alte capete. Două femei merse-ră să scoată apă din fântâna din mijlocul curții, privind atente, observând.

— Vă mulțumesc că ați adus-o acasă pe Elixabete, spuse Damacia. Vă mulțumesc amândurora. De când Rickie de Guignard a fost ucis n-am mai ieșit aproape deloc din casă de teamă că oamenii prințului vor veni să ne ia la întrebări. Dacă ești arestat, n-ai decât să mori de rușine.

Una din femeile de la fântână își trânti găleata pe pietrele de jos.

— Taci, Damacia. De dragul copiilor tăi.

Damacia clătină ferm din cap.

— El e *Englezul*.

Amândouă femeile suspinară adânc. Păreau să-l fi recunoscut pe Durant după acel titlu. Una din ele făcu o reverență. Cealaltă, cea care își avertizase prietena mai devreme, se trase înapoi.

Emma urmărea ce se petrece, încercând să înțeleagă și gândindu-se: „Societatea de aici e divizată de teamă”.

— S-au răzbunat pe voi? întrebă Durant, coborându-și vocea.

— Nu prea rău. *Ei* nu cred că a fost unul dintre noi. *Ei* cred că n-avem destulă minte pentru un plan așa de complex. *Ei* știu că nu ne-am permite niciodată un cal rapid, și mai știu și că mulți dintre noi n-au călărit niciodată. *Ei* cred că suntem prea lași ca să ucidem un ticălos ca Rickie de Guignard, spuse Damacia, cu vocea plină de venin. Poate chiar suntem, dar eu, una, mă bucur că este mort.

— Damacia. Taci! rosti imperativ femeia de la fântână.

Durant și Damacia nu-i dădură atenție.

— Am auzit că Moartea a început să-i sperie pe turiștii care vin să-și cheltuie banii în cazinourile prințului Sandre, spuse Durant.

— Bine, râse Damacia. Am auzit că prințul Sandre este furios fiindcă soldații lui nu sunt în stare să prindă Moartea și se teme că va ajunge să fie batjocorit de toți oamenii din Moricadia. Prințului nostru nu-i place să fie luat în batjocură.

— Atunci n-ar trebui să încerce să prindă Moartea. Moartea e fantoma regelui Reynaldo, și nimeni nu poate să prindă fantomele, afirmă Durant cu o expresie serioasă, de parcă ar fi crezut într-adevăr în fantome.

Emma nu credea în fantome... sau cel puțin nu crezuse, până să vină în Moricadia. Acum însă, chipul scheletic pe care abia dacă și-l mai amintea o făcea să scape farfurii și să leșine de frică. Se întrebă din nou dacă nu cumva își închipuise acea față.

—Și eu am auzit zvonurile. Poate chiar așa e. Nu-mi pasă. Rickie de Guignard mi-a ucis bărbatul, îi spuse Damacia Emmei, de parcă Emma ar fi putut să o înțeleagă.

—Îmi pare rău, spuse Emma.

—Rickie l-a lăsat pe Tiago spânzurat la o răscruce, să-l ciugulească corbii. Mă bucur că și el a avut aceeași soartă. Sper că l-au ciugulit păsările până să-i dea jos trupul.

Emma era șocată s-o audă pe Damacia vorbind cu atâta înverșunare, dar în același timp... dacă ar fi iubit pe cineva, iar acel cineva i-ar fi fost răpit atât de nedrept... Avea și ea o inimă. Ar fi fost furioasă, desigur. Poate chiar nemiloasă. Nu știa. Trecuse atâta vreme de când își permisesese să simtă și altceva, nu doar o resemnare ternă, că nu știa ce-ar fi făcut într-o astfel de situație.

Durant spuse din nou, aproape în șoaptă:

—Am auzit și că fantoma lui Reynaldo prevestește întoarcerea adevăratului rege.

Cele două femei se furișară mai aproape, cu urechile ciulite. Damacia rămase cu ochii holbați.

—Chiar așa e? întrebă ea, cu respirația întretăiată.

—Bineînțeles, dacă cineva te-ar auzi spunând asta, viața ta s-ar sfârși pe loc, spuse Durant, cu ochii sclipind.

Damacia încuviință fără să-și ia privirea de la el.

—Da. Ar fi foarte periculos. N-o să mai spun nimănui.

Dar cele două femei de la fântână rămăseseră transfigurate, iar Emma își dădu seama că, dacă Durant încerca să stârneasca un zvon, tocmai reușise.

—Elixabete pare o domnișoară inteligentă, continuă el pe un ton normal. După ce-și revine câteva zile, trimite-o la Lady Fanchere. Doamna își caută o cameristă și știu că și domnișoara Chegwidden ar fi bucuroasă să o recomande pe Elixabete.

—Chiar așa, zâmbi cald Emma. Ai nevoie de ajutor să o conduci pe Elixabete în camera ei?

—Nu, mulțumesc. Prietenele mele mă vor ajuta, spuse Damacia, începând să se îndepărteze de trăsură. Elixabete, mulțumesc-te-i domnișoarei Chegwidden.

—Mulțumesc, spuse Elixabete, încercând să zâmbească, dar durerea o făcu să se strâmbe.

— Ah, stai puțin.

Emma deschise trusa cu medicamente și căută printre borcănașele pe care Lady Lettice le amestecase în neglijența ei. Îl găsi pe cel de care avea nevoie și i-l întinse.

— Fierbe o lingură de scoartă de salcie albă în apă, las-o să se răcească jumătate de oră, apoi dă-i-o lui Elixabete. Se va simți mult mai bine mâine.

Durant se urcă în trăsură și plesni din frâie. Emma se întoarse și strigă:

— Să nu-ți miști brațul!

Așteptă până când ieșiră din cartierele sărace ale Tonagrei, apoi izbucni:

— De ce e așa acolo?

Durant începu să răspundă, însă Emma continuă:

— Țara asta e așa de bogată. Străinii vin și-și cheltuie toți banii. Dar moricadienii trăiesc în halul ăsta? De ce?

— Pentru că familia de Guignard și prințul Sandre au puterea și-și păstrează toate bogățiile pentru ei.

— Asta a spus și Brimley. Dar e o țară atât de mică. Familia de Guignard ar putea să-și împartă o mică parte din avere și ar fi destul. E o crimă să-și lase supușii să trăiască într-o asemenea mizerie! spuse ea, arătând înapoi spre cartierul de unde veniseră.

— Da.

— Și nu poate face nimeni nimic?

— Eu am fost închis doi ani fiindcă Sandre credea că știu ceva despre o conspirație. Deci nu. Nimeni nu poate face nimic, spuse Michael, cu privirea ațintită înainte și cu o expresie stoică, nobilă. Domnișoară Chegwidden, n-ai ce căuta să te amesteci în problemele din Moricadia.

Emma fu la un pas să se ridice în picioare, atât de scandalizată era. Da, Michael stătuse doi ani în închisoare. Era ceva oribil, și știa prea bine că n-ar fi putut să-și imagineze niciodată pe deplin calvarul lui. Dar asta nu-i dădea dreptul să vorbească cu atâta nepăsare de traiul moricadienilor sau să spună că nimeni nu poate face nimic, mai ales că lui nu-i lipsea nimic!

— Domnișoară Chegwidden. Nu te vei amesteca în problemele din Moricadia, repetă Michael, iar din tonul lui Emma înțelese

că tocmai i se dăduse un ordin. N-are rost. Sunt prea mulți oameni amărâți aici. Nu ești un cruciat, așa că n-ai de ce să te porți ca unul.

Emma privi în jur. Pământurile Moricadiei se întindeau cât vedeai cu ochii, frumoase și sălbatice... dar și reci, crude și nemi-loase. Dacă Lady Fanchere o dădea afară, atunci ar fi ajuns din nou pe acel drum din pădure și n-avea decât să moară de foame.

Indignarea ei se stinse. Michael avea dreptate. Nu-și putea permite să fie curajoasă, și oricum n-ar fi fost în stare. Întrebă în șoaptă:

– Lady Fanchere chiar își caută o nouă cameristă?

– Lady Fanchere este o femeie foarte generoasă, așa că da, în curând își va da seama că are nevoie de încă o fată care să-i curețe șemineele.

Michael nu era un om chiar așa de rău, până la urmă. Era generos în felul lui nonșalant și o ajutase să-i reazeze brațul lui Elixabete fără să se plângă. Emma n-avea de ce să-l judece atât de aspru. Până la urmă, nu era mai laș decât ea... deși ar fi putut să se bucure de sprijinul și de averea unei familii, dacă ar fi vrut. Emma nu-și putea da seama de ce Durant nu alesese să se întoarcă la traiul lui ușor din Anglia. Michael Durant era o mică enigmă.

Pentru prima oară de când pășiseră în camera lui Lady Lettice, Emma îl privi pe Durant, cercetându-l în sfârșit cu atenție, și văzu că era acoperit de praf de cărbune din cap până-n picioare.

– Ai hainele murdare! spuse ea.

– Draga mea. Vorbești precum un ceainic care râde de tigaie că s-a mânjit de funingine. Literalmente.

Michael îi șterse obrazul cu două degete, apoi îi arătă și ei cenușa.

Îngrozită, Emma văzu că și rochia ei, rochia ei frumoasă pe care o primise în acea dimineață, era pătată cu negru la genunchi. Corsetul era plin de cenușă, la fel și mâneca dreaptă, și reușise cumva să-și rupă manșeta albă cu totul.

– E a doua rochie pe care o stric în două zile, spuse ea. Crezi că Lady Fanchere își va da seama?

Michael își dădu capul pe spate și izbucni în râs; apoi, după ce se opri, se rezemă de capră și o privi. Rămase așa, fără să spună

nimic, dar ceva în ochii lui se schimbase. Părea interesat, sau curios, sau... altceva.

— Cred că da. Și asta foarte curând.

Zâmbind încă, Michael mână iapa prin poarta de la intrare a proprietății Fanchere.

— Poți să mă duci la ușa din spate, ca să nu mă vadă nimeni intrând? întrebă Emma, răsfirându-și degetele în poală; avea cenușă sub unghii și reușise să-și uite și mânușile pe undeva.

— Desigur. Castelul are o groază de intrări și pasaje secrete.

Michael conduse șaretă până la o ușiță ascunsă într-un colț, apoi trase de frâie, făcând calul să se oprească.

— Înainte ca soții Fanchere să mute bucătăria, servitorii intrau pe aici. Vei ajunge în camera ta cel mai repede.

Emma se pregăti să coboare, dar Michael îi puse o mână pe braț, oprind-o. Îl privi precaută. Oare ce avea de gând?

— Ascultă-mă cu atenție și o să-ți spun cum să ajungi la camerele servitorilor, spuse el.

— Mulțumesc, zise Emma, liniștindu-se.

Și ce dacă Michael o privise cu o expresie ciudată? Fusese un gentleman fără cusur. Era prostesc din partea ei să-și închipuie cine știe ce.

Ascultă cu atenție cât timp Michael îi descrie pe care scări să urce și la care colțuri să se întoarcă. Îl asigură că-și putea găsi camera, deși ea însăși nu era prea sigură, apoi îi permise să o ajute să coboare. Porni în fugă spre castel, dar vocea lui o opri:

— Domnișoară Chegwidden.

Emma se opri, încordată din nou. Michael deschise coșul din spatele trăsurii și scoase trusa ei de medicamente.

— Mulțumesc! spuse Emma; aproape că uitase de ea.

Se întoarse din nou să plece, dar Michael o strigă iarăși:

— Domnișoară Chegwidden.

Emma se răsuci și-l văzu ținând încă un sac, sacul ei de călătorie, plin cu...

— Hainele mele! Cum de le-ai luat?

— Le-am spus servitoarelor să ți le strângă cât timp te-ai ocupat de Elixabete.

— Mulțumesc, mi-ai salvat viața!

—Nu, domnișoară Chegwidden, nu ți-am salvat viața, și hai să sperăm amândoi că nu va fi niciodată nevoie de asta.

—Într-adevăr. Nici mie nu mi-ar plăcea să se întâmple așa ceva.

Fiindcă Emma nu-l credea în stare.

Uitându-se înăuntru, Emma își descoperi o altă rochie decentă înghesuită înăuntru. Era șifonată, fără îndoială, dar cel puțin era curată. Sub ea era șalul de lână pe care i-l făcuseră cadou doamnele din satul ei, miniatura cu tatăl ei și volumul din *Mândrie și prejudecată* al mamei ei.

—Mi-ai făcut multe favoruri astăzi, îi spuse ea lui Durant. Voi ține minte și îți promit că mă voi revanșa cumva.

—Atunci îmi voi aștepta răsplata.

Când Emma îi aruncă o privire plină de îngrijorare și uimire, Michael zâmbi din nou cu nonșalanța lui tipică și se rezemă de trăsură.

—Mai ții minte cum să ajungi în camera ta?

—Da. Mulțumesc încă o dată!

Emma îi făcu semn cu mâna, apoi intră în fugă în castel. Michael o văzu închizând ușa în urma ei.

Înainte să fie arestat, Michael se lăsase condus prin viață de plăcere, de furie și de pasiunea pentru aventură. Sentimentele lui îl purtaseră fără nici o împotrivire, iar prudența și precauția îi fuseseră cu totul necunoscute. Fratele lui se plânsese de extravaganțele sale, avertizându-l că mai devreme sau mai târziu urma să aibă probleme.

Jude avusese dreptate. Într-o bună zi, Michael intenționa să-i spună asta. Dar deocamdată... După ce fusese eliberat, Michael descoperise că singurătatea temniței îi răpise bucuria oricărei plăceri.

Era fascinant că, după atâta amar de vreme, o fată sperioasă ca un pisoi fusese în stare să-l facă să simtă din nou ceva. Domnișoara Chegwidden îl făcea să râdă. Un râs care îi părea cunoscut, de parcă ceva dinăuntru lui își amintea de o vreme în care râsese astfel zi de zi. În același timp însă, sentimentul îi era cu totul nou, de parcă n-ar fi simțit căldura soarelui, de parcă n-ar fi mirosit

iarba proaspăt tăiată și n-ar fi cunoscut plăcerea de a vorbi cu o fată drăguță.

Domnișoara Chegwiddden avea toate motivele să fie precaută. Michael avea o misiune de îndeplinit, iar apoi... iar apoi, Emma urma să afle pe pielea ei ce fel de om devenise Michael Durant.

Capitolul 13

Emma își repetă în memorie instrucțiunile lui Michael, strecurându-se printre cameriste și ușieri, și ajunse în sfârșit la apartamentele servitorilor fără să fie văzută.

Apoi însă norocul îi dispăru.

Lordul Fanchere se plimba în sus și în jos pe culoar. Părea îngrijorat, își trecea mâinile pe deasupra creștetului chel, își ciufulea smocurile de păr din jurul urechilor și Emma crezu – deși nu era sigură – că lordul așteaptă la ușa ei.

Grăbi pasul. Oare Lady Fanchere pățise ceva?

Când o văzu, lordul spuse imediat:

– Slavă Domnului că te-ai întors! Unde-ai fost?

Înainte ca Emma să încerce măcar să-i răspundă, lordul făcu un semn că nu era nevoie.

– Nu contează. Vino cu mine imediat. Vreau s-o duci pe soția mea și pe verișoara ei la băi.

– Soția și verișoara ei... Emma nu se așteptase să audă asta. Lady Fanchere e bine?

– Foarte bine, dar trebuie să mergă imediat la Aguas de Dioses.

– Dar... nu înțeleg. Dacă totul e în regulă, de ce trebuie...

– Aimée plânge fiindcă soțul ei a murit, putrezească în pace. Zice că Moartea l-a omorât și că prințul Sandre o va ucide fiindcă a spus asta.

Emma încuviință de parcă ar fi înțeles ce i se spunea, încercând în același timp să pună cap la cap toate indiciile... Moartea

îl ucisese pe Rickie de Guignard, deci această Aimée era Lady de Guignard, soția lui Rickie. Sau văduva, mai degrabă.

— Dar de ce e prințul Sandre atât de tulburat de ce spune Lady de Guignard? Credeam că Moartea chiar l-a omorât pe Rickie de Guignard.

— Să nu te aud și pe tine spunând așa ceva. Dacă povestea oficială a lui Sandre este că Moartea nu există și nici nu l-a ucis pe Rickie, atunci oricine spune altceva ar putea să dispară subit. M-ai înțeles?

— Da. Da, mă tem că da.

Oare nu i se mai spusese asta o dată mai devreme?

— Eleonore te place. S-a atașat de tine. Dacă ar fi să dispari, ai supăra-o și pe ea. Lordul Fanchere o pironi cu un deget. Nu vreau să o supere nimic. Aimée spune lucruri care îl vor provoca pe Sandre și o vor tulbura pe Eleonore. Vreau pe cineva sau ceva care să-i distragă atenția lui Aimée. Deci...

— La băi. Dar... nu cumva Lady de Guignard poartă doliu? Dacă ar ieși în public într-un asemenea moment ar provoca un scandal.

— Da, Aimée poartă negru. Dar te asigur că nu ține doliu, iar Aguas de Dioses este un loc special pentru doamnele care vor să înoate, să se îmbăieze și să treacă peste momentele dificile din viață. Nimeni nu va bârfi, spuse lordul; părea foarte sigur de asta.

Dar Emma încă avea îndoielile ei. Un asemenea plan ar fi fost de neconceput în Anglia. Însă, nu pentru prima oară de când sosisse, își reaminti că nu se afla în Anglia, ci în Moricadia.

— Am înțeles. Atunci dați-mi voie să mă spăl și să-mi schimb rochia...

— Nu e timp, spuse lordul, apucând-o de încheietură și trăgând-o după el. Vino!

Îngrozită, Emma se trase înapoi.

— Milord, nu pot merge la soția dumneavoastră în halul ăsta. Lordul o privi atent și îi observă în sfârșit petele de pe haine.

— Ce-ai făcut? Ai căzut în șemineu?

— Cam așa ceva.

— Perfect, mormăi lordul, începând din nou să o tragă în urma lui. Doamnele vor fi îngrozite să te vadă așa.

Lordul Fanchere părea un om foarte ciudat. Era limpede însă că-și face griji pentru soția lui, iar pentru asta Emma îl plăcea. Dar să se prezinte într-un asemenea hal în fața doamnelor Fanchere și de Guignard...

— Nu se cuvine așa ceva.

— Suntem în Moricadia. Bunele moravuri nu contează atunci când e vorba de profit, de rapiditate și mai ales de supraviețuire. Lordul îi aruncă o privire plină de milă. Știu că e greu de crezut văzând în ce lux trăim, dar suntem mereu pe muchie de cuțit. Orice mișcare greșită ne poate fi fatală. În țara asta nu mai contează ce e bine și ce nu, așa că te rog, domnișoară Chegwiddden, vorbește cât mai puțin și nu-ți face muștrări de conștiință.

— E a treia oară când primesc același avertisment astăzi.

— Atunci ia-o ca pe un semn.

Lordul se opri în fața unei uși duble, masive. Emma auzi o femeie plângând înăuntru.

— Ține minte, spuse lordul, cu o mână pe clanță. Treaba ta este să le duci la Aguas de Dioses. Deci... distrage-le atenția. Distrage-le. Distrage-le! Apoi, lordul deschise ușa și strigă: Eleonore, domnișoara Chegwiddden pare să fi avut din nou probleme. Puteți să o ajutați tu și Aimée?

Călătoria până la Aguas de Dioses nu întâmpină nici un obstacol remarcabil. În timp ce Lady Fanchere și Aimée examinau rochia distrusă a Emmei, servitoarele le făceau bagajele. Până ca Emma să facă o baie și să se schimbe, trăsura era deja la ușă. Lordul Fanchere le urcă pe doamne și pe Emma în trăsură și le sfătui să se relaxeze și să se simtă bine. Drumul era bun, trăsura avea arcurile unse și, când ajunseră la băi odată cu lăsarea serii, Emma nu-și putu stăpâni un mic strigăt de surpriză și de bucurie.

La Aguas de Dioses nu erau doar băi termale. Stațiunea era un mic orașel care fusese construit într-o vale îngustă și verde. În centrul lui era un izvor cu apă caldă, bogată în sulf și fier, iar dinspre ghetarii de deasupra venea un șuvoi de apă rece direcționat cu măiestrie. Băile erau pavate cu marmură albă și roz adusă din Italia și erau sufletul întregii stațiuni.

În jurul băilor fuseseră construite două hoteluri înalte și luxoase, iar de-a lungul străzilor late erau brutării, magazine de brânzeturi și buticuri unde se vindeau pălării, mănuși și dantele fine... lucruri pe care și le-ar fi putut dori aristocrații care se plictiseau. În josul văii, dincolo de băi, începeau străzile înguste care duceau la locuințele cameristelor și ale servitorilor care lucrau în prăvălii, hoteluri și băi.

Lordul Fanchere le trimisese pe doamne la hotelul cel mai mic, care era cel mai exclusivist. Sosirea lor fu întâmpinată de o mică adunare: directorul, valetul, menajera, bucătarul, portarul și cinci cameriste, două pentru fiecare doamnă și una pentru Emma.

Călătorind alături de Lady Lettice, Emma vizitase multe hoteluri, dar niciodată nu avusese o cameristă care să i se îngrijească de toate nevoile.

– Sunt impresionată, spuse ea, în timp ce camerista îi ducea mica valiză în sus pe scări, spre camera ei de la etajul trei.

– Este un oraș frumos, unul dintre locurile mele preferate, răsă Lady Fanchere. Apoi, luând-o de braț pe Aimée, îi făcu semn Emmei să le urmeze. Aici ne putem relaxa, nu-i așa, Aimée? întrebă ea.

– Ah, da. Prințul Sandre e departe și sunt sigură că nici Moartea nu mă poate găsi, spuse Lady de Guignard, cu vocea tremurându-i. Nu-i așa?

– Nu începe din nou, zise Lady Fanchere pe un ton plin de reproș.

Prima dată când Emma o auzise pe Lady de Guignard vorbind de Moarte îi venise să leșine din nou. Dar își revenise repede, fiindcă Aimée își repetase povestea aproape tot drumul.

Dar Emmei nu-i plăcea Aimée de Guignard. Lady de Guignard era o femeie minionă, cu păr roșcat și des, o față rotundă și ochi albaștri și triști după atâta amar de vreme trăită alături de un bărbat nepotrivit. Părea să nu aibă deloc simțul discreției, dar când văzuse halul în care arăta Emma și îi auzise povestea devenise întruchiparea bunătății. Insistase ca Emma să poarte una dintre rochiile ei de zi, apoi i-o dăruise, fiindcă: „Până să ies din doliu se va schimba și moda, și oricum culoarea asta

nu-mi vine bine deloc, dar violetul îți face ochii să strălucească ca două nestemate!”

Emma își trecu mâna pe deasupra bumbacului fin. Își îndreptă dantela albă care era cusută de la corset până în talie și apoi cădea într-o fâșie lungă până jos, apoi își promise în sinea ei că nu va strica și rochia asta așa cum le stricase pe celelalte.

Lady de Guignard pălăvrăgea în continuare, fără să-i pese că servitorul care îi ducea bagajele și camerista care aranja florile în vază auzeau fiecare cuvânt.

— Moartea e fantoma regelui Reynaldo. Dacă n-are corp, poate să meargă oriunde pofteste? Sau e legat de pământul din jurul castelului, unde l-a spânzurat familia de Guignard?

— Moartea nu e o fantomă, spuse Lady Fanchere.

Lady de Guignard se apucă de dantela încrețită de la guler.

— L-am văzut. M-a văzut și el. N-avea ochi.

— Nu e o fantomă, repetă răbdătoare Lady Fanchere. E un bărbat deghizat în fantomă.

— Așa a zis și Sandre și s-a supărat pe mine când l-am contrazis, suspină Lady de Guignard. Nu știu cum voi muri, dar știu că va fi curând. Fie mă va găsi Moartea, fie Sandre va trimite un ucigaș după mine.

— Sandre nu i-ar face niciodată rău unei lady, mai ales dacă e vorba de o rudă de-a lui, spuse Lady Fanchere, începând să-și piardă răbdarea.

Lady de Guignard se opri.

— Tu n-ai auzit ce mi-a spus.

— Dar îl cunosc pe Sandre, replică ferm Lady Fanchere.

— Crezi că e același băiat cu care te jucai în copilărie, iar el are grijă să nu-i vezi adevărata față. Aimée începu să ridice tonul. S-a schimbat mult. Ai știut de la început cum era Rickie, iar ce făceau Sandre și Rickie în temnițe e ceva de coșmar. Sandre vrea să-mi închidă gura. Dar nu pot minți. Rickie a murit așa cum am spus. L-am văzut. I-am văzut trupul atârnat în ștreang și am văzut Moartea pe dealul din spatele lui, așteptând să-i ducă sufletul în iad...

— Sst.

Lady Fanchere o bătu ușor pe braț pe Aimée, implorând-o în tăcere pe Emma să-i vină în ajutor.

Emma își aminti ce-i spusese lordul Fanchere – distrage-le, distrage-le, distrage-le – și se grăbi să meargă alături de Lady de Guignard.

– Văd că sala de mese este pe-aici. Servitorii au pus deja masa pentru cină. Știu că e încă devreme, dar draga noastră doamnă Fanchere e palidă și are nevoie de hrană. Lady de Guignard, puteți să mă ajutați, vă rog, să o așez la masă?

Lady Fanchere se poticni ușor.

Lady de Guignard își trase nasul, o privi pe Lady Fanchere și fu imediat de acord că prietena ei avea nevoie de îngrijiri fiindcă – Aimée spuse asta într-o șoaptă care se auzi în tot holul – începuse să i se vadă burta

Lady Fanchere părea să-și fi împărtășit secretul doamnei de Guignard și, din expresia ei exasperată, se vedea limpede că sarcina ei nu va mai fi un secret multă vreme. Până să termine cu cele două doamne – adică să se asigure că au luat cina, apoi să le conducă la apartamentele lor de la etajul al doi, să le îmbrace în cămășile de noapte și să le culce în paturile lor – Emma ajunsese să fie recunoscătoare la gândul că se putea odihni în mica ei cămăruță, una din cele trei duzini de camere din pod unde dormeau servitoarele și însoțitoarele care veneau în stațiune împreună cu doamnele bogate. Directorul hotelului se gândise la toate și, din câte se părea, știa că servitorii care erau găzduiți în condiții bune erau mai înclinați să-și îndemne stăpânii să mai rămână.

Sub streșinile acoperișului, căldura din timpul zilei nu se risipise încă. Emma deschise fereastra și se lăsă învăluită de aerul răcoros al nopții. Camera era la etajul trei, iar acoperișul înclinat acoperit cu țiglă netedă era întrerupt ici-colo de câte o lucarnă. Cerul era de un albastru atât de închis că părea să se întindă la nesfârșit, iar stelele străluceau. Luminile orașului licăreau din mijlocul unei păduri dese, primordiale, care le înconjura din toate părțile.

Emma simți că inima începe să-i bată mai tare. Începu să tranșpire. Plecase pe jos prin pădure. Se întâlnise cu un lup. Și o salvase cineva... cineva... nu știa cine. Sau ce. Nu își amintea nimic încă, dar știa că atunci când va reuși va însemna... ceva.

Începu să ametească. Își trase capul înapoi și își acoperi fața cu mâinile. În mintea ei se ascundea o amintire pe care nu voia să o înfrunte, ceva de care se temea atât de mult...

Emma respiră adânc aerul proaspăt al nopții și își readuse sentimentele sub control. Camerista îi desfăcuse bagajul, îi atârname rochia pe umerăș și îi pusese lenjeria în sertarele din scrinul micuț. Emma nu mai avea decât să-și pieptene părul lung, să-l împletească și să se schimbe într-o cămașă de noapte din bumbac alb, cu mâneci care îi acopereau brațele de la umeri la palme și lungă de la gât până în pământ. Și totuși, deși era atât de lungă, cămașa ei de noapte era veche și subțire ca o foiță de mătase. Emma se înveli în șalul ei de lână și, ținând în mână o lumânare, dădu la o parte așternuturile și studie cearșafurile. Erau albe, curate. Și plapuma era albă, groasă și plină de pene. Emma se întinse în pat și se cufundă în salteaua adâncă, umplută cu pene și învelită în pluș. Își așeză mai bine pernele de sub cap și oftă ușurată.

Fusesse o zi foarte, foarte lungă.

Lângă lumânarea de pe noptieră se găsea volumul din *Mândrie și prejudecată* care fusesse al mamei ei; Emma deschise cartea, cu gândul să citească câteva pagini.

Cinci capitole mai târziu sosi miezul nopții, dar Emma se pierduse în poveste cu totul. Dinspre fereastră veni o adiere care făcu paginile cărții să fluture. Emma își ridică dezorientată privirea și auzi un tunet care o readuse în prezent. Apoi, deși mai visa încă la domnul Darcy, auzi cum cineva răsuștește clanța. Ușa se deschise cu scârțâit de balamale, iar în cadrul ei își făcu apariția... Moartea.

Emma sări din pat și se pregăti să țipe... apoi simți cum i se taie respirația.

Capitolul 14

Emma recunoscuse silueta palidă și scheletică... Și-l amintea!

Moartea traversă camera în fugă și îi astupă gura cu o mână înmănușată, apoi o ținu strâns și clătină din cap; era un avertisment tăcut.

Emma privi cu ochi mari acea siluetă care inspirase teamă și ură unei țări întregi.

Moartea era o siluetă înaltă, de peste un metru optzeci, și purta un giulgiu alb și haine zdrențuite pe dedesubt. Pe cap avea o glugă albă și zdrențăroasă, iar jumătatea de sus a feței era ascunsă sub o mască palidă. Partea de jos a feței era pudrată cu alb, la fel și buzele lui pline și obrajii. Câteva linii trasate cu grijă cu cărbune dădeau impresia unui cap de mort. Era o apariție terifiantă în lumina tremurătoare a lumânării, cu tunetele furtunii care stătea să se dezlănțuie.

Dar prințul Sandre avusese dreptate: Moartea nu era o stafie, ci un om.

Mintea Emmei începu să umple golurile din amintire. Știu brusc ce se întâmplase, de fapt, în acea noapte, în pădure.

Moartea îi salvase viața.

Emma fusese înnebunită de groază, de frig și de foame și fugise de lup direct în brațele Morții, apoi se întorsese și fugise din nou. Căzuse și, gata-gata să-și piardă cunoștința, fusese luată pe sus de Moarte, ridicată în șa și dusă la conacul lui Lady Fanchere, unde fusese lăsată în prag ca un bebeluș abandonat.

Moartea nu-i spusese nici un cuvânt, dar o acoperise cu pelerina lui, o ținuse în brațe și avusese grijă de ea cum nu o mai făcuse nimeni de când murise mama ei. Fusese mai mult decât atent. Fusese plin de bunătate.

Încet, nevenindu-i să creadă, Emma îi dădu mâna la o parte.

Pielea de sub mască fusese înnegrită pentru a da impresia unor găuri acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. Asta o speriasse pe Lady de Guignard. Dar Moartea o privea precaut, cu ochii sclipind, știind că existența lui atârna de un fir de păr.

Emma începu să spună ceva.

Moartea îi duse un deget la buze.

Emma îi făcu semn că înțelegea, apoi așteptă până când Moartea merse și închise ușa cu grijă, apoi își lipi urechea de panoul de lemn și clătină din cap. Sub masca și chipul lui pudrat, Emma îi simți hotărârea, dar și teama.

Apoi, Moartea merse cu pași ușori spre fereastră și privi afară. Emma știa ce vede: trei etaje și un acoperiș abrupt și alunecos.

Putea să fugă pe fereastră... sau să cadă și să moară. Ea însăși n-ar fi încercat să iasă pe acolo sub nici o formă.

Undeva, departe, un fulger brăzdă cerul și se auzi tunetul.

Emma auzi voci afară și tropăitul unei duzini de cizme venind în sus pe scări.

Îi datora viața ei acestui bărbat.

– Te urmăresc, spuse încet.

Moartea încuviință și se pregăti să iasă pe geam.

– Vei aluneca, mai ales dacă plouă. Încă un tunet. Și se pare că furtuna va izbucni dintr-o clipă în alta. Lasă-mă să te ascund.

Emma nu vorbea doar din recunoștință. Fusese în cartierele sărace din Tonagra mai devreme și văzuse cum trăiesc oamenii. Auzise cu câtă satisfacție spusese Damacia că Moartea vrea să se răzbune. Deși Moartea o speria, Emma știa că are în față un cruciat – care avea nevoie de ajutorul ei.

Moartea privi în jur, apoi o privi pe ea. Dincolo de găurile măștii, ochii înconjurați de dâre negre îi străluceau. Emma îi simțea scepticismul în fiecare mișcare.

– Nu te voi trăda. Vino.

Emma ridică plapuma și arată spre adâncitura pe care trupul ei o lăsase în saltea.

– Întinde-te. Mă voi întinde lângă tine și te voi acoperi cu păturile. Dacă intră cineva, promit că te voi salva.

Afară, pe culoar, se deschideau și se închideau uși. Vocile se apropiau.

– Acum! rosti frenetic Emma.

Moartea sări în pat, înghesuindu-se cât mai aproape de perete.

Întinsă, Moartea ajungea de la un capăt la celălalt al patului. Așa cum se gândise Emma însă, trupul lui se scufundase deja în salteaua moale umplută cu pene.

– Stai pe-o parte, îi spuse ea.

Moartea se întoarse pe partea stângă, cu fața spre ea. În mână dreaptă avea un cuțit lung, cu vârful ascuțit.

Bine. Era în pericol. Emma știa că se implicase într-un joc periculos, dar acum că văzu cuțitul își dădu seama exact ce risca.

După toate avertismentele pe care le auzise – Brimley, Michael și lordul Fanchere îi spusese cu toții să nu se amestece –,

acum era pe cale să ajute un criminal să scape. Dar nimic nu putea schimba faptul că îi datora viața.

Privi în jur ca să se asigure că pașii lui nu lăsaseră nici o urmă, că nimic din cameră nu i-ar fi trădat prezența, apoi se întinse lângă el în pat. Trase plapuma peste amândoi, înghesui un capăt ei peste el pentru a-l ascunde dedesubt, puse o pernă peste fața lui și se rezemă cu spatele de cealaltă. Se asigură că nasturii ei erau închiși până sus, apoi își aranjă părul împletit peste umăr, pe piept. Luă cartea și, prefăcându-se liniștită, începu să citească.

Afară, pe hol, încă se mai deschideau și se închideau uși. Emma știa că majoritatea camerelor erau goale și deci ușor de percheziționat, așa că bărbații se mișcau repede. Inima ei începu să bată și mai tare pe măsură ce pașii lor se apropiau. Simțea trupul lui cald lipit de ea, de la degetele de la picioare până la șira spinării.

– Rămâi nemișcat și nu spune nimic, îi zise ea în șoaptă, și totul va fi bine.

Chiar atunci, trei bărbați dădură buzna înăuntru. Purtau haine de călărie. Doi aveau pistoale. Emma îl recunoscuse pe unul dintre ei: prințul Sandre, cu părul negru, ochi albaștri și o siluetă atletică. Avea o sabie lungă în mâna stângă și un cuțit în cea dreaptă.

Emma țipă ca o fetiță, scăpă cartea din mâini și se ridică în capul oaselor. Plapuma îi căzu până la talie; știa foarte bine ce dăduse la iveală.

Cămașa ei de noapte acoperea totul, dar materialul era atât de subțire că sânii ei se vedeau limpede. O briză neașteptată bătu dinspre fereastră, făcându-i sfârcurile să se întărească. Emma se înroși, dar bărbații nu observară. Se holbau la sânii ei, iar Emma își dădu seama după expresiile lor că nici nu-i observaseră fața.

– Ce căutați aici? De ce-ați intrat peste mine?

Emma îl privi pe prințul Sandre, implorându-l din priviri, și își acoperi pieptul cu brațele, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu sfârcurile ei.

Ochii lui se întunecară, plini de dorință. Respiră adânc și arătă spre ușă.

– Afară! Țipă la oamenii lui.

Cei doi soldați se traseră cu spatele spre ușă, holbându-se încă la sânii ei. Asta intenționase și Emma, dar acum că era singură

cu prințul Sandre... Își dădu seama prea târziu că s-ar putea să aibă probleme mult mai mari decât se așteptase. Și pentru ea, și pentru Moarte. Soldații prințului ieșiră afară, pe coridor. Înainte ca ușa să se închidă, Emma auzi cum unul din ei râde gros.

Sandre făcu un pas spre ea.

Emma suspină speriată și își trase plapuma până la bărbie.

— Așa ceva nu se cuvine!

Prințul se opri cu un picior în aer. O privi confuz.

— Nu?

— Știi bine că nu! Te rog să pleci. Sunt însoțitoarea lui Lady Fanchere, părinții mei sunt oameni respectabili și nu îndrăznesc să-mi risc astfel reputația.

— Lady Fanchere! Ești însoțitoarea lui Lady Fanchere? Asta schimbă lucrurile. Însoțitoarea lui Lady Fanchere trebuie să aibă o reputație imaculată. Prințul se grăbi să-și pună armele în teacă și făcu o plecăciune. Să nu-ți fie frică. Sunt prințul Sandre al Moricadiei, spuse el, pronunțându-și elaborat numele.

— Alteță, spuse Emma, înclinând din cap.

Prințul se îndepărtă, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Lady Fanchere este verișoara mea. Nu știam că a venit la Aguas de Dioses.

— Am ajuns astăzi.

— Și totuși, am pretenția să mi se spună când călătorește.

— A venit aici pentru băi, și te rog, domnule, pleacă acum!

— Trebuie să-ți spun ce caut mai întâi. Sunt în urmărirea unui renegat care își spune Moartea.

Ochii prințului deveniră reci ca ghețarii din munți când rosti numele. Emma privi în jur, apoi se uită în ochii lui și ridică din sprâncene ca și când l-ar fi întrebat unde anume se ascunde Moartea... deși îl simțea lipit de șoldul ei în tot acest timp.

Deși ideea i se păruse strălucită cu cinci minute în urmă, acum era foarte probabil că va muri din cauza ei.

Dar prințul Sandre nu observase forma străină din patul ei. Îi privea chipul și corpul și nu mai avea ochi pentru altceva.

— Deci nu l-ai văzut? E un om foarte periculos, un criminal și un trădător. Nu s-ar da în lături să te rănească. Să-și... facă de cap cu tine,

Moartea se încordă lângă ea. Emma aproape că îl simțea proiectându-și reproșul spre prințul Sandre și încercând să o liniștească.

- Nu l-am văzut, spuse ea.

- Îmi risc viața ca să-mi apăr supușii de acest om.

- E foarte generos din partea dumitale, spuse Emma, iar tremurul din vocea ei nu era prefăcut. Dar, Alteță, bărbații nu au voie aici. Teamă îi umplu ochii de lacrimi. Te rog, Alteță. Trebuie să pleci chiar acum!

- Voi pleca, zâmbi Sandre. Dar spune-mi întâi cum te cheamă.

- Domnișoara Emma Chegwidden din Anglia.

Încă un fulger. Încă un tunet. Emma tresări speriată.

- Domnișoară Emma Chegwidden din Anglia, ți-e teamă de furtună?

Sandre părea amuzat de idee și, mai rău, părea interesat să afle ce gândește.

- Da.

Emma se temea de furtună și de el.

Ploaia se apropia. Fulgerele erau din ce în ce mai dese, tunetele bubuiau și vântul făcea perdelele să fluture neliniștite. Flacăra lumânării de pe noptieră tremură și fu pe cale să se stingă, dar Emma nu îndrăzni să întindă mâna ca să o apere. Dacă se mișca prea mult, prințul Sandre avea să observe forma nemișcată de lângă ea, pe care ea o simțea atât de pregnant.

Prințul Sandre merse la fereastră, de parcă rafala de aer proaspăt îi dăduse o idee. Privi afară, dintr-o parte în alta, apoi în sus, în lumina capricioasă a fulgerelor, care... nu dădeau la iveală absolut nimic.

Deci n-o crezuse când îi spusese că nu văzuse Moartea, chiar dacă se arătase atât de cavalier. Dacă Sandre nu pleca în curând, Emma simțea că avea să leșine de încordare.

Prințul făcu încă o plecăciune și spuse, pe un ton romantic:

- Domnișoară Chegwidden, ne vom vedea... din nou.

Apoi ieși cu spatele și închise încet ușa în urma lui. Emma îl auzi apoi strigând:

- Căutați în continuare, ticăloșilor, căutați!

Auzi zgomotul ușilor deschise și închise pe hol și cizmele care se îndepărtau. Așteptă câteva minute ca să se asigure că plecaseră într-adevăr, apoi sări din pat, merse pe vârfuri până la ușă și ră-suci cheia.

Când auzi încuietoearea, Moartea dădu la o parte plapuma și se ridică, băgându-și cuțitul în teacă. Merse la fereastră, o deschise din nou și privi afară, cum făcuse și prințul Sandre mai devreme. Începuse o ploaie torențială, rece și umedă, purtată de rafalele de vânt.

Dedesubt, Emma auzi bărbați care strigau unii la alții să se adăpostească de ploaie.

Desigur. Prințul Sandre postase gărzi și jos. Acum își abandonau posturile, strecurându-se sub streșini sau chiar pe hol. Dacă Moartea ar fi reușit să fugă din camera ei, să coboare scările și să iasă pe o fereastră fără să fie văzut, ar fi putut scăpa.

Moartea se întoarse.

Emma îi zâmbi.

Bărbatul o privi fix, studiind-o de parcă nu o înțelegea deloc... iar în spatele măștii, văzându-se limpede din postura lui, Emma zări altceva: dorință.

– Sunt bine.

Inima ei îi bătea cu repeziciune... fiindcă realizase din nou că purta o cămașă subțire de noapte și era singură cu un bărbat... un bărbat care era extrem de atras de ea.

Emma nu cunoscuse până acum dorința. Nu tânjise după vreun bărbat și nici un bărbat nu o dorise. Dar logica îi spuse că apariția lui nu era o coincidență, iar instinctul îi spuse că Moartea nu o căutase ca să-i pună viața în pericol, ci ca să o avertizeze.

Deci nu era nici îngrijorată, nici jignită. Și în ciuda avertismentului amenințător al prințului Sandre, Emma știa că putea avea încredere în Moarte. El își dovedise bunătatea.

Bărbatul îi luă mâna într-a lui, se aplecă și o sărută ușor.

– Pleci?

Moartea încuviință și merse la ușă, ascultând cu urechea lipită de tăblie. Arată în sus.

Cizmele tropăiau acum în podul îngust care se întindea de la un capăt al hotelului la celălalt. Emma îi auzea deasupra.

Moartea începu să răsucescă cheia...

Și Emma își dădu seama că, dacă îl lăsa să plece acum, avea să o grete toată viața.

Capitolul 15

– Stai! strigă Emma.

Moartea se întoarse spre ea, în postura și mișcările lui citindu-se nedumerirea. Emma se apropie el.

– M-ai găsit în pădure. Mi-ai salvat viața. Vreau să-ți mulțumesc... mulțumesc...

Adunându-și curajul, Emma îi luă fața în mâini, se ridică pe vârfuri și își lipi buzele de ale lui.

Nu avea nici un pic de experiență, dar își puse toată recunoștința în acel sărut. Buzele lui erau calde și surprinse, apoi calde și... nerăbdătoare. Simți cum el respiră mai repede și ea își ridică fața spre el. Dar Moartea nu îi atinse trupul, așteptând ca ea să facă prima mișcare.

Emma nu știa ce mișcare să facă. Așa că își ascultă acel instinct care se ascunsese într-un loc mic și întunecat, rușinos și plin de teamă. Îi înconjură gâtul cu brațele și se lipi de el. Nu cu tot corpul, nu cu partea de jos – nu avea curajul să facă asta. Ci doar cu umerii și cu sânii. Se simțea... foarte bine.

Trupul lui radia căldură și forță, mirosea a cai și a galop, era uriaș. Emma inspiră o dată, încântată de diferența dintre ei, apoi îl sărută și mai avid, strivindu-și buzele de ale lui.

Tocmai se gândea că nu erau chiar atât de interesant să săruți pe cineva, când totul se schimbă. Ceva... poate nerăbdarea ei?... îl făcu să-și piardă controlul.

O luă în brațe, ținând-o de după mijloc cu un braț și sprijinindu-i spatele cu celălalt. O lăsă pe spate. Și o sărută.

De data asta nu era doar o primă încercare timidă.

Era un sărut aventuros, plin de pasiune. Sărutul lor alerga printr-o junglă exotică, înota printr-o mare caldă și involburată,

ieșea afară în furtună și se lăsa lovit de trăsnet și aprins de focurile pasiunii.

Rafalele care intrau prin fereastra deschisă învolburau aerul din jurul lor, ude și reci, îi ridicau poalele cămășii de noapte și le răsuceau în jurul cizmelor lui.

Emma se lipi de el, absorbindu-i dragostea pentru aventură, dreptate și... pentru ea? Buzele lui i le despărțiră pe ale ei; limba lui îi cucerii gura. O gustă și o invită fără cuvinte să-l guste și ea, să-i guste sufletul, ființa. Nu-și mai dorea decât ca ea să-i permită acel privilegiu.

Pentru prima oară în viață, Emma *tânjea*, cu sfârcurile lipite de pieptul lui, tari și încrețite, cu inima bătându-i într-un ritm feroce. Dorința îi răpi judecată. Își plimbă mâinile în sus pe brațele lui, apoi pe piept. Îi simți mușchii puternici și, cu palma deschisă, inima care îi bătea la fel de puternic ca a ei.

Murmurând încet, fără cuvinte, bărbatul se trase înapoi.

Emma rămase în brațele lui, respirând greu, revenindu-și după furtuna care îi cucerise simțurile. Deschise ochii și îl privi stânjenită, nevenindu-i să creadă.

-Vai, Doamne. Vai, Dumnezeule. Noi tocmai... eu tocmai...

Ochii lui o priveau, nu critic, ci de parcă ar fi vrut să o încurajeze. Încuviință și îi mângâie obrazul, apoi scoase o batistă curată din buzunar. Îi tamponă buzele cu blândețe și îi arătă materialul împăturit.

Pudra albă de pe fața lui se lipise de pielea ei când o sărutase. Acum, pielea lui bronzată se vedea de sub deghizare, dându-i de înțeles încă o dată că avea de-a face într-adevăr cu un om în carne și oase.

Bărbatul se trase înapoi, gata să o prindă dacă ar fi leșinat. Când se convinse că Emma stă ferm în picioare, se înclină cu o expresie solemnă, se întoarse și deschise ușa de parcă ar fi fost sigur că poate să evadeze fără nici o opreliște.

Oare chiar așa era? Emma încă mai auzea cizmele urmăritorilor tropăind în podul de deasupra. Dar poate că prințul Sandre lăsase o santinelă...

-Ai grijă, șopti ea.

Bărbatul se întoarse, cu giulgiul fluturându-i în spate ca o pelerină, își duse o mână la piept și se înclină din nou.

Emma făcu o reverență ca o tânără prostituată la primul ei bal.

Bărbatul îi aruncă o privire caldă. Închise ușa. Și nu mai reapăru.

Nu scosese nici un cuvânt, nici un sunet.

Emma rămase privind în gol, cu ochii mari și mâinile tremurându-i, respirând sacadat. Nu era în stare să se gândească la nimic altceva; dorința ei era încă prea puternică. Apoi un fulger se dezlănțui afară, și Emma își dădu seama că el alerga prin hotel, ferindu-se de soldații prințului. Fugi la ușă și începu să asculte, apoi merse la fereastră, o deschise larg și își scoase capul afară.

Simți o rafală de ploaie pe față. Vântul îi flutura sălbatic părul. Fulgeră din nou, iar Emma zări curtea de jos.

Nimic nu se mișca.

Nimic nu se mișca. Apoi... uite-l, alergând prin curtea pietruită, purtând o pelerină neagră peste costum. Emma își ținu respirația, așteptându-se dintr-o clipă în alta să audă un strigăt de alarmă.

Nu se auzi nimic.

Bărbatul ajunsese la primii copaci fără să fie văzut. În ultima clipă se întoarse spre hotel, iar Emma crezu că-l văzuse ridicând o mână spre ea.

Îi făcu și ea frenetic cu mâna, știind că n-o putea vedea, dar fără să se poată abține.

Apoi, Moartea dispăru.

Emma se trase înapoi, călcându-și pe inimă. Închise de tot fereastra. Apoi, simțindu-se prinsă în capcană, o deschise câțiva centimetri. Luă un prosop alb de bumbac, își șterse fața și începu să-și usuce părul. Apoi se privi și râse puțin, stânjenită. Cămașa ei de noapte era udă și lăsa să se vadă absolut totul. Era bine că Moartea n-o văzuse așa.

Era și mai bine că prințul Sandre n-o văzuse așa.

Emma merse la ușă, o încuie din nou, apoi se afundă în salteaua moale de pe pat.

Abia ieri-dimineață îi promisese solemn lui Brimley că nu se va implica în revoluția din Moricadia. Iar ceva mai devreme

ascunsese Moartea chiar în patul ei! Prințul Sandre însuși se interesase de ea! Cine era Emma Chegwiddden? O însoțitoare timidă sau o eroină nesăbuită?

Și ce era mai rău, oare? Faptul că era în pericol – sau felul cu totul nepotrivit în care se purtase?

Michael privea răsăritul de soare printre gratiile de la fereastră, încordat și neliniștit. Fusese cât pe ce în seara aceea, mai periculos ca niciodată. De când Rickie fusese ucis, Sandre își aruncase toți pionii în joc ca să prindă Moartea.

Însă Moartea nu se va opri. Trebuia să se răzbune întâi. Trebuia să-și facă dreptate.

Michael acceptase deja faptul că Moartea va fi probabil prinsă și va muri oribil, în agonie. Înainte nu contase, dar acum... după atâta suferință în întunecimea umedă a temniței, Moartea găsisese în sfârșit un motiv să trăiască.

Iar numele ei era domnișoara Emma Chegwiddden.

Michael se întoarse spre Rubio și spuse:

– Trimite-i un mesaj lui Raul Lawrence. Invită-l pe la mine astăzi.

– Și dacă e ocupat? întrebă Rubio.

– Atunci spune-i că este vorba despre o favoare pentru un vechi prieten.

Capitolul 16

– Ești foarte îmbujorată astăzi, Emma, zâmbi Lady Fanchere în dimineața următoare, când ieșiră la plimbare amândouă. Moricadia îți priește.

Emma se înroși. Încă se gândea la pericolul pe care îl înfruntase în noaptea trecută și la sărutul care îi urmăsea.

– Da, Lady Fanchere. Sunt fericită aici.

Și abia așteptase să afle, întrebând cu mult tact camerista care îi adusese apa fierbinte de dimineață, că Moartea evadase.

— Peisajul e superb, nu-i așa?

Emma studie interiorul spațios al clădirii nobile, cu coloanele de marmură care susțineau tavanul arcuit și pictat, ferestrele largi care se deschideau înspre vale și fântânile de piatră — una cu apă fierbinte din străfundurile pământului, cealaltă cu apă rece ca gheața care venea de sus, de la ghețari. Amândouă izvoarele aveau proprietăți vindecătoare și, pe măsură ce orele înaintau, bogătașii se adunau să bea din cupe de marmură, să se plimbe încet sau să se așeze în posturi elegante pentru a fi văzuți în mijlocul acestui peisaj însořit și pitoresc.

— Nu peisajul mă face fericită, Lady Fanchere, ci faptul că mă aflu în serviciul dumatle.

Lady Fanchere râse, un sunet muzical.

— Aș spune că mi-ai făcut un compliment, dar mi-am amintit pentru cine lucai înainte.

Și Emma zâmbi. Se simțea bine în compania lui Lady Fanchere și știa că era o dojană prietenească.

— Dar jur că am dreptate, insistă Lady Fanchere. Te-ai înroșit toată. Ce-ai pățit?

— Altitudinea, poate?

— După furtuna de azi-noapte, aerul e foarte curat, fu de acord Lady Fanchere.

Emma simți cum obrajii i se înfierbântă și mai tare. Ar fi trebuit să-i spună lui Lady Fanchere că prințul Sandre intrase peste ea noaptea trecută. Dacă nu, Lady Fanchere avea să afle de altundeva, și reputația Emmei urma să aibă de suferit. Dar prințul Sandre era legat în mintea ei de Moarte, de curajul ei uimitor și de acel sărut. Spuse aproape fără să-și dea seama:

— Poate am făcut insolație.

— Ți-ai scos boneta când ai plecat cu Michael? întrebă sever Lady Fanchere. Cu pielea ta albă ar trebui să ai mare grijă.

— Așa e. *Ar trebui* să am mare grijă.

În toate privințele. Emma nu mai trebuia să le dea voie soldaților și prinților să-i intre în cameră, și nici să mai sărute vreodată vreo fantomă.

Amintindu-și noaptea de dinainte însă, cu toți florii aceluia sărut, nu simțea nici un regret în suflet... ci doar altceva, în alte locuri.

— Eleonore. Eleonore!

Aimée se apropie în grabă de ele, părând din nou peste măsură de agitată.

Un servitor ducând o tavă cu trei cupe venea în urma ei.

O diversiune pentru Lady Fanchere. „Doamne, mulțumesc.“

— Aimée e atât de drăguță și de bine intenționată, spuse Lady Fanchere, frecându-și tâmpla cu o mână înmănușată. Dar aș vrea să se oprească din vorbit măcar o clipă, mai ales despre...

Aimée ajunse lângă ele, gâfâind. Le întinse câte o cupă cu apă fierbinte, apoi goni servitorul și spuse:

— Ați auzit? Moartea a fost văzută ieri-noapte. Aici! În Aguas de Dioses!

Emma îngheță, ținându-și respirația.

— Vai, nu, oftă Lady Fanchere.

— Ba da, spuse Aimée, ducându-și mâinile la gât. A venit să mă ia!

— Aimée, e imposibil, spuse Lady Fanchere.

Aimée o ignoră cu o încăpățănare impresionantă.

— Bea-ți apa, Eleonore, zise ea. Îi face bine copilului.

Lady Fanchere își duse cupa la buze.

— Emma, ar trebui să bei și tu. Te-ai înroșit toată. Aimée îi studie chipul Emmei. Doar nu te-ai îmbolnăvit de ciumă, nu-i așa?

— Nu cred, Lady de Guignard. Sunt cât se poate de sănătoasă.

— Bine, spuse Aimée; apoi reveni pe nerăsuflăte la subiectul ei favorit. Moartea a fost aici, chiar în acest hotel. Domnul Gillespie Cogsair cel chipeș, irlandezul, spune că a auzit zgomot. Aimée se aplecă spre ele și își făcu palma căuș lângă gură, apoi continuă în șoaptă: Se spune că și contesa Martin e aici și că cei doi își fac vizite noapte de noapte.

— Moartea și contesa Martin? exclamă deznădăduită Emma.

Aimée scoase un țâțâit.

— Nu, draga mea! Domnul Cogsair și contesa Martin. Ea e o târ-fă renumită, dar nu cred că s-ar culca vreodată cu vreo fantomă!

— Dar Moartea nu e... Lady Fanchere respiră adânc. Aimée, dacă singura ta dovadă e că un străin a auzit o ceartă, atunci ceea ce spui e un zvon, nu adevărul. Deși era calmă de obicei, începea să-și piardă cu totul răbdarea. Trebuie să nu mai repeți aceste bârfe, mai ales dacă au de-a face cu Moartea.

Aimée își îndreptă spatele, deși era încă puțin mai scundă decât Lady Fanchere, și spuse:

— Nu știu dacă domnul Cogsair și contesa Martin chiar au o aventură, dar ce ți-am spus despre Moarte nu e o bârfă, Eleonore.

— De unde știi tu asta?

— Pentru că prințul Sandre, care îl urmărește, a venit și el aici. Lady Fanchere întrebă încântată:

— Sandre a fost aici? Mai e aici?

— Da! Da! spuse Aimée, țopăind entuziasmată.

Vai, nu. Emma ar fi vrut să se scurgă prin podea. Dacă prințul Sandre era în apropiere, dacă nu plecase încă din Aguas de Dioses, atunci Emma trebuia să povestească incidentul din noaptea trecută.

— Lady Fanchere, trebuie să vă mărturisesc ceva, începu ea.

Aimée nu se opri însă.

— Crede-mă, Eleonore, Sandre urmărea Moartea, dar Moartea a chemat furtuna și a dispărut într-un fulger!

— Vai, Aimée, spuse Lady Fanchere pe un ton disperat.

— Sunt blestemată să mor fie de mâna lui Sandre, fie de a Morții. Amândoi mă urmăresc!

— Lady Fanchere, cel mai bine ar fi să mă ascultați o clipă, spuse Emma.

Dar Lady Fanchere era atentă doar la Aimée.

— N-ai făcut nimic! De ce să vrea vreunul din ei să te omoare?

Emma oftă și duse cupa la buze. Simți imediat un miros respingător și îndepărtă cupa cu o strâmbătură.

— Miroase oribil! exclamă ea.

Cele două doamne se opriră din discuție, uimite.

— Da, ciripi Aimée. Nu știai?

Emma ținea cupa la distanță, cu brațul întins.

— De ce-ar vrea cineva să bea asta?

— Îți face bine! spuse Aimée.

Lady Fanchere zâmbi, strânse cupele și i le dădu unui servitor în trecere.

— Deci, nu apa din Aguas de Dioses ți-a înroșit obrajii? o întrebă Lady Fanchere pe Emma.

— Categorical nu apa, milady, spuse Emma; simțea nevoia să-și frece limba cu o perie.

— Dar domnișoara Chegwidden arată minunat în dimineața asta, spuse prințul Sandre din spatele lor.

Cele trei femei se întoarseră grăbite și făcură reverențe.

Emma își ținu privirea plecată, dorindu-și cu disperare să fie undeva, oriunde altundeva, dar nu aici. Cu coada ochiului, văzu că și Aimée părea să gândească același lucru.

— Haide, verișoara mea dragă, spuse Sandre, îmbrățișând-o pe Lady Fanchere și sărutând-o pe amândoi obrajii. Nu trebuie să fii așa de oficială. Suntem rude!

Lady Fanchere îl îmbrățișă, evident încântată.

— Mă bucur să te văd, Sandre. Nu ne-am văzut de prea mult timp.

— Ai stat mereu ascunsă, răspunse Sandre, ținând-o încă de mână. De ce?

— Pentru că e însărcinată, interveni Aimée.

Prințul Sandre tresări și făcu ochi mari, surprins, apoi zâmbi larg.

— Așa e?

— Era un secret, spuse apăsât Lady Fanchere.

— Dar e o veste minunată. Felicitări lordului Fanchere, în sfârșit. Sandre o sărută din nou pe obraji, apoi se întoarse spre Aimée și o îmbrățișă și pe ea. Iar tu, micuța mea verișoară... tot mai vorbești prea mult despre lucruri care ar trebui trecute sub tăcere. Dacă ești așa de indiscretă s-ar putea să mori.

Părea sincer, dar vocea lui era rece. Aimée se trase înapoi de parcă fusese plesnită.

Și Emma se trase înapoi, nu doar din cauza reproșului atât de public, ci și fiindcă își amintea de vizita lui din noaptea trecută și de felul în care privirea lui înghețase când vorbise de Moarte. Cu cât îl auzea vorbind mai mult, cu atât își dădea seama că Sandre era un bărbat înfricoșător.

Lady Fanchere o luă pe Aimée pe după umeri.

– Pe mine nu mă deranjează, Sandre. Adevărul va ieși la iveală în curând, iar draga de Aimée m-a ajutat mult de când a venit la noi, chiar dacă își jelește încă soțul.

Buzele prințului Sandre se strânseseră.

– Da, moartea lui Rickie a fost o tragedie care promit că nu se va mai repeta. A fost cât pe ce să prindem Moartea ieri-noapte. Lațul se strânge.

– Deci e adevărat? A fost aici?

Lady Fanchere arată brusc peste măsură de obosită, de parcă vestea era deja prea mult. Emma o luă de braț.

– Milady, dacă vreți... Ați mers destul, și în hol sunt scaune pe care te poți odihni. Hai să mergem acolo și vă voi aduce și o cupă cu apă, apă rece, din munți.

– Mi-ar face plăcere asta, recunosc Lady Fanchere.

– Dați-mi voie să vă fac loc.

Prințul Sandre se îndreptă cu pași repezi spre un grup de moricadieni care stăteau așezați pe scaune într-un alcov. Vorbi cu ei și moricadienii dispărură. În doar câteva clipe, Emma o așeză pe Lady Fanchere într-un scaun moale, cu vedere spre peretele de gheață și apa rece care curgea de sub el.

– Mulțumesc, Sandre. A fost foarte drăguț din partea ta, spuse Lady Fanchere, frecându-și șalele.

Aimée începu să-i maseze o mână. Emma îi puse un șal în jurul umerilor.

– Nu sunt o invalidă, să știți, protestă Lady Fanchere.

– Nu, dar ești iubită, spuse Aimée, cu obrazii ei plini și îmbujorați care nu se potriveau deloc cu rochia neagră de doliu.

– Ești o scumpă, spuse Lady Fanchere, atingându-i ușor brațul. În regulă. Se întoarse spre prințul Sandre cu o privire neașteptat de severă. Emma a încercat să-mi spună ceva mai devreme, dar n-am fost atentă. Însă tu pari să o cunoști de undeva. Mă întreb de unde.

Emma se crispă și spuse:

– Ar fi trebuit să spun imediat, dar...

– L-am întrebat pe prințul Sandre, o întrerupse Lady Fanchere.

Emma nu mai spuse nimic. Era atât de rușinată că i se făcuse observație și că Sandre avea să-și spună povestea că rămase nemișcată, cu mâinile în poală.

Prințului Sandre, pe de altă parte, îi făcu mare plăcere să răspundă, cu o mână pe șold și o postură dramatică:

— Așa e. Moartea s-a ascuns printre cei mai slabi și mai miloși oameni din Moricadia ieri-noapte, ca un laș ce e. A fugit în sus pe scări, la etajul servitorilor...

— Acolo unde ești și tu găzduită, Emma? întrebă Lady Fanchere.

— Da, milady, răspunse încet Emma.

Prințul Sandre continuă, aproape fără nici o pauză:

— Am fugit după el, cu soldații mei pe urme. Moartea s-a ascuns...

— Dar nu la tine în cameră, Emma? îl întrerupse din nou Lady Fanchere.

— Am auzit zgomot de pași când soldații au început să-l caute, spuse Emma.

— Deși am căutat prin toate camerele, continuă prințul Sandre, nu l-am găsit. A scăpat, iar acum trebuie să-l găsim iarăși.

— Nu poți prinde o fantomă! spuse Aimée. E efemer.

Prințul Sandre se întoarse spre ea cu o expresie nerăbdătoare, sălbatică.

— Am un plan.

Emma își ridică privirea, cercetându-i chipul cu ochii mijiți. Un plan? Avea un plan?

— Draga mea Aimée, nu fi prostuță, spuse Lady Fanchere, apăsându-i brațul lui Aimée și aruncându-i în același timp o privire plină de reproș lui Sandre.

Prințul își asumă din nou expresia unui nobil războinic.

— Aimée cea prostuță. Parcă ai fi un copil mic, de parcă te-ai fi născut și tu în Moricadia.

Aimée încercă să mai spună ceva, dar Lady Fanchere o opri.

Emma respiră adânc. Apoi respiră încă o dată. Apoi interveni:

— Alteță, nu vreți să ne spuneți la ce plan v-ați gândit ca să prindeți Moartea cea infamă?

Spre surprinderea ei, vocea ei era calmă, interesată și atât de... de... stăpânită, de parcă ar fi stat de vorbă în fiecare zi cu regi

și prinți și doamne de la curte. De parcă nu trecuseră abia trei zile de când îi masa picioarele lui Lady Lettice.

Dar Lady Fanchere îi aruncă o privire recunoscătoare, de parcă Emma ar fi plănuit să o salveze pe Aimée de la alte reproșuri. Iar prințul Sandre îi zâmbi, ca un bărbat mândru de planul lui, dar și de faptul că o femeie tocmai îl invitase să-l descrie.

— O întrebare foarte bună, domnișoară Chegwiddden. Începând din această noapte, soldații mei vor aștepta la toate răscrucile dintre castel și vechiul oraș până când îl vor prinde. Vor întinde o funie de-a latul drumului și o vor ridica atunci când Moartea va trece pe deasupra ei. Calul va cădea, criminalul va fi aruncat din șa și noi îl vom prinde. Și îl vom spânzura, desigur.

Sandre se opri, așteptând să fie lăudat.

Aimée clătină din cap.

Emma nu reuși să spună nimic, atât de deznădăjduită era. Oare planul lui Sandre avea să meargă? Oare Moartea avea să-și găsească sfârșitul? Oare moricadienii aveau să-și piardă salvatorul?

— E un plan solid, Sandre, spuse Lady Fanchere. Sper că vei reuși să pui capăt spectrului care ne terorizează de atâta vreme.

Prințul Sandre o privi nemulțumit să audă un asemenea cuvânt.

— Moartea nu terorizează pe nimeni. E un laș și un imbecil căruia am să-i tai capul cu mâna mea.

Aimée întrebă pe un ton rece, limpede:

— Dacă el este un laș și un imbecil, atunci tu, care nu l-ai prins de atâta amar de vreme, ce ești?

Chipul lui Sandre se înroși de la lavaliera albă, scrobită, până în vârful frunții.

Emma simți nevoia să scoată un geamăt. Cum putea Lady de Guignard să fie atât de înțeleaptă și de prostuță în același timp?

— Aimée, cred că ar fi cel mai bine să mergi să te odihnești puțin, spuse Lady Fanchere pe un ton furios și rece. Cred că ai o migrenă.

Aimée tresări uimită auzindu-i tonul. Îl privi pe prințul Sandre și șopti:

— Ah. Da. Mă doare capul.

Se ridică, făcu o plecăciune, se întoarse și se îndepărtă grăbită.

-Nu știi cum o poți suporta pe femeia asta, spuse prințul Sandre.

-Ai fost în camera Emmei noaptea trecută? atacă Lady Fanchere fără să-i dea răgaz.

Prințul oftă teatral.

-Mă tem că da, dar dă-mi voie să te asigur că însoțitoarea ta n-a avut nici o clipă de ce să se teamă.

-Emma n-a fost singură cu tine, nu-i așa? spuse Lady Fanchere. Ai spus că erau și soldați cu tine.

Emma rămase cu ochii închiși pe jumătate, întrebându-se dacă prințul Sandre avea să mintă și sperând că da.

-Nu se cuvenea ca soldații mei să intre în camera unei domnișoare, așa că i-am trimis altundeva.

Lady Fanchere se ridică brusc.

-Sandre, vreau să stăm de vorbă o clipă, dacă nu te superi.

Prințul Sandre încuviință de parcă se așteptase la așa ceva. Făcu o plecăciune în fața Emmei, apoi o luă pe Lady Fanchere de braț și o conduse deoparte.

Capitolul 17

Emma îi urmări pe Lady Fanchere și pe prințul Sandre, știind prea bine că vorbeau despre ea și întrebându-se ce-i va spune Lady Fanchere... dar, deși viitorul ei depindea de acea conversație, gândurile ei erau altundeva. Se întreba cum ar fi putut să-l avertizeze pe misteriosul bărbat care o vizitase în noaptea trecută.

-Domnișoară Chegwiddden?

Vocea era străină. Emma se întoarse, cu ochi mari. Străinul vorbea o engleză fără cusur. Era chipeș, dar într-un fel intens, gânditor, care o făcu să creadă că nu era un companion prea plăcut. Purta un costum negru și o cămașă de bumbac alb, care arăta de parcă venise din cele mai scumpe magazine din Londra - și îi era cu totul necunoscut.

-Eu sunt domnișoara Chegwiddden, recunosc Emma.

— Mă bucur să vă revăd.

Bărbatul se înclină din nou, cu eleganța lejeră a unui gentleman. Deci se cunoscuseră. Dar unde?

— Mă tem că nu-mi mai amintesc...

— Nu mă mai țineți minte. Bineînțeles, de ce ați face-o?

Străinul îi zâmbi de parcă s-ar fi așteptat la asta, deși Emma nu-și dădea seama ce l-ar fi putut face să se considere un om atât de modest.

— Eu sunt Raul Lawrence, fiul vicontelui de Grimsborough. Ne-am cunoscut la o serată în St. Ashley. Erați foarte tânără atunci, dar am avut ocazia să stăm de vorbă. O cunoșteți pe o soră de-a mea — cred că mergeați la aceeași școală.

— Desigur.

Dar Emma nu și-l amintea nici pe el, și nici pe sora lui. Deși luase parte la serate în St. Ashley, de Crăciun și de Festivalul Primăverii. Iar la internat cunoscuse multe domnișoare de viță nobilă care nu-i dăduseră prea mare atenție. Unele erau binevoitoare cu fiica vicarului, altele nu. Sora lui fusese una dintre cele binevoitoare, din câte se părea, așa că Emma se prefăcu a-și aminti.

— Cât mă bucur să vă văd din nou, spuse ea. Ați venit să vizitați Moricadia?

— Locuiesc aici.

— Aici?

Emma privi în jur. Prințul Sandre și Lady Fanchere încă mai vorbeau, și din nou Emma se întrebă ce își spuneau ca Lady Fanchere să arate atât de solemn și prințul Sandre să vorbească atât de pasional.

— Nu aici. Dar în Moricadia. Am o casă nu departe de Agua de Dioses. E destul de modestă, mă tem, fiindcă e în mijlocul pădurii și extrem de izolată, dar mă descurc. Raul arată spre promenadă. Mergem?

Emma nu-l cunoștea pe acest bărbat, dar erau într-un loc public, iar Raul era englez. Nu făcea nimic necuvenit, și doar pentru că se simțea oarecum neliniștită nu avea de ce să-i refuze invitația. Se ridică și începu să meargă alături de el și de alți nobili moricadieni care se plimbau și beau acea apă mizeră.

— Ce v-a făcut să vă stabiliți aici? întrebă ea.

Domnul Lawrence îi făcu semn unui servitor care îi întinse o tavă încărcată cu cupe că nu era nevoie.

– Sunt în exil, de fapt. Tatăl meu e un tiran și nu-mi place să fiu strunit. Deși a reușit să le impună tuturor să mă accepte, încă nu sunt bine văzut în înalta societate.

Părea un om care nu-și găsisese încă locul în viață, la fel ca ea. Și ca Moartea.

– De ce, domnule Lawrence?

– Pentru că sunt un bastard, spuse sincer Raul, captivându-i din nou atenția cu totul. Îmi pare rău; v-am lăsat fără cuvinte. Dar e adevărat. Așa că am ales să trăiesc aici, într-o societate care e puțin mai tolerantă cu jucătorii și proscrisii.

– Deci asta sunteți? întrebă solemn Emma.

– Da. De fapt sunt chiar rebel pe undeva.

Raul făcu o pauză plină de înțelesuri.

Când Emma își dădu seama ce voia să spună, îl privi descumpănită. *Rebel?* Oare spusese *rebel*? Deci voia să spună ce credea ea că înțelesese?

Raul zâmbi și înclină din cap.

– Da, cred că amândoi suntem rebeli.

Emma îngheță pe loc. Raul o luă de braț și o trase ușor.

– Nu te opri, domnișoară Chegwidden, și asumă-ți o expresie plăcută și puțin interesată.

Emma îl urmă tulburată, încercând să potrivească toate piesele din acest puzzle. Domnul Lawrence era oare prieten cu Moartea?

Dar nu. Raul era chipeș, dar crud; fermecător, dar întunecat. Deborda de o senzualitate necruțătoare; Emma se simțea neliniștită mergând alături de el. Nu era un om bun, asta era sigur.

Deci era un spion al familiei de Guignard? Oare cineva văzuse Moartea ieșind afară din camera ei și o raportase cuiva? Oare domnul Lawrence voia informații pe care doar Emma i le putea oferi?

Dar nu, fiindcă Raul spuse la fel de suav și de zâmbitor:

– Noaptea trecută ai avut ceva în saltea, din câte am auzit.

– De unde știi? întrebă Emma într-o șoaptă furioasă.

– Poate că eu sunt Moartea.

– Nu, nu ești.

Emma nu știa de ce era atât de sigură, dar nici nu încăpea îndoială. Raul Lawrence râse adânc.

— Atunci poate că sunt prieten cu Moartea. Fiindcă doar el și prietenii lui știu unde l-ai ascuns.

— Așa e.

Deci Emma îl judecase greșit? Se gândi din nou, fiindcă trebuia să ia decizia potrivită. Viața unui bărbat — și viața ei — atârnavă în balanță.

— Sau poate că lucrezi pentru prințul Sandre, ați prins deja Moartea și l-ați torturat ca să vă spună tot ce voiați să știți.

— Dacă prințul Sandre l-ar fi prins deja, ai fi deja închisă în temnița de sub palat, replică sec domnul Lawrence.

Emma aflase deja destule despre familia de Guignard ca să-l creadă. Privi încă o dată spre prințul Sandre și Lady Fanchere și văzu că discuția lor se apropia de sfârșit. Era limpede că prințul Sandre observase că Emma era în compania unui alt bărbat și nu era încântat de asta. Îi urmărea încruntat, deși Lady Fanchere vorbea încă.

— Poți să-i transmiți un mesaj Morții? Întrebă Emma într-o șoaptă imperioasă.

— Nu te opri, domnișoară Chegwidden.

Emma își forță picioarele să se miște.

— Zâmbește de parcă am fi doi vechi prieteni împărțând niște amintiri.

Emma își fixă un zâmbet pe față.

— Și... da, pot.

— Prințul Sandre are un plan să-l prindă data viitoare când călărește undeva.

Emma îi povesti apoi pe scurt planul prințului.

— Mulțumesc, domnișoară Chegwidden. Ne-ai fost de mare ajutor. Îți promit că mesajul dumitale va ajunge la el. Iar acum... (domnul Lawrence își ridică vocea) ... domnișoara Andersen spune că n-are de ce să se mai codească.

Apoi râse.

Emma râse și ea, cu vocea tremurând, dar râse oricum. Prințul Sandre vorbea din spatele ei, așa cum se așteptase:

— Ce surpriză plăcută să aflu că vă cunoașteți.

-Altetă, spuse domnul Lawrence, prefăcându-se surprins. Da, chiar ne cunoaștem. Una dintre proprietățile tatălui meu se învecinează cu proprietatea unde tatăl domnișoarei Chegwidden era vicar.

Prințul Sandre avea un zâmbet de gheață.

-Deci sunteți vechi prieteni.

-Cunoștințe, mai degrabă. Domnișoara Chegwidden e mult prea cuminte pentru cineva ca mine.

-Așa e, spuse prințul Sandre, căruia părea să-i placă ideea.

-Dar mă bucur să aud pe cineva vorbind engleza în această țară străină, rosti domnul Lawrence cu o plecăciune. Locuiesc destul de aproape și vin des pe la Aguas de Dioses. Deci sper să ne vedem din nou, domnișoară Chegwidden.

-Și eu la fel, domnule Lawrence.

Emma zâmbi și înclină din cap, jucându-și rolul de emigrantă singuratică de parcă s-ar fi născut actriță.

După ce domnul Lawrence plecă, prințul Sandre îi luă locul cu o mișcare firească și începură să se plimbe din nou, de parcă ar fi fost doi oameni de rând; o întrebă:

-Ți-e dor de casă?

Dar Emma privi în jur și văzu că ceilalți se holbau la ei. Lady Fanchere se așezase din nou și îi urmărea zâmbind. Nobilimea din Moricadia îi urmărea și bârfea deja despre prinț și străina care o servea pe Lady Fanchere. Emma nu voia să-și imagineze ce fel de lucruri se speculau aici... sau altundeva.

-Da, mi-e dor de Anglia, spuse ea. Dar Moricadia este o țară de o frumusețe rară. Mă simt bine aici.

Sandre zâmbi de parcă Emma trecuse un test secret. Spuse, pe același ton prietenos:

-Un răspuns cât se poate de diplomat. Am uitat să te întreb ieri-seară - ți-a plăcut mica ta excursie prin vechiul oraș?

-Excursie prin vechiul oraș? repetă Emma, oprindu-se și întorcându-se să-l privească.

Nobilimea din jur începu să îi ocolească, de parcă ar fi fost două pietre într-un râu.

-A fost foarte frumos din partea ta să-i repari brațul acelei fete. Cum o chema? Elixabete? Păcat că tatăl ei a murit așa tragic.

Emma era îngrozită să vadă cât de multe știa prințul și se temea că Sandre aflase și ce spusese Damacia despre el. Nu voia să o vadă pe Damacia suferind.

Dar prințul râse amabil.

— Haide, domnișoară Chegwiddden. Știi prea bine că *eu* sunt prințul aici. E treaba mea să știu tot ce se petrece în țara mea.

„Ba nu, chiar deloc.“

Cine era spionul lui în acea curte? Care dintre femeile de la fântână își vânduse sufletul pentru ca fiii și fiicele ei să aibă de mâncare?

Emma privi în jur, simțindu-se pentru prima oară neliniștită.

Cine erau spionii lui Sandre aici? Cine privea, asculta și raporta orice activitate neobișnuită prințului și soldaților lui? Simți furnicături pe ceafă.

— Alteță, pur și simplu nu m-am gândit că ați fi dispus să vă pierdeți timpul cu ceva atât de nesemnificativ. Acum vă rog să mă scuzați...

Emma își dădu seama că îi vorbise răstit, dar prințul nu o cunoștea. Poate că își închipuia că e mereu atât de lipsită de tact.

Se desprinse de prințul Sandre, ținând piept oamenilor care veneau din partea cealaltă, împiedicându-se de doamne și de servitoarele lor și de gentlemeni atât de surprinși că își scăpau monoclurile.

Era doar vina ei că se ajunsese aici. Ea alesese să ajute Moartea. Ea se ridicase în pat în cămașa ei de noapte, știind prea bine că trupul ei se vedea cu totul, iar acum cel mai puternic bărbat din Moricadia se arăta interesat de ea.

Trebuia să plătească pentru ce făcuse. Și era gata să o facă bucuroasă, știind că prințul Sandre se va simți tentat să-i facă confidențe — și să se *laude* în fața ei —, iar ea se va putea folosi de ce aflase ca să ajute Moartea.

Prințul Sandre o urmă până lângă Lady Fanchere.

— Lei asta prea în serios. Dacă n-aș ști ce spun și ce fac supușii mei, ar însemna că îi neglijez.

— Nu sunt unul dintre supușii dumneavoastră, spuse Emma.

— Aș vrea ca asta să se schimbe, răspunse prințul.

„Vai, Doamne.“ Emma nu era pregătită ca lucrurile să avanseze așa de repede.

Prințul o luă de mână.

– Te simți dezgustată de mine?

– Nu! Chiar deloc. Dar dumneavoastră sunteți prinț, iar eu o biată servitoare.

Sandre o trase mai aproape.

– Sunt doar un bărbat, iar tu ești o femeie.

O femeie care nu era obișnuită cu astfel de atenții, dar își dădea totuși seama că Sandre vorbea de parcă ar fi recitat o replică dintr-o piesă pe care o repetase de nenumărate ori. Își trase mâna.

– Alteță, nu se cuvine să-mi vorbiți așa. Știind bine că prințul Sandre o privește insistent, Emma se întoarse totuși spre Lady Fanchere. Milady, spuneai că vreți să vă plimbați afară. Ar trebui să o găsim pe Lady de Guignard și să pornim chiar acum. Puteți lua o gustare în oraș, iar apoi vă puteți odihni după-amiază.

Lady Fanchere zâmbi auzind planul.

– Ești o însoțitoare perfectă, Emma, ca întotdeauna.

– Aș putea veni și eu la plimbare, sugeră prințul Sandre.

– Poți veni mâine, spuse ferm Lady Fanchere. Azi e prima zi pe care o petrecem aici de dimineață până seara. Vrem să fim singure.

Ochii prințului sclipiră de nerăbdare, dar când vorbi avea un ton destul de plăcut:

– Atunci vă uez o zi plăcută, și abia aștept ziua de mâine.

Capitolul 18

Lady Fanchere îl urmări pe prințul Sandre îndepărtându-se, apoi o luă de braț pe Emma și porni spre intrare.

– Vino. Trebuie să o găsim pe Aimée.

– Da.

Pentru că Aimée știa de ce e în stare prințul Sandre, iar Lady Fanchere avea o sclipire bătaioasă în ochi.

Ieșiră pe poartă, traversară piața și ajunseră înapoi la hotel. O găsiră pe Aimée așezată în hol, cu o expresie tristă și îngrijorată. Lady Fanchere însă nu păru să observe, ceea ce era neobișnuit pentru ea.

— Haide. Mergem la magazinul lui Madame Mercier.

Ochii lui Aimée se luminară imediat.

— La cumpărături?

— Da. Haide, Aimée! Știi că pun mare preț pe sfaturile tale când vine vorba de asta.

Lady Fanchere se întoarse spre ușă, mai veselă decât o văzuse Emma vreodată.

— Ce căutăm? întrebă Aimée.

— Haine pentru Emma, spuse Lady Fanchere, conducându-le spre partea de sus a orașului.

— Ce? De ce? întrebă Aimée, grăbind pasul.

Emma își trecu mâinile peste poalele rochiei, rochia la care ținea atât de mult și pe care o purtase două zile fără să o rupă sau să o păteze cu cenușă.

— De ce să-mi trebuiască și mai multe haine? întrebă ea.

— Pentru că nu poți merge la palat îmbrăcată așa! spuse Lady Fanchere.

Aimée suspină.

— Eleonore, de ce-ar conta ce poartă Emma când merge la palat? E doar însoțitoarea ta, spuse ea, cerându-și scuze Emmei din priviri.

Emma încuviință. Nu se simțea deloc jignită; ceea ce spusese Aimée trebuia spus.

Lady Fanchere se întoarse spre amândouă, oprindu-le în mijlocul străzii.

— Nu e adevărat. Emma, bănuiesc că știi că am discutat cu Sandre despre tine.

— M-am gândit la asta, spuse Emma, apoi își mușcă buza de jos. Milady, prințul a intrat peste mine în cameră și l-am implorat să plece. I-am spus că nu se cuvine așa ceva. N-am făcut nimic de care să-mi fie rușine.

— Te cred, Emma; dar uneori, atunci când un bărbat este bogat și a fost răsfățat toată viața, o femeie nu trebuie să facă nimic

ca să-i atragă atenția. În cazul tău, Sandre te-a văzut în cămașa de noapte...

— Îmi doresc să nu mă fi văzut! spuse apăsător Emma.

— ... și frumusețea și modestia ta l-au fermecat, încheie Lady Fanchere. I-am spus că ești o domnișoară cu un caracter ireproșabil și că nu vreau să-l văd încercând să te seducă. Iar Sandre m-a asigurat că intențiile lui sunt onorabile.

— Onorabile? întrebă Emma, simțind un gol în stomac și întrebându-se cât de gravă era situația în care se pusese singură. Ce vrei să spui?

— Dacă ești de acord, spuse franc Lady Fanchere, prințul Sandre ar vrea să petreceți timp împreună pentru a descoperi dacă ați face o partidă bună.

Aimée făcu ochi mari, îngrozită, și își duse o mână la piept.

— O partidă! țipă ea.

— O partidă. Adică... o căsnicie?

Emma nu intenționase așa ceva atunci când ajutase Moartea și nici când îl descususe pe Sandre despre planurile lui. Situația era extrem de gravă.

Lady Fanchere zâmbi cu o privire încântată.

— Pari uimită.

— Sunt. Vă dați seama că sunt. Emma era gata-gata să se înece. Sunt... sunt doar o servitoare!

— Eleonore, ai înnebunit? Aimée aproape țipă. Emma nu se poate mărita cu prințul!

Oamenii de pe stradă începeau să întoarcă brusc capul.

Emma își ascunse bărbia în piept, dorindu-și cu ardoare să fie altundeva.

— Sst, Aimée. Taci.

Lady Fanchere le luă de braț și le conduse mai departe, până într-un magazin micuț și elegant.

O doamnă bine îmbrăcată, între două vârste, purtând negru din cap până în picioare, se ridică dintre sulurile de mătase, bum-bac și satin. Zâmbi larg și se grăbi să le întâmpine.

— Lady Fanchere, Lady de Guignard, bine ați venit. Bine ați venit! Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Madame Mercier, ea e domnișoara Chegwidden, spuse Lady Fanchere, arătând spre Emma.

Madame Mercier o privi pe Emma o clipă și își pierdu imediat interesul.

— Hmm. Da?

— Vreau să-i creezi o garderobă nouă.

Madame Mercier se uită spre Aimée, parcă cerându-i ajutorul.

— Pentru ce, Eleonore? întrebă Aimée cu o fermitate cu totul neobișnuită pentru ea.

— Nu. Lady Fanchere, vă rog.

Emma se simțea atât de vinovată și de stânjenită că nu-și dorea decât să dispară undeva, departe de o situație atât de penibilă.

Lady Fanchere o luă pe Emma de după talie cu un braț și îi zâmbi lui Madame Mercier. Era genul de zâmbet prin care o aristocrată se impunea în fața unei femei de rând.

— Nu fi prostuță. Consider-o pe domnișoara Chegwidden ca pe fiica mea. Vreau să o pregătesc pentru primul ei Sezon.

— Dar nu sunteți așa de în vârstă încât să-mi fiți... obiectă Emma.

— Ba da, sunt, se răsti Lady Fanchere. Apoi o privi în ochi și continuă, pe un ton ceva mai calm: Ba da, sunt, și vreau să fac asta. Va fi distractiv. Îmi doresc asta de-o viață. Înțelege-mă.

Ce ar mai fi putut spune Emma?

— Vă apreciez generozitatea. Nu voi uita niciodată câte ați făcut pentru mine, Lady Fanchere, dar...

Lady Fanchere nu voia să audă nici un *dar*. Spuse:

— Bine! Madame Mercier, arată-ne ce poți.

Madame Mercier schimbă încă o privire plină de înțelesuri cu Aimée, apoi începu să-i dea târcoale Emmei, lovindu-se gânditoare cu degetul peste bărbie, de parcă ar fi studiat un manechin.

— Da. Da. E tânără. Păr frumos. Siluetă superbă. Ochii... hmm. Ochi de vrăjitoare. Imprevizibili. Ca o furtună. Culoarea se schimbă în funcție de ce simte. Ar fi fost arsă pe rug în Evul Mediu. Lady Fanchere, o voi transforma pe domnișoara Chegwidden cu totul. Dar... cât să...?

— Nu contează cât de mult va costa, spuse Lady Fanchere.

Madame Mercier făcu încă o plecăciune, apoi încă una, iar Emma îi văzu licărirea din ochi. Tocmai descoperise o mină de aur. Porni grăbită spre camera din spate.

— Ce faci, Eleonore? întrebă răstit Aimée. Vrei să i-o oferi pe domnișoara Chegwiddden — o tânără nevinovată! — lui Sandre?

— Sandre nu e așa de rău cum îl crezi, Aimée, și chiar dacă ar fi, a ajuns la vârsta căsătoriei — la treizeci și cinci de ani. Trebuie să-și găsească o soție. Și eu i-am sugerat asta de atâtea ori. În plus, e într-o poziție demnă de invidiat: nu trebuie să-i pese dacă femeia pe care a ales-o e bogată sau de viță nobilă.

— Nu sunt nici bogată, nici de viță nobilă. Ar fi o onoare mult prea mare pentru mine, spuse Emma, și nu mai fusese niciodată atât de sinceră în viața ei.

— Vii dintr-o familie respectabilă și ți-ai dovedit blândețea, rezistența și inteligența. O prințesă are nevoie de toate aceste lucruri, spuse Lady Fanchere.

— Nu o zăpăci pe Emma. Merită mai mult de-atât! Aimée se întoarse spre Emma, cu ochii strălucind de indignare. Sandre nu-și poate găsi o mireasă bogată și de viță nobilă fiindcă familiile aristocrate din Europa nu îl vor. E ca Henric al VIII-lea al Angliei — după ce omori atâția oameni, nimeni nu vrea să-și riște viața. Se știe că Sandre e în cârdășie cu criminali și renegați dacă e vorba să scoată un profit. Nu e ceva neobișnuit pentru un aristocrat, dar de regulă criminalii și renegații sunt cei care fac temele și imploră favoruri. Sandre s-ar pleca în fața oricui ca să-și păstreze cazinourile. În plus, nobilii din alte țări și-au învățat lecția după revoluția din Franța și au început să se prefacă măcar că le pasă de oamenii de rând. Aici, moricadienii suferă atât de mult. Politicile lui Sandre sunt o pată pe onoarea noastră, a tuturor.

— Aimée, moartea lui Rickie te-a făcut să-ți pierzi mințile.

Lady Fanchere avea ochii plini de lacrimi. Arăta ca o femeie prinsă între două loialități... exact așa cum și era.

— Nu sunt nebună; sunt... Aimée respiră adânc. Uite, Eleonore, Madame Mercier ți-a adus niște mătase. Cred că vrea să știe ce crezi.

Lady Fanchere o privi pe Aimée.

— Hai, du-te, o îndemnă Aimée. Îți faci prea multe griji.

Lady Fanchere își iubea prietena și verișoara și avea încredere în ea. Merse la Madame Mercier și începu o discuție înfierbântată despre modă.

— Nu face asta, Emma, spuse Aimée, vorbind rapid, în șoaptă. Te implor. Eleonore vrea asta pentru Sandre. A auzit zvonurile, dar nu vrea să le creadă. Vrea să îl creadă în continuare un bărbat decent, dar a început să accepte că s-ar putea să nu fie așa. L-a implorat să se căsătorească și crede că iubirea unei femei bune îl va readuce pe calea cea bună.

Emma își ținu privirea plecată și mâinile prinse în poală.

— E un rol foarte important pentru o singură femeie, spuse ea la fel de încet.

— Exact. Acum, Sandre te vrea pe tine. Tu ești o femeie bună, exact așa cum și-a dorit Eleonore. Draga mea, nu mă înțelege greșit. Vreau să fiu sinceră cu tine. Îl cunosc pe Sandre. Știi bărbații ca el. Știi ce le poate mintea.

Emma își dădu seama că Aimée vorbea despre Rickie.

— Da, Sandre este atras de tine fiindcă ești drăguță și ai maniere frumoase. Dar pe lângă asta, Sandre îți vrea virtutea, fiindcă nu te-ai culcat cu nimeni până acum și nu va trebui să încerce să te satisfacă. Te vrea fiindcă n-ai nici titluri, nici averi, și vei fi recunoscătoare că ai fost ridicată la un asemenea rang. Te vrea fiindcă n-ai nici o familie și doar câțiva prieteni aici. El îți va controla viața cu totul, Emma... Aimée îi luă mâinile într-ale ei și o privi în ochi. ... și îți e mult mai bine singură și săracă decât ți-ar fi măritată cu un asemenea bărbat.

Vocea lui Aimée era serioasă, disperată; fără îndoială că învățase aceste lucruri din cine știe ce experiență oribilă din trecut. Emma simțea nevoia să plângă. Dar situația nu se schimbase; trebuia să rămână aici și să joace jocul până la sfârșit. Viața Morții depindea de asta — și cine ar fi putut spune câte alte vieți depindeau de Moarte? Emma îi spuse lui Aimée:

— Milady, pun mare preț pe sfaturile dumitale și cred ce mi-ai spus. Voi face tot posibilul ca să nu am o asemenea soartă, dar trebuie să rămân aici deocamdată. Nu am de ales.

— Ai nevoie de bani? Întrebă repede Aimée. Pot să-ți dau bani ca să te întorci în Anglia.

— Nu e vorba de asta.

Emma privi spre Lady Fanchere, care încă mai discuta cu modesta. Ochii lui Aimée se umplură de lacrimi.

— Ah, desigur. E vorba de draga mea Eleonore. Mi-a spus că n-a adus pe lume nici un copil până acum și că se teme că nu va putea duce această sarcină la bun sfârșit. Simți că e responsabilitatea ta. Ești o fată așa de generoasă!

Ce-ar fi putut spune Emma? *Nu, nu e vorba de asta?* Fiindcă era vorba de asta. Dar și de Moarte, și mai erau și Damacia, și Elixabete... și după ce fusese fica vicarului o viață întreagă, iar apoi o servitoare oprimată și batjocorită, acum avea în sfârșit șansa de a-și trăi viața în adevăratul sens al cuvântului!

În cele din urmă nu mai spuse nimic, dar încercă să-și asume o mină modestă și îngrijorată și reuși, probabil, fiindcă Aimée oftă și își tamponă ochii cu o batistă.

— Emma, vino aici. Madame Mercier e gata să-ți ia măsurile, o chemă Lady Fanchere.

Iar Emma simți că îi vine să moară de rușine.

Inima îi bătea cu putere ascultând-o pe Madame Mercier și vorbind cu Lady Fanchere. Nu avea decât un singur gând însă: oare... *el* o va vizita și în noaptea asta?

Capitolul 19

Emma stătea în pat în camera ei, rezemată de perne, cu o carte deschisă în brațe.

Totul era la fel ca în noaptea trecută. Cămașa ei de noapte era albă, curată și subțire, iar nasturii erau închiși până sus. Își împletea părul și îl aranjase cu grijă peste umăr. O furtună se auzea de undeva din depărtare, apropiindu-se tot mai mult, iar rafalele de vânt se învolburau prin fereastra deschisă.

Emma se prefăcea doar că citea. De fapt, asculta. Aștepta să audă pașii unui bărbat afară, pe hol. În hotel era liniște. Toată lumea dormea.

N-ar fi trebuit să-l aștepte să vină. Făcuse atâtea lucruri prostești astăzi. Da, într-adevăr, îi fusese datoare Morții pentru că o salvase atunci, în pădure.

Dar noaptea trecută își plătise datoria.

Atunci de ce îl ascultase cu atâta atenție pe prințul Sandre povestindu-i cum intenționa să prindă Moartea? De ce ținuse nepărat ca mesajul ei să ajungă la Moarte?

Emma își spuse că era poate din cauza condițiilor mizere în care trăiau oamenii din vechiul oraș. Voia să îi ajute, ce-i drept. Dar nerăbdarea ei de acum nu avea nimic de-a face cu asta.

Voia să întâlnească din nou Moartea. Voia ca el să-i fie recunoscător. Voia să fie ținută în brațe și sărutată ca ieri-noapte, fiindcă atunci își descoperise o nouă fațetă a personalității, pe care nu și-ar fi bănuț o niciodată. Se lăsase dusă de val, purtată pe aripile pasiunii... ea, fiica unui vicar!

Emma râse încet.

Lumânarea tremură într-o adiere de vânt.

Emma o privi și descoperi o umbră nemișcată, purtând un giulgiu, care aștepta. Ar fi trebuit să fie pregătită, dar totuși tresări și scoase un mic țipăt:

– Tu ești. Își duse o mână la inimă, simțindu-i bătăile nebunești. Tu ești. M-ai speriat!

Moartea nu răspunse.

– Cum ai intrat?

Din nou, nici un răspuns, desigur... dar Moartea păși în cercul de lumină.

Se mișca fără nici un zgomot, de parcă ar fi fost cu adevărat un spectru, dar Emma știa prea bine că nu e așa. Noaptea trecută avusese ocazia să se convingă de asta.

– Ai primit mesajul meu? întrebă Emma.

Bărbatul zâmbi ușor, dar se stăpâni imediat. Își scoase mânușile albe și le strecură prin centură. Apoi își duse o mână la inimă și se înclină.

Emma se rezemă cu spatele de tăblia patului și zâmbi și ea, mulțumită că îl ajutase.

– Bine. Domnul Lawrence ți-e prieten? Tu l-ai trimis la mine?

Bărbatul se înclină încă o dată.

Măinile lui aveau degete lungi, palme late și pielea arsă de soare. Văzându-le, Emma se simți mișcată, de parcă Moartea și-ar fi dat la iveală un secret păzit cu strășnicie arătându-i o bucațică din cine era el de fapt.

– Voi fi spionul tău, îi spuse Emma.

Bărbatul clătină din cap cu putere: *nu*.

– Dar vreau asta. Serios, îmi va fi ușor. Nu trebuie decât să-l flatez pe prințul Sandre, să fac ochi mari și să-l rog să mă apere de Moartea cea rea și urâtă... Emma își țuguie buzele într-un sărut seducător, deși nu se crezuse în stare de asta. ... și îmi va spune totul.

Bărbatul se încruntă și clătină din nou din cap.

– De ce nu? Are spioni peste tot. Am vizitat vechiul oraș, și Sandre știa. Știa cu cine am vorbit și de ce. Cineva i-a spus. Nu-i corect. Trebuie să știi cine îi sunt spionii.

„Îi voi descoperi eu singur.“

Emma îl înțelegea atât de bine, chiar și fără cuvinte.

– Vreau să te ajut.

Nu trebuia să-i spună și că prințul Sandre dorea să o curteze, și nici cât de mult se temea de el. Era mai bine ca Moartea să creadă că sarcina era ușoară pentru ea.

– *Te-am ajutat deja, nu-i așa?*

Afară se auzi un tunet, apropiindu-se, și lumânarea tremură încă o dată în bătaia vântului.

Bărbatul încuviință. Își mușcă buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi își duse mâna la eșarfa din jurul gâtului. Pentru prima oară de când Emma îl cunoștea, făcu ceva stângaci: se răsuci pe călcâie și se împletici spre ușă.

– Stai! spuse Emma, ridicându-se din pat.

Bărbatul se întoarse, iar Emma îi simți nerăbdarea. Se opri la un metru de el.

– Nu vrei să mă săruți? bolborosi ea.

Bărbatul îngheță.

Emma închise ochii, rușinată. *Oare chiar spusese așa ceva?*

Cizmele lui răsunară pe podea. Parfumul lui – de piele, și cai, și bărbat – îi răpi simțurile.

Deschise ochii.

Bărbatul stătea chiar în fața ei, cu o mână întinsă. Îi atinse ușor părul, de parcă nu s-ar mai fi putut stăpâni. Își lăsă degetele să alunece de-a lungul cozii ei împletite, urmând-o pe deasupra umărului, până în locul unde se sprijinea de sânul ei.

Emma își puse o talpă goală peste cealaltă.

Bărbatul îi privea fața, captivat. O privea intens, pasional. De parcă ar fi avut în fața cea mai fermecătoare femeie din lume, de parcă nu-și dorea decât ca momentul lor să se prelungească la infinit.

Emma trase adânc aer în piept.

Privirea lui alunecă spre sânii ei, care se vedeau limpede în spatele materialului mult prea subțire.

Mâna lui era aproape, atât de aproape, mângâindu-i părul. Respiră încet, în ritmul ei. O dorea, Emma știa că o dorește...

Dar bărbatul păru să se trezească la realitate, clătină ferm din cap și începu să se tragă înapoi.

Emma îi luă mâna și i-o lipi de sânul ei.

Palma lui se deschise.

Căldura din adâncul ființei ei se trezi la viață. Materialul dintre ei păru să se dizolve ca prin minune, iar Emma rămase goală și tremurând de dorință în fața lui. Voia ca mâna lui să coboare, să-i apuce sânul, să-i frece sfârcul, să-i ușureze acea senzație pe care nu și-o mai putea stăpâni... sau să o facă să simtă și *mai mult*.

Palma lui lată se mișcă, o ridică și îi mângâie carnea care tânjea. Îi luă sfârcul între degetul mare și arătător și îl strânse ușor.

Emma simți cum i se taie picioarele.

Bărbatul o prinse cu un braț în jurul taliei și o ridică din nou, obligând-o să stea locului. Îi strânse sfârcul încă o dată, apoi începu să-l ciupească ritmic.

Nu o durea, senzația o făcea să înnebunească. Îl dorea atât de tare. Sânii ei tânjeau după mângâierile lui, la fel și miezul ei. Inima îi bătea și mai repede; o simțea în gât, în piept. Atingerea lui, mirosul lui o marca să fie doar a lui... Îi privi chipul, dorindu-și să-l vadă, să-l vadă cu adevărat, dar masca îi acoperea partea de sus a feței și îi cădea peste obraji; la fel ca în noaptea trecută, deghizarea lui în alb și negru îl făcea să arate ca un strigoi, iar părul lui era acoperit de o glugă.

Dacă l-ar fi întâlnit în lumina zilei, Emma nu l-ar fi recunoscut. Și totuși îl lăsase să o atingă, să-i stârnească pasiunea.

— Te rog, șopti ea.

Bărbatul se aplecă și o sărută ușor pe buze, o promisiune tăcută.

Buzele ei se deschiseră într-un oftat.

Iar promisiunea lui se adeveri. Își lipi buzele de ale ei, simțind-o cu fiecare mișcare, cu fiecare respirație. Emma închise ochii și scoase un suspin plin de dorință.

Un fulger trecu prin pleoapele ei închise. Tunetul se auzi afară, o singură explozie glorioasă.

Bărbatul o ținea încă în brațe, aproape, dar nu prea aproape.

Emma se apropie de el. El se trase înapoi.

Se juca cu ea, mângâindu-i sânul la nesfârșit, făcându-i pasiunea să ardă ca o flacără aprinsă, mai strălucitoare, tot mai strălucitoare, ca fulgerele care brăzdau cerul de afară.

În cele din urmă, Emma nu mai suportă joaca și îi prinse giulgiul pe care îl purta pe umeri în mâini. Apoi se trase aproape de el.

Bărbatul râse fără nici un sunet, cu buzele lipite de ale ei. Mâna lui părăsi sânul cu care se jucase și începu să-i desfacă încet nasturii micuți ai cămășii de noapte, începând de sub bărbie.

Veșmântul subțire nu avea decolteu și nu lăsa să se întrevadă mai nimic. Dar erau singuri, în camera ei, noaptea, iar Emma nu purta nimic pe sub materialul diafan. Degetele lui se strecurară în deschizătură, mângâindu-i oasele fragile de la baza gâtului, iar Emma se simți goală.

— Te rog, spuse din nou, însă nu ca să-l implore, ci pentru că se simțea rușinată... deși era mult prea târziu pentru asta.

Bărbatul o lipi de perete, îi dădu capul pe spate și o sărută pe gât. Buzele lui îi alunecară înspre ceafă; Emma îi simțea fiecare răsuflare. Trupul lui era lipit de al ei, iar sfârcurile ei se frecau de costumul pe care el îl purta. Senzația era copleșitoare.

Simțurile i se acutizară. Îl simți jucându-se cu ea, simți o dorință tot mai mare și lacrimi în ochi așteptându-l.

Bărbatul își strecură genunchiul între coapsele ei, ridicând-o, făcând-o să-l călărească.

Șocul o făcu să-și arcuiască spatele, să tremure și să-și îngăduie unghiile în umerii lui. Era indecent să-i permită unui bărbat, acestui bărbat, să-i cunoască trupul într-un fel atât de intim și să-i exploateze dorința, dar în același timp... Dumnezeu, mișcarea îi ațâța toate simțurile, îi întetea focul din sâni, din degete, din adâncul ființei. Ardea. Începu să gâfâie. Dorința și rușinea se contopiră. Era gata-gata să leșine. Era prea mult, prea mult.

Părea că așteptase de atâta vreme acest moment, însă... nu se așteptase să se piardă într-o astfel de mare de senzații.

El îi mușcă lobul urechii, încet... iar acea mică durere fu scântea de care Emma avea nevoie ca să se dezlănțuie. Plăcerea o copleși cu totul. Tremură, frecându-se de șoldurile lui, mai aproape de el ca niciodată, gemând de plăcere, prinsă în furtuna pasiunii, împlinită cum nu mai fusese niciodată, agățându-se de el din toate puterile, mai aproape decât fusese vreodată de o altă ființă.

Plăcerea începu să pălească în sfârșit, și Emma rămase moale în brațele lui.

Începu să respire încet, măsurat. Simțurile îi reveneau la normal. Își dădu seama că rafale de vânt și de ploaie intrau prin fereastra deschisă, iar ea și el erau singuri într-o cameră micuță... Buzele lui nu-i mai mângâiau pielea. O ajută să se îndrepte și să revină din nou cu picioarele pe pământ, dar Emma se agăță de el. Nu voia să se termine, nu încă. Strânsoarea lui slăbi însă. Îi mângâie spatele, ținând-o în brațe până își reveni – și așteptând să-și revină și el.

Emma privi spre pat.

Bărbatul clătină din cap, dar zâmbi ușor. Nu o refuzase din cruzime. Dimpotrivă, regreta deja că o făcuse.

– Vii și mâine-seară? îl întrebă.

Oare mai avea vreun pic de mândrie? Delicatețe, oare? Sau decența îi arsese cu totul în focurile pasiunii?

Bărbatul ridică neajutorat din umeri.

– Știu. Ai alte lucruri de făcut. Trebuie să-i ajuți și pe alții. Trebuie să faci dreptate. Eu mă voi întâlni cu prințul Sandre mâine.

Moartea clătină din cap.

– N-am de ales. E vărul lui Lady Fanchere.

„Vrea să mă curteze, iar Lady de Guignard a spus că n-o să iasă nimic bun din asta.“

– Deci trebuie oricum să-l ascult. Dacă ne întâlnim, îți pot spune ce am aflat. Un gând îngrozitor îi trecu dintr-odată prin gând și se grăbi să adauge: Dar dacă e prea periculos, să nu vii. Pot să vorbesc cu domnul Lawrence.

Moartea încuviință.

Emma zâmbi, încercând să-i dea de înțeles că nu conta prea mult.

– În regulă. Te rog să ai grijă de tine.

Gestul lui însemna: *Și tu.*

– Așa voi face.

Moartea deschise ușa și se strecură afară atât de încet că Emma nici măcar nu auzi clanța.

O nouă rafală de vânt îi flutură poalele cămășii de noapte în jurul gleznelor. Afară, în jurul hotelului, se dezlănțuise furtuna. Cerul era brăzdat de fulgere.

Emma își reveni din stupoare.

Ce făcuse?

Păcătuisese. Se lăsase ademenită de pasiune. Se comportase scandalos și, mai rău, îi plăcuse să facă asta.

În plus... voia să o facă din nou. Cu el. Cu bărbatul al cărui chip nu-l văzuse niciodată, a cărui voce nu o auzise niciodată, dar căruia îi admira curajul și îi venera trupul.

Oare se va întoarce mâine-noapte?

Sau va muri în acea noapte?

Capitolul 20

Când Emma se trezi, soarele lumina afară și cineva ciocănea cu putere în ușă. Se ridică, cu inima bătându-i nebunește.

Îl omorâseră. Omorâseră Moartea.

— Emma? se auzi vocea lui Lady Fanchere de partea cealaltă a uşii. Te simţi bine? E foarte târziu. Ne aşteptam să te vedem mai devreme.

Lady Fanchere vorbea pe un ton firesc.

Emma privi în jur. Observă că soarele era sus pe cer şi îşi dădu seama că dormise prea mult şi că Lady Fanchere n-ar fi fost persoana ideală care să-i aducă veştile proaste. Deci n-avea de ce să intre în panică. Respiră adânc ca să se liniştească şi îşi drese glasul.

— Îmi pare rău, cred că... Dădu la o parte aşternuturile şi se ridică din pat. Milady, s-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Eu şi Aimée am venit să te ajutăm să te îmbraci.

Emma se holbă la uşă de parcă ar fi auzit o limbă pe care nu o înţelegea. Veniseră să o ajute să se îmbrace?

— Pot să mă îmbrac şi singură.

— Ți-am adus câteva rochii.

Emma îşi îmbracă halatul. Ar fi trebuit să se culce mai devreme, dar îşi făcuse griji pentru Moarte şi fusese neliniștită pentru că... ei bine, neliniștită. Acum trăgea ponoasele.

— Ți-am spus că o să i se pară ciudat, șopti Aimée.

— E doar obosită, spuse ferm Lady Fanchere. Va învăța să aprecieze asta mai târziu, când se întâlnește cu prințul.

Emma privi prin cameră, căutând vreun indiciu că Moartea fusese acolo, apoi deschise larg ușa.

Cele două doamne se opriră din dispută și zâmbiră larg.

— Intrați, spuse Emma.

Lady Fanchere trecu pe lângă ea. Lady de Guignard ridică o valijoară.

— Am adus câteva lucruri din bagajele noastre, spuse ea, apoi trecu și ea pe lângă Emma.

Emma privi afară, cercetând holul. Era gol. Așa că se trase înapoi în cameră și închise ușa, apoi se rezemă de ea și le cercetă pe cele două doamne.

Amândouă despachetau hainele aduse, întinzându-le pe pat și pălăvrăgind între ele. Era limpede că le făcea plăcere să o îmbrace

de parcă ar fi fost o păpușă. Și Emmei i-ar fi făcut plăcere, dacă n-ar fi știut că o fac pentru prințul Sandre.

-Ce-ați adus? întrebă ea.

-După ce te-am dus să ți se ia măsurile ieri, spuse Lady Fanchere, am întreat-o pe Madame Mercier dacă are vreo rochie care să ți se potrivească și care nu i-a venit bine unei alte cliente.

-Dar rochia pe care mi-a dat-o Lady de Guignard e mai mult decât suficientă!

Lady Fanchere se prefăcu că nu auzise.

-Nu avea nimic, dar a găsit asta în schimb! Ridică un sul de dantelă de pe pat. E un șal din dantelă belgiană cu câptușeală din mătase indiană.

-E superb, dar nu se cade ca o servitoare să poarte așa ceva, spuse Emma, la fel de fermă ca și Lady Fanchere.

-Ai dreptate, desigur, capitulă doamna. Ai simțul decenței, iar asta i-ar prinde bine lui Sandre.

Văzând că Emma se trage înapoi, Lady Fanchere adăugă:

-Desigur, numai tu poți decide ce se întâmplă mai departe. Așa că vom pune deoparte acest șal și nu-l vom scoate decât diseară. Ți-am găsit un guler și niște manșete. Îți vor transforma rochia ștersă pe care ai purtat-o zilele astea într-o ținută superbă.

Emma se răsti, plină de indignare:

-Îmi place rochia și apreciez că Lady de Guignard mi-a dat-o!

-Și mie mi-a plăcut, Eleonore, spuse jignită Aimée.

-Doamnelor, știm că orice femeie e criticată dacă poartă o rochie de mai multe ori. Trebuie să deghizăm acest fapt până când Madame Mercier poate să-i ofere Emmei o garderobă cum se cuvine.

Lady Fanchere părea atât de entuziasmată, că Emma și Aimée schimbară o privire, apoi capitulară.

Când terminară, Emma era îmbrăcată în rochia pe care i-o oferise Lady de Guignard, cu manșete și guler din dantelă albă, purtând șalul ei iubit, o bonetă nouă din catifea violetă, decorată cu flori albastre proaspăt culese, și pantofi din piele neagră, moale. Când se privi în oglindă, se gândi că arăta ca o domnișoară din înalta societate în anul ei de debut, tânără și inocentă.

Dar se simțea ca un miel dus la tăiere.

Își târî picioarele până jos, pe scări, apoi de-a lungul străzii și până în sala de marmură. Oamenii se întorceau și le salutau cu un semn din cap pe doamnele Fanchere și de Guignard, dar când o vedeau pe Emma îmbrăcată atât de frumos începeau să bârfească în șoaptă. Emma ar fi vrut să intre în pământ de rușine. În schimb, încercă să meargă cu un pas în spatele doamnelor, așa cum făcea de obicei.

Dar Lady Fanchere nu o lăsă, o trase între ele și fiecare o luă de câte un braț.

– Ai dreptate, Emma, spuse ea. Cu obrații tăi roșii și ochii strălucitori, nu mai ai nevoie de nici o bijuterie.

Prințul Sandre intră în sală, privi în jur și, imediat ce le văzu, veni direct spre ele.

Da. Ca un miel la tăiere.

– Zâmbește-i lui Sandre, o sfătui Lady Fanchere.

Emma nu putea. Și totuși o făcu, fiindcă îi promisese Morții că va spiona pentru el. Dar nu zâmbea; mai degrabă, își arăta colții.

Prințul Sandre nu observă. Poate că se obișnuise cu astfel de zâmbete. Poate că nu-și dădea seama de diferență. Poate că nu-i păsa.

Se înclină și zâmbi, suav și sigur pe sine.

– Bună dimineața, Eleonore, domnișoară Chegwidden. O privi o clipă pe Lady de Guignard. Aimée.

Cele trei femei se opriră și făcură reverențe. Dar Emma o simți pe Lady de Guignard lipindu-se de ea, de parcă simpla prezență a prințului o înfricoșa, așa că o strânse de braț pe Aimée în semn de încurajare.

– Îmi permiteți să vă însoțesc la plimbare? întrebă prințul, deși era doar o formalitate; porni alături de ele, lângă Lady Fanchere. Domnișoară Chegwidden, arăți foarte bine astăzi, având în vedere că te-ai culcat așa târziu.

– Poftim? spuse Emma.

– Lumânarea din camera dumatăle a fost aprinsă până târziu azi-noapte.

Prințul o urmărea cu ochii pe jumătate închiși. Emma își strânse buzele și privi în altă parte. Nu avea de gând să-i dea vreo explicație, chiar dacă era o minciună.

—Ai dormit până târziu azi-dimineață, spuse Lady Fanchere. Ce făceai trează atât de târziu?

Emma nu mai avea de ales acum.

—Citeam, milady.

—La fel ca noaptea trecută, îi reaminti intenționat Sandre. Sper că nu te crezi o femeie savantă. Nu-mi plac domnișoarele prea inteligente.

De parcă știa că Emma ardea de nerăbdare să-l plesnească, Aimée îi prinse strâns brațul.

—Pentru numele lui Dumnezeu, Sandre, vorbești ca un barbar! râse Lady Fanchere. Doar nu citește literatură de scandal. Jane Austen e foarte respectabilă, deși e femeie.

—E adevărat. Atâta timp cât o doamnă nu-și încarcă mintea cu literatură serioasă, nu mă deranjează, încuviință Sandre. Apoi oftă și spuse, coborându-și vocea: Doamnelor, vă rog să nu vă supărați. Domnul Gillespie Cogsair și contesa Martin vor veni să ne salute. El e irlandez, bogat, sălbatic și nonșalant. Mă tem că ați putea auzi niște cuvinte care nu se cuvin să fie rostite în prezența unor doamne. Iar contesa Martin este și ea o femeie dificilă.

—Toată lumea știe de aventurile contesei Martin, murmură Aimée în urechea Emmei. Și de ce n-ar face-o? Soțul ei se comportă ca un maniac de fiecare dată.

Domnul Cogsair avea pielea albă și părul închis la culoare, ochi verzi ca iarba de primăvară și trupul unui zeu grecesc într-un costum modern. Emma nu-și putea lua ochii de la cizmele lui negre și lucioase, înalte până la genunchi, și de la jacheta care i se potrivea ca turnată pe umerii lați și talia subțire.

Contesa Martin era la fel de frumoasă și de modernă, dar culorile ei erau exact invers: avea pielea închisă la culoare, ochi negri și păr blond. Se vedea limpede că se folosește de sexualitatea ei ca de o armă. Șoldurile ei se clătinau ademenitor cu fiecare pas, sânii stăteau să-i iasă din decolteu și buzele erau date cu roșu. Îl privea fix pe prințul Sandre, cu bărbia ridicată provocator.

—Se spune despre ea că e un oracol, murmură iarăși Aimée la urechea Emmei.

Emma o privi pe Aimée, atât de surprinsă că își uită bunele maniere.

— Un oracol? Vreți să spuneți că face profeții?

— Nu ca ghicitoarele în palmă care îți spun că vei pleca într-o lungă călătorie și îți vei întâlni iubirea vieții. Are semne în palme care arată ca niște... ca niște ochi, și are obiceiul să rămână pierdută în transă, apoi să te ia de braț și să-ți spună să nu te urci pe stânci. Aimée tremură, dar apoi turui în continuare de parcă nu se întâmplase nimic. I-a fost amantă lui Sandre și nu l-a iertat niciodată pentru că a părăsit-o. Și are obiceiul să spună limpede ce gândește.

— Ah, făcu Emma, fiindcă acum înțelegea de ce prințul Sandre era atât de scorțos.

Lady Fanchere le îmboldi pe amândouă și le aruncă o privire severă.

— Fiți cuminți!

Domnul Cogsair se înclină către prinț.

Contesa Martin nu făcu asta. Îi mângâie obrazul prințului Sandre cu degetele ei înmănușate în negru, îl sărută pe buze și spuse, cu o voce superbă de *contralto*:

— Bună, dragul meu. Ai auzit? Oamenii tăi au încercat să prindă Moartea în capcană noaptea trecută.

Emma îngheță. Își simțea încordați toți mușchii. Aștepta... aștepta...

— Eu le-am spus să facă asta, răspunse plat prințul Sandre.

— Ce tragedie, râse încet contesa Martin. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Eu am auzit! interveni domnul Cogsair, fluturând o mână. Oamenii dumitale au întins o frânghie de-a latul drumului, o frânghie care nu se vedea în întuneric. Moartea a venit pe cal, arătând ca un cadavru, sau cel puțin așa mi s-a spus, iar soldații dumitale au tras funia în sus. Iar Moartea a sărit peste ea de parcă ar fi știut de la început că e acolo.

— A scăpat? întrebă încordat prințul Sandre.

— Ah, da, Alteță. Contesa Martin aproape torcea de plăcere. Când a sărit peste funie a fluturat din mână și funia s-a rupt în două. O privi pe Emma, iar Emma avu impresia că i se vorbește direct. Se pare că Moartea are într-adevăr puteri magice, așa cum

se zvonește. Se întoarse din nou spre prințul Sandre, care era furios. Dragul meu, ai dat greș din nou.

Prințul Sandre călărea pe drumul abrupt care ducea spre palat, lovindu-și calul până la sânge. Auzi santinelele strigând de sus:

— Deschideți poarta pentru prinț. Deschideți poarta acum!

Da, își dădeau și ei seama că era furios și nici unul dintre ei nu voia să fie cel care avea să sufere consecințele. Când se apropie de poartă, poarta se deschise. Prințul trase de frâie și sări din șa chiar înainte ca armăsarul să se oprească.

Se împiedică aterizând, și își imaginează că cei care îl priveau chicotesc văzându-l. Asta îl făcu să se înfurie și mai mult. Ușile palatului se deschiseră înainte să ajungă la ele, iar Sandre dădu buzna înăuntru.

— Unde e? Țipă el către servitorii care îi făceau temenele. Unde e Jean-Pierre?

Valetul spuse, cu vocea tremurând:

— E în camera gărzilor, Alteță.

Sandre se răsuci și porni spre partea veche a palatului, unde decorul era neschimbat de sute de ani. Acolo dormeau servitorii, iar gărzile personale ale prințului mâncau și beau atunci când nu erau la datorie. Cizmele lui rigide răsunau puternic pe podeaua pietruită, iar pintenii îi zornăiau. Cu fiecare pas se simțea și mai furios.

Nimeni nu aștepta la intrarea în camera gărzilor. Prințul ezită o clipă, apoi împinse ușa destul cât să o crape și să vadă ce se întâmpla înăuntru.

Gărzile lui loiale stăteau pe bănci, se rezemau de mese, beau vin și râdeau. *Râdeau!*

Cu un gest impunător, Sandre trânti ușa de perete.

Toți soldații înghețară, se întoarseră. Și se făcură mici.

Dar Jean-Pierre, trădătorul care ar fi trebuit să fugă, să se ascundă, rămase în fața căminului de parcă nu înțelegea ce soartă îl așteaptă. Poate chiar nu știa. Poate că era așa de netot că într-adevăr nu-și dădea seama.

Sandre porni spre el, cu pași măsurati, folosindu-și simțul innăscut al dramei.

-Tu. Îndrăznești să mă privești în ochi?

Brusc, își ridică brațul și îl biciui pe Jean-Pierre.

Lovitura lui îl luă pe vărul său prin surprindere. Pielea de pe nasul, obrazul și falca lui Jean-Pierre se despică într-o tăietură însângerată. O clipă, Jean-Pierre păru gata-gata să-l ucidă.

Sandre își ridică biciul din nou, iar expresia lui Jean-Pierre se schimbă. Făcu ce ar fi trebuit să facă de la început: ridică o mână ca să-i apere fața.

-Alteță! Oprește-te!

-Să mă opresc? Îndrăznești să-mi spui ce să fac? După ce m-ai umilit în fața unei țări întregi? În fața unei *lumi întregi*?

Jean-Pierre se trase înapoi.

Soldații se împrăștiară ca un cuib de gândaci.

-Ți-am oferit un plan ca să mă scapi de Moarte. Iar tu ce-ai făcut cu planul meu? L-ai irosit, iar reputația blestematului a crescut și mai mult.

Sandre lovea în continuare cu biciul. Jean-Pierre se ferea.

-Bârfește. Toată lumea bârfește.

-Cine?

-Toată țara. Spun că Moartea cea puternică, Moartea cea invincibilă a sărit peste frânghie pe întuneric și a tăiat-o dintr-o singură mișcare. *Prostule!* Ai verificat frânghia înainte să o întinzi? Ai fost atent să vezi care dintre *soldații mei* a sabotat-o ca să ajute Moartea să scape?

Sandre se opri, respirând greu, și lăsă brațul să-i atârne.

Unul dintre soldați îndrăzni să vorbească:

-Nu, Alteță, nu v-am fi trădat niciodată.

-Crezi că Moartea e fantoma regelui Reynaldo, care a venit să se răzbune pe familia de Guignard. Vreți ca poporul meu să creadă că Moartea prevestește întoarcerea regelui. Și vreți să vă creadă și prostimea.

-Voi afla cine a făcut-o, spuse Jean-Pierre.

-Nu te obosi. Sandre continuă apoi, pe un ton clar și rece: O duzină de biciuri pentru fiecare. Se întoarse spre Jean-Pierre. Tu îi vei pedepsi. Fă-o acum. Fă-o înainte să-ți oblojești fața. Poate așa o să-ți amintești cât te costă să dai greș în fața mea de fiecare dată când te uiți în oglindă.

Sandre începu să se îndepărteze, lăsându-și soldații șocați și fără glas în urma lui. Când ajunsese la ușă se întoarse din nou.

— Prinde-mi Moartea, Jean-Pierre. Prinde-l cât de curând și nu da greș a doua oară. Spânzurătoarea e mereu înfometată și îmi place să văd un spânzurat dansând.

Capitolul 21

Pentru Emma, săptămâna care urmă fu ciudat de plăcută, și nu se mai gândi la nimic.

Prințul Sandre le părăsise în acea dimineată și nu se mai întorsese. Contesa Martin le spusese că prințul se dusesese direct la palat pentru a-i conduce pe Jean-Pierre și soldații săi ca să prindă Moartea.

În fiecare zi, Madame Mercier îi trimitea Emmei o nouă rochie pe care să o poartă. Deși Emma se simțea pe undeva îngrozită la gândul că îi datora atât de mult lui Lady Fanchere, în același timp o parte, o părticică din sufletul ei de fată care nu mai fusese răsfățată niciodată se bucura de fiecare dată când purta o nouă rochie de catifea verde sau mătase maronie ca ciocolata.

Lady Fanchere mânca, se odihnea și se culca devreme, iar Emma credea cu tot mai multă tărie că stăpâna ei va putea să-și ducă sarcina la bun sfârșit. După șase luni, Lady Fanchere îi va oferi soțului ei un copil sănătos; Emma era sigură de asta.

Lady Fanchere și Lady de Guignard nu-i permisese Emmei să revină la îndatoririle ei de însoțitoare plătită. O tratau ca pe o tânără rudă care se pregătea pentru primul ei sezon și o prezentau aristocraților străini care veneau la Aguas de Dioses. Reușiseră așa de bine că Emma era tratată cu politețe de aproape toată lumea – în afară de bătrâna domnișoară Mortensen, care o invită să-i fie însoțitoare și pufni nepoliticoasă când Lady Fanchere îi spusese că Emma nu mai lucra ca o femeie de rând.

— Dacă te naști femeie de rând, așa o să rămâi, asta spun eu, zisese domnișoara Mortensen. Sângele apă nu se face.

Contesa Martin, care trecea pe lângă ele chiar atunci, spusese:
— Domnișoara Chegwidden e o urmașă directă a lui William Cuceritorul. Sângele ei este mai pur decât al dumitale, domnișoară Mortensen, cu o mare influență daneză.

Apoi trecuse mai departe.

— Hm!

Dar domnișoara Mortensen nu mai spusese nimic altceva.

Contesa Martin repetase o poveste care era foarte prețuită în familia Chegwidden. Emma nu o întrebase de unde o știe. Nu întrebase fiindcă nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla ziua. Nu contau decât nopțile, când Moartea o vizita în cameră. Nu venea pentru informații; acum că prințul plecase, Emma nu avea ce să-i spună. Venea pentru ea.

Apărea în tăcere, într-o adiere de vânt, iar într-o noapte veni odată cu tunetul care se auzea în depărtare. Emma alerga spre el, i se arunca în brațe și îl săruta pasional, tânjind după atingerea lui, mângâindu-l cu tot mai mult curaj. El îi dezmierda urechile, umerii, șoldurile și sfârcurile. O lipea de perete, o pironea acolo cu trupul lui și o dorea și el la fel de mult.

Dar în fiecare seară, în ciuda invitațiilor ei, Moartea o lăsa singură să viseze la ei doi și cu pasiunea arzătoare care îi transforma viața atât de mult.

Își făcea griji pentru el, desigur, dar începuse să-l creadă cu adevărat o fantomă, în stare să se strecoare pe lângă santinele până în brațele ei.

Așa că atunci când Lady Fanchere și Aimée îi bătură la ușă în dimineața celei de-a opta zile, Emma o deschise nerăbdătoare.

Servitoarea care avea grijă de Emma venise și ea și aștepta în spatele celor două doamne.

Lady Fanchere zâmbea. Aimée, nu.

Lady Fanchere îi spuse servitoarei:

— Fă-i bagajele domnișoarei Chegwidden. Grăbește-te! Plecăm astăzi!

Buna dispoziție a Emmei dispăru imediat.

— Poftim? Plecăm de aici? Acum? De ce? Unde mergem?

— Mergem acasă. Ca să ne pregătim.

— Pentru ce, milady?

Lady Fanchere îi înmână o bucată groasă de hârtie, îndoită și pecetluită cu ceară violet.

Emma rupse pecetea, despături hârtia și citi: *Domnișoarei Emma Chegwidde: Prințul Sandre al Moricadiei vă invită la un bal la palatul regal... Își ridică privirea.*

— Dar asta e mâine-seară!

— Da, nu-i așa că-i minunat? Credeam că Sandre s-a întors doar ca să prindă Moartea — și sunt sigură că asta a fost principala lui preocupare; e foarte îngrijorat pentru noi. Dar a aranjat și un eveniment la care să te cunoască toată Moricadia!

Emma le privi pe cele două doamne, căutând un semn de încurajare și știind prea bine că nu va găsi așa ceva. Ar fi trebuit să se bucure că va fi din nou aproape de prințul Sandre, ca să spioneze pentru Moarte.

— Știu la ce te gândești, spuse încrezătoare Lady Fanchere.

— Mă îndoiesc, răspunse Emma.

— Dar am vorbit deja cu Madame Mercier, care ți-a pregătit deja toată garderoba în afară de rochia pe care o vei purta la bal. Se folosește de toate resursele ei ca să o termine la timp. O va aduce ea însăși mâine. Lady Fanchere se întoarse spre Aimée. Te-ai hotărât? Te întorci cu noi?

— Nu vine la bal? întrebă speriată Emma.

Aimée zâmbi crispat:

— Eu n-am primit nici o invitație.

— E văduvă de prea puțin timp, nu s-ar cuveni să fie văzută la un eveniment atât de frivol. Lady Fanchere o luă de după umeri pe Aimée, care nu dădea nici un semn că ar fi în doliu. Dar Fanchere va plăti bucuros pentru ea dacă vrea să rămână aici, printre frumusețile din Aguas de Dioses.

— Cred că aș fi mai în siguranță dacă aș veni cu voi, spuse Aimée.

— Aimée! rosti plină de reproș Lady Fanchere. Doar nu-ți mai închipui că Sandre...

— Ba da. Așa că mă voi întoarce cu tine și o voi ajuta pe Emma să se pregătească pentru debutul ei în înalta societate din Moricadia.

Aimée avea o voce obosită, ștearsă, în care nu mai era nici urmă din veselia ei obișnuită.

— Ar fi foarte drăguț din partea dumitale, Lady de Guignard. Aș aprecia mult asta, răspunse sincer Emma, dorindu-și să o aibă pe Aimée lângă ea.

Dar Emma nu se gândea la bal sau la speranțele lui Lady Fanchere că Sandre o va curta. Nu se gândea decât la un singur lucru: după ce avea să dispară din Aguas de Dioses, va mai putea Moartea să o regăsească?

Capitolul 22

— V-ați întors, spuse lordul Fanchere, ajutându-le pe doamne să coboare din trăsură. Pari să înflorești, adăugă, sărutându-și soția.

Lady Fanchere râse și îl sărută și ea.

— A fost o escapadă minunată, spuse ea. Aimée nu se mai simte atât de tristă.

Lordul Fanchere o sărută pe Aimée pe frunte și încuviință, de parcă nu crezuse nici o clipă că asta va fi o problemă.

— Aproape m-am bucurat când am auzit că prințul a ordonat organizarea unui bal. Știam că asta te va aduce înapoi la mine. O privi pe Emma și încuviință brusc. Și ai un nou proiect.

Lady Fanchere îl luă de braț.

— Abia aștept să-ți povestesc ce am de gând, spuse ea.

— Am auzit zvonuri, răspunse lordul, iar apoi o conduse în casă și în sus pe scări.

Brimley îndruma servitorii care descărcau cuferele.

Emma îi făcu o reverență.

Valetul nu păru să observe.

Aimée și Emma intrară în holul mare. Servitorii se agitară pe lângă ele, ducând valize cu haine și cutii cu pălării și toate lucrurile noi pe care Madame Mercier le făcuse pentru Emma.

După ce își scoaseră pălăriile și i le dădură unei servitoare, Aimée se arată dezamăgită.

— Acum trebuie să mă hotărâsc ce vreau să fac, spuse ea. Contesa Martin mi-a vorbit din nou și m-a avertizat să nu mă apropiu de stânci și de locuri înalte. Uită-te în jur! Arată spre fereastră. Toată țara asta e o stâncă! Nu sunt în siguranță nicăieri. Doar aici. Nu vreau să mai plec niciodată. Atâta timp cât Eleonore este cu mine, el nu va îndrăzni să-mi facă rău. Dar nu pot rămâne aici la nesfârșit!

— Vorbiți de prințul Sandre?

— Da. Atâta vreme cât rămân în Moricadia, viața mea este în pericol. Știu că Eleonore nu mă crede, dar e adevărat. Sandre mă va ucide.

Aimée devenise din ce în ce mai posomorâtă pe drumul de întoarcere, iar Emma se gândise cum să o ajute.

— Eu vă cred, spuse ea acum. Dacă am înțeles bine, când v-ați măritat cu Rickie de Guignard aveți o avere.

— Pe care o moștenisem.

— A mai rămas ceva din ea?

— Nu mai știu. Rickie nu mi-a dat voie să mă interesez de banii mei.

— Poate ați putea să-l rugați pe lordul Fanchere să afle. Și dacă într-adevăr aveți o avere, atunci ați putea să-l rugați să vă ajute să trimiteți bani în străinătate. Ați putea fugi în Grecia, sau în Anglia, sau oriunde prințul Sandre nu va mai putea să vă ajungă.

Aimée o privi uluită. Încet, ochii începură să i se lumineze.

— Aș putea să fac asta, nu-i așa? Dintotdeauna mi-am dorit să merg în Italia.

— Nu aveți copii care să vă țină aici. Ce ziceți, plecați să vă petreceți iarna pe un țărm însorit?

— Lordul m-ar ajuta, știu că m-ar ajuta, și e soluția perfectă! exclamă Aimée, îmbrățișând-o pe Emma. Ești cea mai deșteaptă și mai generoasă fată din lumea întreagă! Nici nu-mi mai desfac bagajele. După ce Fanchere va termina să-și salute soția... (clipi semnificativ spre Emma) ... merg să stau de vorbă cu el!

Emma o privi urcând scările în fugă și scoase un oftat de ușurare. Cel puțin făcuse un lucru bun. Aimée avea să ducă o viață lungă și fericită, departe de influența prințului Sandre.

— Domnișoară Chegwiddden?

O fată de vreo opt sau nouă ani făcu o mică reverență în fața ei. Era drăguță, într-un costum de menajeră în miniatură, cu o bonetă albă mult prea mare pentru căpșorul ei mic și un șorț mare și alb, legat de două ori în talie.

Emma nu o recunoscuse până nu văzu eșarfa care îi susținea un braț.

— Elixabete! Arăți atât de bine. Și ești așa de curată!

Poate că nu era cel mai inspirat lucru pe care l-ar fi putut spune, dar Elixabete era un copil drăguț, acum că nu mai era acoperită de murdărie, deși era încă mult prea slabă.

Elixabete nu se arătă jignită. Zâmbi, dând la iveală două șiruri de dinți albi și puternici.

— Deci Lady Fanchere te-a luat în slujbă?

— Da, doamnă, și domnul Brimley a avut mare grijă cu brațul meu rupt.

Emma își aminti de spionul care îi raportase vizita în vechiul oraș și întrebă:

— Mama ta e bine?

— E foarte bine, mulțumesc, și mi-a spus să vă spun ceva. Elixabete privi în jur și își coborî vocea. Dacă aveți nevoie de ajutor vreodată, chemați-mă. Voi face orice pentru dumneta. Ne-ați salvat pe mine, pe mama mea și pe sora mea, și nu vom rămâne datoare.

Emma făcu ochi mari. Fetița din fața ei era atât de mică, dar înțelegea de ce era nevoie de subterfugii și de secrete și, mai presus de orice, știa ce înseamnă loialitatea. Emma voia să o asigure că nu va mai avea nevoie de nimic, niciodată, dar totuși... se implicase până peste cap în problemele acestei țări. Poate că într-o bună zi va fi nevoie să trimită un mesaj sau să ceară ajutor, și o va face chiar dacă va avea muștrări de conștiință... ca să salveze Moartea.

— Mulțumesc, Elixabete. Voi ține minte asta.

-Te-ai întors! spuse Michael Durant din ușa bibliotecii, cu o voce joasă și răgușită, dar care se auzi în tot holul.

-Milord, cât mă bucur să te văd, spuse Emma, împreunându-și mâinile în poală ca o domnișoară modestă.

Michael o studie din cap până în picioare. Îi observase noile haine.

-Arăți bine. Arăți foarte bine, chiar. Ți-a priit vizita la Aguas de Dioses.

-Da, mulțumesc.

-Fugi, Elixabete, spuse Durant, arătând spre camerele servitorilor. Înainte să te vadă cineva vorbind cu domnișoara Cheg-widden. Știi că cel mai bine e să nu se știe că vă cunoașteți.

Michael spusese un lucru atât de straniu. Sau poate că nu era chiar straniu; Durant părea să înțeleagă situația lui Elixabete mai bine decât oricine altcineva.

-Da, milord.

Elixabete făcu o reverență și dispăru în fugă, ca un spiriduș într-o rochie mare și maronie.

Michael se apropie de Emma, cercetând-o cu o privire curioasă.

-De ce te-ai întors?

-Lady Fanchere a fost invitată la balul prințului de mâine-seară, așa că ne-am întors ca să ne pregătim. Emma ezită; nu voia să-i spună chiar totul, dar ce rost avea să-i ascundă adevărul? Ar fi aflat și el oricum. De fapt, am primit și eu o invitație.

-Da?

Michael gesticulă scurt spre ușa bibliotecii, iar Emma se trezi că îl urmează din instinct. Michael avea o atitudine imperativă, care îi aminti Emmei că avea de-a face cu fiul unui duce și un membru privilegiat al societății engleze. Îi făcu semn spre un divan lângă fereastră.

Emma se așeză la un capăt. Michael se așeză la celălalt, la nici un metru de ea, și întrebă pe un ton sever:

-De când invită prințul Sandre însoțitoarele plătite la balurile lui?

Emma se simțea de parcă avea de-a face cu un frate mai mare și mai strict.

-Vrea să mă curteze, spuse ea.

— Ai înnebunit? întrebă deznădăjduit Michael.

Emma se aștepta să-l audă spunându-i că e o mare diferență între un prinț și o servitoare, dar Michael spuse în schimb:

— N-ai auzit cât de crud e? Cât de multe își permite? Nu te poți mărita cu un astfel de bărbat. Ți-ar face viața mizerabilă și ai muri cu zile sub călcâiul lui. Crede-mă. Mulți oameni au murit așa.

Emma îl privi, întrebându-se de ce se apleca spre ea, de ce ochii lui se întunecaseră și de ce îi vorbea atât de pasional. Voia să-l asigure că știe deja toate aceste lucruri și că avea cu totul alte motive.

Dar cum ar fi îmbunătățit asta relația lor? Michael o avertiza-se să nu se implice în intrigile din Moricadia. N-ar fi înțeles niciodată de ce Emma îl ajuta pe cel mai căutat criminal din țară. Și, mai presus de orice, Emma nu îndrăznea să-i dea de înțeles că se întâlnește cu Moartea.

— Lady Fanchere ține mult la prințul Sandre, spuse Emma pe un ton neutru pe care îl perfecționase în serviciul lui Lady Lettice.

— Lady Fanchere e genul de persoană care vede latura bună a fiecăruia, plus că e rudă cu iubitul tău prinț.

— Știu, spuse Emma, privind afară, pe fereastră.

Soarele începuse să coboare dincolo de linia orizontului. Avea nevoie de puțină intimitate, de timp în care să se pregătească în cazul în care Moartea reușea cumva, miraculos, să o găsească aici.

— Mă liniștește gândul că prințul poate să mă curteze cât poțeste, dar nu sunt obligată să accept.

— După ce prințul Sandre își va declara intențiile în fața unei țări întregi, chiar crezi că vei putea scăpa de el?

— Până voi fi și eu de acord...

Durant pufni.

— Draga mea, nici chiar tu nu poți fi atât de naivă. Dacă îndrăznești să îl refuzi, Sandre te va vâna și te va aduce înapoi, iar apoi vei plăti scump pentru că l-ai umilit.

Reproșul lui era atât de pasional că Emma ezită. Dar își aminti din nou: Moartea. Făcea asta ca să ajute Moartea.

-Nu e o situație așa de disperată cum crezi, spuse ea, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec. Vreau să mă culc.

Durant o privi uimit.

-Dar e încă lumină afară!

-Sunt obosită. După drum.

Durant nu zâmbea.

-Presupun că vrei să te odihnești ca să fii proaspătă la bal, mâine-seară.

-Desigur. Era o scuză bună. Da!

-Știi, la un moment dat mă gândeam să te curtez eu însumi.

-Nu fi prostuț, râse Emma.

Michael nu râse.

-Dar un bărbat care va moșteni un ducat într-o zi nu se compară cu prințul unei țărișoare, nu-i așa?

-Nu te cred, spuse Emma, simțind cum buna dispoziție i se risipește. Dar chiar dacă te-aș crede – de ce-ai sugera ceva atât de crud?

-Crud? Ce alt motiv ar avea o femeie ca tine, în afară de avere și de siguranță, să se mărite cu un om ca Sandre de Guignard?

Emma era surprinsă de vehemența reproșurilor lui, dar și de furia care o cuprinsese ca un val uriaș pe o mare furtunoasă. Se întinse spre Durant și spuse:

-Nu știi ce vrea o femeie *ca mine*. N-ai fost niciodată așa de sărac încât să riști să ajungi în stradă și să te prostituezi dacă nu obțineai o slujbă undeva. Nu i-ai făcut niciodată masaj la picioare unei femei care se credea aristocrată, știind prea bine că după ce îți făceai treaba vei fi dat la o parte. Nu te-ai rătăcit niciodată prin pădure, prin frig și pustiu, și n-ai vrut niciodată să te arunci în ghearele morții. Făcu un gest larg. Da, ai fost doi ani în temniță, dar e vina ta că ai ajuns acolo. Femeile *ca mine* ajung în temnița sărăciei și a disperării, și nu e vina noastră. Trăim și murim așa, fără nici o speranță de a scăpa vreodată. Așa că nu mă judeca, milord, pentru că nu știi ce vreau.

-Emma... începu Michael, ridicând o mână ca și când ar fi vrut să-i mângâie obrazul și privind-o în ochii ei furioși.

O clipă, Emma avu o senzație stranie, de parcă îl recunoștea de undeva... și se temu. De ce o supăraseră atât de tare disprețul lui?

Valul furiei se sparse, dar nu-i păsa. Se întoarse și ieși în fugă din bibliotecă.

Capitolul 23

Emma fugi în camera ei, ștergându-și lacrimile de furie de pe obraji înfierbântați.

Cum îndrăznea Durant să o critice în asemenea hal? Ce știa el despre femeile „ca ea”? Fusesse privilegiat toată viața. Sau cel puțin până în urmă cu doi ani. Era o prostie să-i pese ce credea Durant, care lenevea în Moricadia și nu binevoia să-și anunțe familia că era în viață; nu avea nici onoare, nici loialitate.

Dar Emma nu putea uita că Michael fusese generos cu Damacia și cu Elixabete și știa că într-un alt timp și alt loc ar fi fost încântată de atențiile lui.

Ah! Nu-l înțelegea pe acel bărbat. Mai întâi era indolent. Apoi era generos. Apoi o implora să stea departe de prințul Sandre de dragul ei. Apoi o acuza că se prostituează pentru averea regală.

Porni să urce al doilea șir de trepte spre camera ei din aripa servitorilor, dar se întâlni cu Tia.

— Domnișoară Chegwiddden, mă mai ții minte? Eu sunt camerista care te-a ajutat în prima zi după ce ai venit la noi.

— Ești Tia.

Camerista se comporta ciudat, nu o privea pe Emma, se prefăcea servilă peste măsură.

— Ce s-a întâmplat?

— Îți mulțumesc pentru generozitatea dumitale, spuse Tia, făcând o reverență. Camera dumitale a fost mutată.

— Mutată? întrebă Emma, frecându-se la ochi cu batista. De ce?

— Așa mi s-a spus, Madame. Urmează-mă...

Emma privi în sus, apoi se grăbi să o ajungă pe Tia.

— În regulă, spuse ea, dar trebuie să-mi iau lucrurile...

— Ți-am dus totul în noua duminică cameră. Au fost așa de puține lucruri că n-am avut nevoie de ajutor.

Tia vorbea pe un ton așa de plat că Emma se strâmbă. Era o critică evidentă.

— Nu, probabil că nu, spuse ea.

Servitoarea o conduse de-a lungul unui coridor larg, cu tablouri în ulei și oglinzi în rame aurite de o parte și de alta. Se opriră în fața unei uși largi. Tia o deschise și așteptă ca Emma să intre.

Emma suspină văzând camera mare, somptuoasă. Podeaua de lemn era acoperită aproape cu totul de un covor mare, oriental, în nuanțe de roșu, maro și crem. Deasupra măsuței de toaletă încărcate cu creme și parfumuri atârna o oglindă. Un fotoliu roșu, tapizat cu catifea, stătea lângă șemineu.

Tia îngenunche și aprinse focul sub privirile Emmei.

— E cald afară, nu e nevoie să faci focul, îndrăzni ea.

— Seara se face răcoare, spuse Tia. Vei tânji după căldură după ce-ți faci baie.

„După ce-mi fac baie?”

Tia trase draperiile din catifea de culoarea chihlimbarului de la ferestre și desfăcu baldachinul, dând la iveală un pat masiv. Merse la dulapul înalt, îl deschise și spuse:

— Ți-am atârnat rochiile aici, iar lenjeria și hainele de noapte sunt aici. Îi arată Emmei sertarele. Mi-am permis să-ți pregătesc o cămașă de noapte și un halat, mai spuse ea, arătând spre pat.

Emma rămase cu gura căscată văzând veșmintele tivite cu dantelă.

Cineva bătu încet la ușă.

— Au venit să-ți aducă apa.

Tia conduse în cameră o procesiune de servitoare care duceau găleți aburinde. Două femei masive veneau în urmă, ducând o vană imensă.

Brimley stătea la intrare, având în mâini o tavă cu o cină rece. I-o înmână Tiei, care o lăsă pe măsuța de lângă pat. Apoi, cât timp Tia le instrui pe celelalte unde să pună și cum să umple cada, Brimley întrebă:

— Domnișoara Chegwiddden e mulțumită?

Emma se holbă la el, îngrozită.

Valetul își folosisese cel mai cuviincios ton de care era în stare și refuza să o privească.

De aceea nu vorbise cu ea nici când intrase în castel. Îi dădea de înțeles cât se poate de limpede că își pierduse orice respect pentru ea. Urcase în camera ei doar ca să-i arate asta.

Dar Emma nu voia așa ceva. Îi plăcea de Brimley. Ea îl respecta pe el. Dar la fel ca Durant, și Brimley o avertizase să nu se amestece în intrigile din Moricadia. Cum ar fi putut să-și justifice acțiunile astfel încât Brimley să-i înțeleagă istețimea? Ce făcea ea acum era exact *opusul* istețimii, după părerea lui.

— Da, mulțumesc, răspunse deci pe un ton slab. Totul este în regulă.

— Ești mulțumită să o ai pe Tia ca servitoare?

Emma privi o clipă spre Tia, care stătea cu mâinile împreunate în poală, ca o servitoare docilă — așa cum făcuse și Emma de multe ori — și își ținea privirea în pământ.

— Sunt mulțumită de Tia, da.

— Foarte bine, Madame.

Brimley se înclină, cu capul întors într-o parte, apoi se răsuci pe călcăie și plecă.

Celelalte servitoare îl urmară. Nici una dintre ele nu o privi. Emma se simțea respinsă de cei ca ea. Oare era din cauză că o credeau cu nasul pe sus? Sau fiindcă prințul Sandre cel urât de toți îi făcea curte?

Tia rămase în urmă și o ajută pe Emma să se dezbrace și să intre în vană. Servitoarea își făcu de lucru cât timp Emma se îmbăie, întinzând focul din șemineu, încălzind prosoapele și așternuturile, turnând vin roșu într-un pahar de cristal. O ajută pe Emma să-și spele părul și, după ce termină, o ajută să iasă din vană și să se șteargă. Apoi ținu cămașa de noapte pentru ca Emma să și-o tragă peste cap și halatul pentru ca Emma să-și strecoare brațele în mâneci.

Nu vorbi deloc. Și nu își privi noua stăpână.

Emma fu cea care rupse tăcerea care devenise de nesuportat.

— Poți să le chemi să ia vana; apoi lasă-mă să mă bucur de singurătate până dimineață.

Tia păru surprinsă, de parcă se așteptase ca Emma să fie zdrobită de criticile ei nerostite. Dar făcu așa cum i se spusese, lăsă vinul și tava cu mâncare pe masa din fața șemineului, și câteva minute mai târziu Emma era singură.

În depărtare auzi un tunet, care i se păru o nouă critică pentru tot ce gândea și tot ce avea de gând să facă. Se simțea mică, murdară și ieftină într-o cameră așa de mare. Își cumpăraseră acest lux mințind pe toată lumea și, deși știa că face un lucru bun, știa de asemenea că ceilalți, în afară de Lady Fanchere cea optimistă, o vedeau altfel acum că acceptase ca prințul Sandre să o curteze. Într-adevăr, arăta ca o prostituată disperată să scape dintr-o existență fără speranță. Femeile făceau asta de când lumea, dar prea puține avuseseră de-a face cu un posibil mire atât de crud și de degenerat ca prințul Sandre.

Emma se așeză pe fotoliul de catifea, își puse șalul vechi și comod pe umeri, luă un pieptene și începu să-și descâlcească părul.

Jean-Pierre stătea pe calul lui care moțâia, la fel ca în multe alte nopți, tăcut, nemișcat, ascuns în tufișurile de pe marginea drumului. Era singur; Moartea îi scăpase mult prea multă vreme. Iar prințul nu avea de gând să aștepte la infinit.

Pentru a câta oară, Jean-Pierre își atinse fața, acolo unde biciul lui Sandre îi despicase pielea până la os. Rana era roșie, infectată și îi amintea că dăduse greș, așa cum sperase prințul.

Așa că Jean-Pierre se descotorosise de oamenii lui, oamenii care deveneau nerăbdători dacă erau nevoiți să aștepte prea mult, care bârfeau despre obsesia lui Sandre cu Moartea și prin ale căror bârfe servitorii aflau unde plecau și ce aveau de gând să facă.

Acum, Jean-Pierre dormea ziua, iar noaptea stătea la pândă, cu o flintă încărcată alături.

Trecuse de miezul nopții. Era întuneric. Pe cer, o jumătate de lună lumina slab. Din depărtare se auzeau inevitabilele tunete, făcându-l să injure cu sete.

În fiecare noapte se stărnea furtuna, cu rafale de vânt și ploaie și trăsnete care aprindeau focuri sălbatice. De parcă umezeala n-ar fi fost destul, știa că țărâni spunea că furtunile sunt dovada

că Moartea controla vremea. Doar nu apărea mereu odată cu tunetul? Nu dispărea într-un fulger?

Șerbi superstițioși.

Jean-Pierre se încordă. Auzise un tropăit de copite, undeva aproape, venind pe drum.

Își scoase flinta din teaca de piele.

Irlandezul cel bogat, domnul Gillespie Cogsair, apăru de după colț, aplecat peste gâtul armăsarului și imboldindu-l de parcă l-ar fi urmărit zece draci. Părea înfricoșat.

Înfricoșat? Fiindcă era urmărit de Moarte?

Jean-Pierre își duse flinta la ochi.

De după colț apăru încă un cal, urmărindu-l pe primul.

Contele Belmont Martin călărea mâncând pământul, cu ochii ațintiți la spinarea lui Cogsair și o expresie plină de furie pe chip.

Soția lui Martin îi pusese coarne încă o dată.

Jean-Pierre își strecură flinta înapoi la locul ei.

Și așteptă.

Capitolul 24

Moartea se strecură în camera Emmei prin ușa care dădea în salonul alăturat și merse în tăcere până în mijlocul camerei.

Emma stătea în fața șemineului, înfășurată în șalul ei favorit, aplecată în față ca să se încălzească la foc. Își pieptăna părul lung și negru. Văzându-i silueta gânditoare, inima lui se topi, deși focul îi lumina cămașa subțire de noapte din spate, dându-i la iveală conturul picioarelor lungi și subțiri.

Emma lăsă jos pieptenele. Sorbi puțin vin și mănă un strugure. Șalul îi alunecă de pe un umăr, iar bărbatul observă că purta o cămașă de noapte nouă, cu bretele din dantelă și corsaj din același material.

Dantelă! De parcă nu era deja destul de frumoasă.

Fără să vrea, bărbatul scoase un sunet.

Emma se întoarse și îl văzu, îmbrăcat în costumul lui din zdrențe, cu eșarfa jerpelită, cu mască și pudra albă.

Se îndreptă ușor. În nopțile trecute, apariția lui o umpluse de bucurie. Dar nu și de data asta. Părea nesigură și se grăbi să-i explice:

-A trebuit să plecăm pe neașteptate. N-am îndrăznit să-ți las un mesaj și mi-era teamă că nu mă vei mai găsi. N-am vrut să crezi că am... că am fugit de tine.

Bărbatul își dori să fi crezut asta. Își dori ca Emma să fi fost mai puțin onorabilă, mai puțin hotărâtă să facă ceea ce credea ea că e cel mai bine.

Își dori să o dorească mai puțin. Își dori... își dori ca el sau ea să poată să se îndepărteze unul de celălalt. În schimb, dorința îi reunea iar și iar, în secret.

Merse în fața ei. Îi luă pieptenele și începu să-i pieptene părul lung și negru, de parcă ar fi țesut abanos.

Furtuna se apropia tot mai mult afară, cu fulgere luminoase, arzătoare, aprinzând copacii și biciuind pământul cu grindină.

Emma oftă și se relaxă, de parcă atențiile lui îi făceau plăcere.

-Când am plecat din Anglia aveam părul până la șolduri, dar când mi-am dat seama cât de dificilă e Lady Lettice l-am tuns. Acum îl avea doar până peste umeri. Lady Lettice spunea că nu e o culoare drăguță.

Bărbatul lăsa pieptenele să cadă pe jos și își rezemă genunchiul de scaun. Îi luă două șuvițe de păr în mâini și le strânse în pumni, cum făceau avarii cu aurul lor, apoi o trase pe spate spre el și o sărută. Îi explora gura, căutându-și plăcerea.

Avea gust de vin roșu și de fructe coapte. Mirosea a săpun de levănțică, un parfum cald, feminin.

Dumnezeule, cât o dorea. I se părea că o dorise dintotdeauna, că o aștepta de când se născuse, că nu trăise decât pentru clipa în care aveau să se întâlnească și să se îndrăgostească, iar el o va lua în brațe și o va face a lui.

Îi mângâie pielea cu vârful degetelor, acolo unde cămașa de noapte îi alunecase de pe umăr, apoi îi atinse ușor fiecare sfârc, făcându-i pe amândoi să se întărească în spatele dantelei. Observă că pielea ei începea să se înroșească de la decolteu în sus, își

simți dorința și știu că doar voința lui îi despărțea acum. Emma se îndrăgostise de el; romantismul aventurilor lui și întreaga lui mascaradă o dăduseră gata imediat. Dar ceea ce iubea ea era doar o iluzie; nu avea de gând să o facă a lui înainte să i se arate cu totul.

Emma își trase capul pe spate, invitându-l în tăcere să o sărute, să ia ce era al lui.

Trebuia să plece, înainte să cadă în mrejele ei. Se întoarse.

Emma se ridică și îl prinse de braț.

Privi înapoi.

Emma clătină din cap ca să-și dea la o parte șuvițele de pe frunte și îl privi încruntată, strângându-i brațul cu o mână și cu cealaltă strânsă într-un pumn.

– Mă săruți. Mă mângâi. Dar pentru tine e doar un joc. Fugi mereu și mă lași neimplinită. De ce-mi închipuiam oare că în seara asta va fi altfel?

Voia să-i răspundă, dar nu putea ieși din starea de muțenie.

– Măine-noapte nu voi mai fi aici, continuă ea, ridicându-și bărbia într-un gest plin de sfidare.

Se întoarse spre ea și își deschise larg palmele: *De ce?*

– Merg la balul prințului, zise Emma, aruncându-și șalul de pe umeri.

Tăcerea în care se înconjurase îl înnebunea. Dorea să-i vorbească, să o implore să nu meargă, să-i interzică să facă un lucru atât de periculos. Dar nu putea.

Așa că Emma vorbi în continuare:

– De-asta am plecat din Aguas de Dioses. Merg cu lordul și Lady Fanchere, ca oaspete al prințului.

Bărbatul clătină din cap.

– Știi de ce merg la bal. Ultima săptămână... fiecare noapte cu tine a fost minunată. Dar în fiecare dimineață mă trezeam îngrozită că ai fost impușcat, închis, uds. Tu nici măcar... Porți haine albe. Albe! Ai putea măcar să-ți pui o pelerină neagră peste costum când călărești. Turistii te-ar vedea oricum, ar auzi de tine. Tot s-ar teme. Tot ar fugi unde văd cu ochii, iar prințul Sandre n-ar mai profita de averile lor. Dar nu. N-ai de gând să mă ascuți. Ții neapărat să ieși cât mai mult în evidență, să fii o țintă cât

se poate de vizibilă. Nu mai suport. Îl strânse și mai tare. Știu că nu-ți place, dar voi continua să-l încurajez pe prinț - trebuie să știu ce plănuiește. Nu se poate altfel.

El o luă de după umeri și o scutură. Nu.

-Nu mă poți opri. Nu există decât noaptea.

Emma îl provoca, așa cum nu o mai făcuse niciodată. Iar el știa de ce. O săruta. O mângâia. O înnebunea de dorință, dar în fiecare noapte o abandona singură, în suferință. Era îndrăgostită de un bărbat care nu exista și cu care n-ar fi putut avea niciodată o relație, nu s-ar fi putut mărita și nu i-ar fi putut naște copii... El îi dăduse speranță și, în același timp, i-o răpise.

Așa că Emma spuse:

-Voi dansa cu prințul mâine-seară. Îi voi zâmbi; voi bea cu el; dacă îmi cere să iau cina cu el, așa voi face. Și o voi face pentru tine - dar și eu mă voi simți bine.

Măinile lui tremurară pe umerii ei; uită să se stăpânească.

-Pentru că unii au impresia că femeile ca mine ar face orice ca să fie în siguranță. Vocea i se frânse și răsă amar. Poate că mă voi mărita cu prințul ca să fiu în siguranță.

Nu. Nu, nu poți face asta.

Probabil că Emma îi văzuse disperarea, chiar și prin mască, fiindcă zâmbi ca o Dalila crudă.

Frustrarea și dorința îl învinseră în sfârșit. Se întoarse spre pat și trase așternuturile, apoi le aruncă pe podea, în fața șemineului. Îi trase în jos bretelele din dantelă subțire, dându-i umerii la iveală. Cămașa ei de noapte alunecă la podea. Emma rămase în fața lui, învaluită doar în lumina focului și în sfidare.

Se împlinise puțin de când Lady Fanchere o luase în serviciul ei, dar stomacul ei era încă plat și musculos după ce muncise din greu atâția ani. Avea o talie subțire, cu șolduri arcuite, picioare lungi și zvelte. Dedesubt, calea ei era păzită de o pădure micuță de păr negru.

O ridică și o întinse pe podea, pe grămada șifonată de catifea și așternuturile umplută cu pene de gâscă pe care o luase de pe pat.

Emma se cufundă în așternuturile moi, cu părul răsfirat în jurul ei. Îl privi sfidător, de parcă el făcuse ceva greșit.

-Iarăși mă ademenești? se răsti ea.

Stai puțin, îi făcu el semn. Apoi scormoni sub costum și trase de șireturile care îi țineau haina. Își dădu jos giulgiul și zdrențele care îi acopereau umerii și pieptul.

Enima îi privi pielea bronzată de soarele de munte.

- Ești superb, șopti ea.

Iar el vru să râdă. Avusese parte de multe femei la viața lui, femei versate, femei care îl învățaseră lucruri, femei care se lăsaseră satisfăcute de lucrurile pe care le învățase, englezoaice, europene, aristocrate și femei de rând. Dar nici una dintre ele nu-i spusese vreodată că era superb.

Privirea ei plină de admirație îl făcea să se simtă... superb. Puternic.

Îl făcea să-și uite coșmarurile.

Deschise șireturile din talie și își dădu jos pantalonii isteț croiți. Urmară cizmele și ciorapii de dedesubt. Era gol acum, în afară de eșarfa de la gât, de glugă, de mască și de pudra albă care îi acoperea fața.

Căzu în genunchi lângă ea.

Expresia ei se schimbase. Nu mai era furioasă și mândră. Părea mai degrabă curioasă, uimită, înfricoșată, nerăbdătoare și precaută. Arăta ca o fată alături de primul ei iubit, care tocmai descoperea că momentul nu era deloc așa cum și-l imaginase.

Dacă ar fi putut să râdă cu voce tare, ar fi făcut-o; privirea ei uimită îl flata, îl făcea să se întărească, să crească... îl făcea să o dorească mai mult ca niciodată.

Îi mângâiasse sânii și înainte, o adusese la orgasm doar mângâindu-i. Le știa forma și textura, dar acum îi vedea pentru prima oară, plini și fermi, cu sfârcurile tari, impungând aerul spre el...

Frig? Emoții?

Nu știa. Nu-i păsa. Nu știa decât că dorea să-i mângâie, să-i sugă până când o făcea să se zbată disperată și să-l implore să o posede.

Se aplecă deasupra ei, o luă în brațe și o sărută. Emma îi cedă ca de fiecare dată, dar umerii lui păreau să fie prea fierbinți acum, fiindcă degetele ei erau precaute, de parcă ar fi avut de-a face cu un fier înroșit. Iar când îi găsi simbolul inferat

pe omoplatul din dreapta făcu ochi mari și începu să-l pipăie cu vârfurile degetelor.

-Ce e? întrebă ea.

Iar el întoarse capul.

Emma se ridică și îi văzu cicatricea roșie în formă de vultur.

-Ah...

Îi sărută locul înfierat, o mângâiere blândă, vindecătoare, iar apoi buzele ei îl însemnară în felul lor.

El o împinse din nou la podea, se aplecă deasupra sânilor ei și își mișcă pieptul înainte și înapoi. Emma rămase nemișcată, închise ochii și respiră. Doar respiră.

În ultima săptămână, bărbatul ajunsese să-i cunoască trupul atât de bine. Era sensibilă și tresărea ușor, inocentă, știind din instinct cum să-l satisfacă... și cum să o satisfacă și el.

Știind toate astea, bărbatul se puse pe treabă.

Capitolul 25

Bărbatul misterios își lăsă palmele să alunece pe talia și peste soldurile ei, iar și iar, mângâind-o de parcă era un dresor, iar ea o leoaică.

Mânia ei se topi sub mângâierile lui, și atenția îi fu captivată de el. De chipul lui ascuns încă sub masca pe care nu și-o scosese nici chiar acum. De trupul lui magnific, plin de mușchi, bine conturat și bronzat. De intențiile lui... Ochii ei se închiseră pe jumătate.

Simțea un nou fel de pasiune, o nebunie care amenința să îi răpească stăpânirea de sine cu totul, și asta doar cu acele mângâieri lungi, încete, liniștitoare. Apoi mâinile lui începură să rătăcească, să-i alunece în sus până la încheieturi, să-i ridice brațele deasupra capului, dându-i la iveală pielea moale de la subsuoară. Apoi în jos, pe solduri, unde pielea ei se aprinse sub dezmiendarile lui. Simțea răcoarea din aer, lumina, răsufierea lui când se aplecă deasupra ei să o sărute pe buze.

În sfârșit, în sfârșit, îl provocase într-atât încât era gata să-i ofere ce-și dorise. În sfârșit. Se întâmpla. Voia să strige de bucurie, să danseze de nerăbdare. Voia se contopească cu el preț o eternitate, iar dacă asta nu se putea, atunci să devină un singur trup măcar acum. Deși nu știa prea multe despre bărbați și femei, știa asta: Moartea avea felul lui de a merge, de a sta, de a fi, care îi spunea limpede că nu se va opri până când ea nu-i va cădea epuizată și satisfăcută în brațe.

Momentul nu era deloc așa cum și-l imaginase. Credea că a face dragoste era ceva romantic, o feerie între doi iubiți care îi transporta departe, într-o lume parfumată, sub razele lunii.

În schimb erau goi acum, iar senzația cu totul nouă o făcea să se simtă rușinată și stângace. Domnișoara Emma Chegwidden, însoțitoarea plătită al cărui singur talent era să facă masajе la picioare – și nici măcar la asta nu se pricepea, așa îi spusese Lady Lettice – reveni pe neașteptate cu picioarele pe pământ. Problema era următoarea: Emma fusese crescută la țară. Știa cum se împecheau animalele de la fermă. Moșise mulți copii. Înțelegea cum se va întâmpla asta, dar nu se așteptase ca el să fie atât de... real.

Îi mirosea, simțea parfum de săpun, de lemn de santal și de dorință. Îi simțea căldura și vedea cum se aprindea și mai mult văzând-o, atingând-o. Îi auzea respirația sacadată, auzea sunetul pe care trupurile lor îl făceau atunci când se frecau unul de altul.

Oare el îi mirosea dorința? Se aplecă peste ea și inspiră adânc, de parcă parfumul ei era singurul lucru care îl mai ținea în viață. Oare el îi simțea căldura? Pielea ei strălucea, caldă, plină de nevoie. Oare el îi auzea inima bătând nerăbdătoare? Îi auzea respirația gâfăită când își împletea degetele cu ale ei, iar ea îi săruta mâna, umărul, obrazul?

Emma nu mai avea secrete... iar asta o făcea să fie timidă, precaută.

Da, se îmbrățișaseră. Se mângâiaseră. El o satisfăcuse în fiecare noapte. Dar fuseseră îmbrățați în tot acest timp.

Acum, buzele lui îi înconjurară un sân, iar ea îl împinse din instinct.

Lui nu-i păsa.

Apoi, simțindu-și pasiunea cum renaște, Emma îi îmbrățișă umerii, studiindu-i mușchii pe care nu-i simțise înainte decât pe sub costum.

El o incurajă în tăcere, lingându-i ușor areola, plimbându-și limba în jos, apoi înapoi în sus. Când unghiile ei îl zgâriară ușor, răspunse luându-i un sfârc în gură și sugându-l ritmic, cu putere, iar ea își arcui spatele și picioarele începură să i se zbată cu disperare.

Focul ardea lângă ei, făcându-i pielea să strălucească. Afară, tunetul sfâșia perdeaua nopții. Înăuntru, Emma își auzea inima zbătându-se, auzea trosnetul lemnelor de pe foc și foșnetul penelor de găscă de sub trupurile lor.

Iar el o mângâia în continuare. Îi dezmierdă lobii urechilor și îi despărți coapsele; apoi îi ridică picioarele și le deschise larg ca să o privească *acolo*, făcând-o să se zbată stânjenită și... ah, și să-l dorească, fiindcă își simți umezeala.

-Nu, șopti ea. Te rog.

Ținându-i încă un picior în aer, bărbatul își plimbă degetele în sus și în jos printre buzele ei de *acolo*, ușor, așa cum îi mângâiasse șoldurile, brațele.

Dar nu era același lucru. Înainte, atingerea lui o liniștise. Ce făcea acum nu era liniștitor. O trezea. O făcea să-l dorească, să tânjească după atingerea lui... să tânjească după... lucruri...

Ah, dacă ar fi apăsat puțin mai tare, puțin mai adânc...

El îi citi gândurile. Își strecură degetul înăuntru într-o mișcare lină, incercuindu-i clitorisul cu degetul mare...

Emma își ridică șoldurile, suspinând, gemând, șoptindu-i rugăminți pe care el le auzea și le înțelegea, fiindcă își strecură cu mare grijă încă un deget lângă primul, lărgind-o până începu să doară, iar apoi, când ea se relaxă puțin, tragându-și degetele afară, apoi lăsându-le iarăși să alunece înăuntru.

O manipula, folosindu-și talentul pentru a o face să simtă mai mult decât se așteptase sau își dorea. Își mișcă șoldurile, încercând să-l facă să-i ofere ce voia, să îi transforme nevoia în ceva și mai mareț.

Dar el își trase mâna, își lipi pieptul de al ei, folosindu-se de greutatea lui ca să o facă să se supună, și își folosi șoldurile ca să-i

despartă din nou picioarele. Degetele lui îi mângâiară locul dintre picioare; apoi, bărbăția lui le înlocui, lungă și groasă, apăsând-o dinăuntru, iar ea descoperi adevărul.

Era mai mare decât degetele lui, și o durea.

— Așteaptă!

Însă el nu așteaptă.

Emma se zbatu, împingându-se în el, încercând să-l dea la o parte, dar mișcările ei nu făcură altceva decât să îl atragă și mai adânc înăuntru. El rămase nemișcat, lăsând-o să se zbată, să se unduiască, iar când terminase era înăuntrul ei până la capăt.

— Mă arde!

Era furioasă. Se simțise atât de bine, așteptase lucruri atât de mărețe, iar el îi răpise plăcerea fiindcă era prea mare, prea hotărât, prea încăpățânat.

Furia ei nu păru să-l impresioneze. Nu, îl făcu să zâmbească, un zâmbet lent și plin de promisiuni.

Înfiorată, se concentrează asupra lui cu totul: chipul lui, trupul lui, mirosul lui, puterea lui... Cum se făcea că o rănise, dar o făcu-se în același timp să-și dorească ce îi promitea? Cum reușise să i răpească mințile?

Bărbatul își așează mâinile ei pe umerii lui și începu să se miște, trăgându-se încet înapoi până ajunse pe călcâie, ținându-i șoldurile pentru ca trupul ei să se miște în același timp. O ridică de parcă nu cântărea nimic.

Emma ajunse în poala lui. Erau față în față, iar ea îi vedea ochii în spatele măștii. Îi înconjură talia cu picioarele și își înfipse ferm tălpile pe podea. Era atât de adânc înăuntrul ei că se întreba dacă se vor mai despărți vreodată.

Oare acea senzație arzătoare îi lipise unul de altul?

Nu, pentru că încă se mai putea mișca. Se putea ridica acum și se putea rezema pe tălpi... ceea ce și făcu.

Iar când ieșise aproape cu totul, el îi apucă șoldurile și o împinse înapoi. Emma încercă să se ridice iarăși, iar el o trase înapoi din nou, urmărindu-i reacția cu un zâmbet provocator.

Emma se opri, gâfâind, furioasă și plină de durere, și dorind... dorind ceea ce el jurase în tăcere că-i va oferi. Se ridică cu mai

multă finețe, fără să se lase ajutată, și se lăsă înapoi, o dată, de două ori, frecându-se de el, călărindu-l ca pe un armăsar.

Zâmbetul lui dispăru. Mușchii lui se încordară. Se lăsă pe spate, rezemându-se în mâini, și îi oferî trupul lui.

Ruşinea ei se transformă în egoism. Durerea deveni pasiune.

Înainte, el o făcuse să fie conștientă de tot ce era în jurul ei. Acum nu-l mai vedea decât pe el, nu se mai simțea decât pe ea. De fiecare dată când se atingeau simțea pulsul pasiunii, tânjea după eliberare, iar dorința ei creștea cu fiecare mișcare. Îi văzu tensiunea din umeri; și el se lupta să-și păstreze controlul. Transpira, își scrâșnea dinții, tremura, voia să se miște.

Emma se ridica și cădea din ce în ce mai repede, neștiind ce face, neștiind încotro se îndreaptă, ci doar că la sfârșit o așteaptă satisfacția.

Satisfacție pentru ea. Și pentru el.

Când atinse orgasmul în sfârșit, când se lăsă cuprinsă de spasmele unei plăceri irezistibile, simți că și el ajunge la final, îi simți sămânța.

Apoi, bărbatul o prinse și o lăsă pe spate până când umerii ei atinseră podeaua. Îngenunche, îi lipi șoldurile de ale lui și se împinse în ea, adânc, însemnând-o pe viață, cerându-i să capituleze cu totul.

Iar Emma strigă și îl strânse cu picioarele, îl invită în adâncul ființei ei și îl însemnă pe viață.

Capitolul 26

—A fost foarte greu să aleg ceva pentru rochia de bal. Micuțul tău boboc de trandafir englezesc are pielea deschisă la culoare, părul brunet cu șuvițe roșcate și ochii cât se poate de neobișnuiți. Par să fie căprui cu sclipiri de aur... ochi de vrăjitoare.

Cu mâinile crispate pe unul dintre stâlpii baldachinului, Emma o ascultă pe Madame Mercier vorbind și se agăță din răspuțeri în timp ce Tia îi strângea șireturile corsetului. Știa că, în spatele ei,

croitoresele îi aranjau noile jupe, iar Lady Fanchere și Aimée așteptau lângă șemineu și o urmăreau pe Madame Mercier despachetând ea însăși rochia de bal a Emmei.

Venise seara și era timpul să se pregătească de bal, iar Emma era neliniștită, precaută, nerăbdătoare și încântată. Ca și când și-ar fi făcut debutul în înalta societate – ea, Emma Chegwidden din Freyaburn în Yorkshire. Și, de parcă asta n-ar fi fost destul, în același timp spiona pentru bărbatul de care se îndrăgostise... al cărui trup îl venera, dar căruia nu-i văzuse niciodată chipul.

Era obosită și o dureau toate, fericită și îngrijorată.

– Ochii domnișoarei Chegwidden se schimbă în funcție de ce haine poartă, continuă Madame Mercier. Dacă poartă bumbac albastru, ochii ei vor fi albaștri precum cerul. Dacă poartă satin verde, ochii ei vor fi și ei verzi. Așa că am vrut un material care să nu-i influențeze culorile ei neobișnuite. Și am ales asta.

Emma auzi un foșnet de mătase, iar Aimée și Lady Fanchere spuseră încântate: *Ahh*. Se întinse să vadă, dar Tia șuiera și o împinse la loc, iar croitoresele o îmboldiră pe Tia să se grăbească.

– Am trimis curieri la Madrid după mătăsuri. N-am știut când va ajunge, iar când prințul a hotărât să țină din senin un bal a fost o provocare prea mare chiar și pentru mine. Nu știam dacă voi reuși să termin totul la timp. Apoi mi-am dat seama – mătasea colorată și bogată este purtată de obicei de doamne, să zicem, versate. Domnișoara Chegwidden e tânără și virgină, așa că rochia trebuia să fie simplă, în contrast cu materialul. Ceea ce am și reușit să facem, chiar la țanc, spuse mulțumită Madame Mercier, torcând ca o pisică imensă.

– E perfectă, spuse Lady Fanchere.

Tia o întoarse pe Emma spre cameră. Emma văzu o rochie închisă la culoare întinsă pe banchetă; apoi, Tia îi ridică brațele și croitoresele îi traseră jupele pe deasupra capului. Până să se lupte să iasă din temnița albă și scrobită, rochia fusese atârnată undeva în spatele ei, iar doamnele se întrebau ce bijuterii să-i dea să poarte.

Madame Mercier le interzise totul în afara unei perechi simple de cercei și a unui inel subțire de argint.

– Nu! Nu! Simplu. Aveți încredere în mine. Veți vedea!

În sfârșit, Emma își îmbracă lenjeria, iar Madame Mercier însăși o ajută să îmbrace rochia.

Emma se privi, încercând să vadă ce le mulțumise atât pe doamne.

Madame Mercier o apucă de coada neagră și groasă și îi trase capul înapoi:

— Nu trage cu ochiul, domnișoară! Vei vedea într-o clipă. Fils, închideți nasturii; apoi mă ocup de părul ei.

Fetele o așezară pe un scaun jos.

Madame Mercier luă pieptenele de la Tia și spuse:

— Am fost și eu servitoare.

„Se prea poate”, se gândi Emma, dar Madame își pierduse toată gentilețea de atunci, fiindcă acum îi trase părul așa de tare că Emma își simți ochii mijiți și folosi agrafele cu o asemenea precizie că Emma se simți ca o perniță de ace.

— Flori proaspăt culese, poate...? întrebă Lady Fanchere.

— *Non!* răspunse Madame Mercier. Agrafe cu diamante aici... aici și aici, ca stelele de pe cer.

Toată lumea spuse: *Ooh*.

Emma era plină de curiozitate.

Tia îi încălță picioarele cu pantofiori de bal și i se permise să se ridice.

Croitoresele îi îndreptară mânecile lungi și înguste și îi ajustară decolteul generos, scoțând sunete pline de admirație.

Lady Fanchere și Aimée se luară de mână și o priviră cu lacrimi în ochi.

— Întoarce-te, *mademoiselle*. Întoarce-te! Madame Mercier o făcu pe Emma să se invărtă în cerc și zâmbi și ea în sfârșit. *Bon!*

O împinse pe Emma în fața unei oglinzi în care se putea vedea din cap până în picioare.

Emma se holbă. Și se holbă.

— Vezi, aveam dreptate. E mătase japoneză, proaspăt adusă pe Continent. Nuanța e maroniu cu fir de argint. Ar arăta cam tipătoare în lumina zilei, dar în lumina lumânărilor... încheie Madame Mercier, sărutându-și vârful degetelor.

Emma își întoarse capul ca să-și studieze părul strâns la baza gâtului și agrafele strălucitoare cu diamante prinse printre șuvițe.

-Veți vedea cum strălucește mătasea când domnișoara Cheg-widden se mișcă. Este ca o nestemată, spuse Madame cu o voce plină, mulțumită, dar Emma nu o mai asculta. Cu părul prins peste cap i se vede linia părului de deasupra frunții, care se reflectă în decolteul în formă de inimă. Corsetul e simplu, mânecile la fel, iar talia e strânsă. Toți bărbații îi vor admira silueta magnifică.

-Liniște, Madame. Lady Fanchere își puse mâna pe brațul Emmei și i se adresă. Ești foarte tăcută, draga mea.

-Nu-ți place rochia? întrebă blând Aimée.

În cameră se făcu liniște.

Emma se apropie de oglindă și își atinse reflecția chipului.

-M-ați făcut frumoasă.

Madame Mercier răsă tremurat.

-Non. *Le bon Dieu* te-a făcut frumoasă.

Emma le privi pe femeile care străluceau de mândrie.

-Atunci... eu sunt frumoasă? Se privi în oglindă. Da, sunt frumoasă.

O singură lacrimă îi alunecă pe obraz, dar și-o șterse repede.

Își dorea ca iubitul ei să o vadă așa... și știa că asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată.

Capitolul 27

Crainicul lovi cu bastonul în podea.

-Lordul și Lady Fanchere.

Vocea lui sonoră se auzi în toată sala de bal lungă și opulentă, placată cu marmură de sus până jos, cu tavanul înalt. Toți oaspeții care așteptau în jurul ringului gol de dans îl auziră.

Lady Fanchere îi făcu semn Emmei să rămână unde era și cobori scările cu soțul ei, luându-și locul în mulțimea de oaspeți care discutau și râdeau.

-Sunt Emma Chegwidden, îi șopti Emma crainicului.

-Ah, știu cine sunteți, răspunse el, lovind încă o dată cu bastonul în podea.

Sunetul i se păru sinistru Emmei.

-Domnișoara Emma Chegwidden, anunță el.

Emma privi în jos pe scări și își dădu seama... că nimeni nu mai vorbea.

Își ridică privirea. Toți oaspeții rămăseseră pironiți locului. Toate privirile erau ațintite asupra ei.

Își pierdu curajul. Nu voia decât să fugă de-acolo. O văzu pe Lady Fanchere așteptând-o la capătul scărilor și făcându-i semn cu mâinile înmănușate: *Vino aici, jos.*

Emma respiră adânc și porni din nou. Fiecare pas era o tortură plină de teamă și de rușine. Se ruga să nu se împiedice și să se facă de răs.

De ce o privea toată lumea cu gura căscată?

Nu fiindcă descoperise că putea fi frumoasă, cu hainele și coafura potrivite. Nu, nu era asta. Se holbau fiindcă prințul Sandre se arăta interesat de ea.

Emma își privi vârful pantofilor, apoi își ridică din nou privirea și îl descoperi pe prințul Sandre venind spre capătul scărilor, cu un zâmbet care o speria mai mult decât tăcerea mulțimii.

Auzi din nou replica cinică a lui Durant. „Nici chiar tu nu poți fi atât de naivă. Dacă îndrăznești să îl refuzi, Sandre te va vâna și te va aduce înapoi, iar apoi vei plăti scump pentru că l-ai umilit.”

Știa că își asumase o misiune periculoasă. Nu-și daduse seama însă că se prinsese singură în capcană.

Voia să ajungă la capătul scărilor, să scape de sub privirile tuturor, dar în același timp gândul că va trebui să-l ia de mână pe Sandre și să își petreacă primul ei bal în compania lui o umplea de repulsie.

Dar nu avea de ales. Scara se sfârși. Prințul Sandre făcu o plecăciune și îi oferî brațul. Emma i-l acceptă, o văzu pe Lady Fanchere strălucind de mândrie și traversă alături de el ringul gol de dans, lăsându-se purtată spre o destinație necunoscută.

-Speram să-mi acorzi onoarea primului dans al serii, spuse el cu un farmec bine exersat.

Emma se zbătu ca un pește prins în cârlig.

— Țineți minte, Alteță, că nu sunt decât o servitoare. Nu știu să dansez prea bine și se prea poate să vă fac de râs.

— Tu să ții minte că eu sunt un prinț care a fost învățat să-și conducă domnișoarele cu o mână fermă.

Vorbea despre dans, bineînțeles, dar nu doar despre asta. Probabil că intenționase să-i dea fiori de emoție. În schimb, o speriasse.

Emma simți o clipă cum tânjește după iubitul ei. Ce bine ar fi fost să fie cu el acum, să o strângă în brațe, să-i spună că totul va fi bine. „Te rog. Fă cumva să fie totul bine.”

Dar nimeni nu-i răspunse la rugăciune, iar prințul o opri în mijlocul ringului de dans.

Acum? Voia să danseze acum? Emma simți că i se face greață.

Prințul își ridică mâna înmănușată. Orchestra începu să cânte primele măsuri ale unui vals.

Prințul se inclină. Emma făcu o reverență. Ce altceva ar mai fi putut face?

Prințul o luă de după talie cu un braț.

Începură să se învârtă în cercuri care îi sporeau și mai mult senzația de greață. Ar fi trebuit să simtă că zboară, dar se simțea mai degrabă ca într-un leagăn agățat de o creangă ruptă. Vedeă chipurile celorlalți oaspeți alunecând în jurul lor, oaspeți care așteptau la marginea ringului de dans, privind-o cu răutate sau cu uimire sau cu un amuzament acru.

Un chip afabil și încurajator îi atrase atenția. De fiecare dată când se roteau, îl privea peste umăr pe Michael Durant, care aștepta pe margine și îi făcea semn din cap să fie tare.

Acel chip prietenos fu destul ca să o liniștească puțin. Voia să-i spună, cumva, „mulțumesc”.

Dar prințul Sandre o învârtea iar și iar, și îi șopti la ureche:

— Zâmbește! Arăți de parcă te torturez.

Emma respiră adânc – pentru prima oară după multă vreme – și se hotărî că nu trebuia să vomite. Folosindu-se de experiența ei de actriță, reuși să abordeze o expresie plăcută.

— Sunt doar copleșită de această onoare, Alteță, spuse ea.

Sandre râse.

- Ai mai fost vreodată la vreun bal?

- Nu, e prima oară. E atât de magnific că nici nu pot să mă gândesc că aş putea participa şi la altele.

Era uşor să se poarte ca o domnişoară amabilă. Descoperi chiar că era uşor să-i faci mici complimente şi să danseze în acelaşi timp.

Valsul continuă, şi alte perechi li se alăturară pe ringul de dans. Era plin de rochii multicolore şi gentlemeni zâmbitori, iar Emma nu se mai simţi atât de stingherită. Valsul se sfârşi; toată lumea aplaudă politicos, apoi prinţul Sandre o lua de braţ şi o conduse înapoi spre lordul şi Lady Fanchere.

Iar Emma o văzu pe Lady Lettice, înconjurată de peţitorii ei, aşteptând la marginea ringului de dans.

Până în acel moment, Emma nu se gândise că urma să o revadă pe Lady Lettice. Fusese prea ocupată cu Moartea, cu grijile din cauza prinţului Sandre, cu ajutorul acordat doamnei Fanchere şi lui Aimée, cu probatul rochiilor şi cu dispreţul celorlalţi servitori.

Dar acum, din senin, soarta îi oferi o şansă să se răzbune, iar Emma profită de ea chiar dacă ştia că era ceva meschin şi înjositor.

Se lipi de braţul prinţului Sandre, îndrumându-l discret în acea direcţie, iar când trecură pe lângă ea exclamă, prefăcându-se surprinsă:

- Lady Lettice, mă mir să te revăd.

Lady Lettice se ridică în picioare, fiindcă nu avea de ales în faţa unui prinţ.

Dar Emma o văzu luptându-se, *luptându-se* cu gândul că trebuia să facă o reverenţă – fiindcă acea reverenţă nu era făcută doar în faţa prinţului Sandre, ci şi în faţa fostei ei însoţitoare platite.

Prinţul Sandre nu observă răceala dintre cele două femei, dar observă în schimb că Lady Lettice nu îi arăta respectul care i se cuvenea. Aşa că se opri şi o privi rece.

- Deci? spuse el.

Cu un suspin furios, Lady Lettice făcu o reverenţă adâncă. Mulţumit, prinţul Sandre spuse:

- Sper că ţi-a făcut plăcere vizita în ţara noastră.

- Da, Altecă.

Lady Lettice rămase cu genunchii plecați, imaginea perfectă a servilismului. Desigur. Atâta vreme cât Emma și prințul rămăneau acolo, nu avea voie să se ridice.

Așa că Emma spuse:

- Credeam că aveai de gând să pleci, Lady Lettice.

- Chiar așa! spuse Lady Lettice.

- Moricadia îți va duce dorul, spuse prințul.

Genunchii lui Lady Lettice începură să tremure, iar tremurul i se urcă până la buclele subțiri.

- Se teme de Moarte, îi spuse Emma prințului.

Lady Lettice îi aruncă o privire plină de ură. Emma zâmbi radios.

- Nu ai de ce, îi spuse prințul Sandre lui Lady Lettice. Moartea e un om mort.

Lady Lettice făcu o greșală fatală. Se răsti:

- Bineînțeles că e un om mort. E o stafie!

Prințul Sandre trecu într-o clipă de la amabilitate la o răceală de gheață.

- E un criminal care va fi prins și judecat.

Apoi merse mai departe. Emma îl urmă, încântată să audă un geamăt în spatele ei și întrebându-se dacă Lady Lettice reușise să se ridice singură sau avusese nevoie de ajutorul pețitorilor ei.

- Mi se pare cunoscută de undeva. Cine e acea femeie nenorocită? întrebă prințul Sandre.

- E doamna care și-a scăpat un pește în corset, spuse Emma cu o satisfacție pronunțată.

Prințul își dădu capul pe spate și răs.

- Acum țin minte! A fost incredibil de amuzant. Aș vrea s-o mai văd o dată.

- Nu cred că pot să vă ajut cu asta, spuse Emma, dar prințul Sandre nu simți aluzia, fiind prea ocupat să le zâmbească turiștilor și lingușitorilor.

Prințul o conduse pe Emma până la lordul și Lady Fanchere.

- Sunteți un cuplu atât de draguț! spuse Lady Fanchere.

Prințul se plecă în fața celor două doamne și li strânse mâna lordului Fanchere.

-Sper să am parte și de următorul dans al domnișoarei Chegwiddden, spuse el.

În Anglia, asta ar fi însemnat o logodnă.

Emma nu-i putea permite așa ceva.

-Mulțumesc, Alteță, dar trebuie să lipsesc puțin. Mă voi întoarce repede.

Printul îi înțelese aluzia: Emma avea nevoie la toaletă. Chemă o servitoare pentru ea, iar Emma fu condusă din sala de bal în adâncurile palatului. Un coridor lung și întunecos o conduse într-un salon puternic luminat. Servitoarea făcu o reverență și o lăsă acolo. Iar înăuntru era contesa Martin, uitându-se în oglindă și dându-și buzele cu roșu.

Emma făcu o reverență și se grăbi mai departe. Așteptă în toaletă plecarea contesei, dar când se întoarse femeia era încă acolo, incredibil de senzuală în rochia de satin roșu și dantelă neagră. Se lăsă pe spate în scaun și o privi pe Emma stropindu-și mâinile și fața cu apă, apoi îi întinse un prosop de bumbac și spuse:

-Ți-e frică de mine.

-Da. Nu. Adică... da.

-Fiindcă Lady de Guignard ți-a spus că pot vedea viitorul?

-Lady de Guignard e foarte capricioasă, și tiu și eu asta.

-Dar e adevărat.

Contesa era directă, mult prea directă. O înfricoșa într-un fel anume, iar Emma nu știa cum să încheie conversația. Spuse timid:

-Am înțeles că ai semne pe mâini.

-Așa e.

Contesa își trase mânușile și îi arătă Emmei doi ochi desenați cu negru care porneau din palmele ei. Aveau un aer egiptean, exotic.

-Un semn din naștere? întrebă slab Emma.

-Nu știu. Am fost abandonată la naștere pe mormântul regelui Reynaldo. M-a găsit un bătrân, dar nu-i trebuia un copil, așa că m-a lăsat la călugărițele de la orfelinat. Mi s-a spus că atunci când s-a aflat că am semne în palmă, bătrânul s-a întors după mine, susținând că e tatăl meu și că mă vrea înapoi. Nu l-au crezut, așa că nu m-au dat înapoi. Credeau că diavolul m-a însemnat - sau că semnele mele însemnau că fusesem închinată diavolului.

N-am înțeles prea bine. Erau hotărâte să scoată diavolul din mine cu bătaia.

Contesa spuse povestea fără să lase impresia că-și plânge singură de milă. Nici măcar nu părea interesată. Iar lipsa ei de expresie o făcu pe Emma să înțeleagă exact cât de tragică îi era povestea. Își trase un scaun și se așeză, spunând:

– Îmi pare rău.

Contesa Martin chicoti de parcă ar fi fost obosită.

– Înțeleg că îți pare rău. Ești plină de milă, deși nu ai avut nici tu o viață ușoară.

– Ce s-a întâmplat?

– Am avut norocul să cresc și să ajung o femeie frumoasă. Frumusețea este un mare atu când încerci să fugi de pe stradă... sau de la mănăstire. I-am atras atenția contelui Martin mai întâi, iar el s-a plâns că i-am făcut vrăji, dar adevărul este că nu-l deranjează să fie vrăjit. Am pus ochii pe prințul Sandre acum. Contesa Martin zâmbi, cu dinții scrâșnind. L-am prins în mreje, dar nu am reușit să-l păstrez. Cred că, știind ce știu acum, am avut noroc să evadez.

Emma încuviință.

– Caut alți bărbați și mă folosesc de ei când simt nevoia; apoi, când mă plictisesc, îi spun soțului meu. Dar nu îi ating fără mânuși.

– De ce?

– Când ating pe cineva, îi știu viitorul. Trist, scurt, tragic, încat în băutură sau ierburi de dormit, murind de boală sau de bătrânețe sau de sărăcie. Nu vreau să știu, așa că îi țin departe și mi-l păstrez aproape pe contele Martin. E plicticos, dar va trăi multă vreme și va muri subit în somn. Ticălos plin de noroc, adăugă contesa Martin plină de furie.

Emma o privi cu ochi mari, dându-și seama că cei care vedeau viitorul vedeau lucruri tragice.

– Dar ceva mă atrage spre tine. Vreau să-ți știu viitorul, sau sunt menită să-ți spun viitorul. Sau ceva de acest gen, nu înțeleg niciodată de ce sunt atrasă spre cineva, ci doar că se întâmplă. Vino, spuse ea, oferindu-i mâinile dezgolite. Hai să vedem ce mi se arată.

Emma își puse palmele peste cele ale contesei încet, ezitând.

Contesa rămase cu privirea pierdută. Era aici, dar nu mai era aici. Spuse, cu o voce visătoare:

- Călărește pentru onoare. Pentru dreptate. Dar nu pentru prietenie. Îi strânse mâinile Emmei. Dacă te lași dusă de furie, vei avea parte de un dezastru. Doar faptele cele mai curajoase te pot salva de cruzime, de întunericul nesfârșit... sau de un mormânt care îți va închide sufletul pentru totdeauna...

Emma înghiți, dorindu-și să fie oriunde altundeva, dar nu aici, cu o contesă nebună care spunea prostii despre călărit, deși Emma abia dacă era în stare să se țină pe cal.

- Dacă te mulțumește asta, îți promit să nu călăresc niciodată, spuse ea.

Contesa Martin reveni în prezent. O studie pe Emma din cap până-n picioare și râse:

- Sunt sigură că vorbești serios, dar mă tem că nu-ți vei ține cuvântul. Foarte bine. Se ridică și flutură o mână. Transmite-i salutări lui Sandre.

Emma se ridică și ea.

Contesa Martin se îndreaptă spre ușă, apoi se întoarse. Zâmbi crispat și spuse:

- Încerc să scap de impresia asta, dar tot îmi fac griji pentru Lady de Guignard. Spune-i... spune-i încă o dată să evite locurile înalte. E mult până jos.

Contesa vorbea atât de insistent că Emma simți că îi vine rău de frică.

- Îi voi spune, promise ea.

- Ești o fată bună, spuse contesa Martin, luând-o de bărbie ca pe un copil. Și ține minte ce știi deja: prințul Sandre este un om putred până în măduva oaselor. Să fugi de el. Râse. Dar desigur... am uitat. Nu poți. Rămâi, de dragul Morții.

Apoi ieși din cameră.

Emma o urmări cu o privire descumpănită. De unde știa asta contesa? Ce știa despre Moarte?

Oare îi putea spune Emmei ce se va întâmpla?

- Așteaptă! strigă Emma, sărind în picioare și fugind afară, pe culoar.

Dar contesa Martin dispăruse.

Emma scoase un geamăt și porni înapoi spre sala de bal, cu picioarele grele.

Capitolul 28

Emma se rătăcise. Se rătăcise în castelul regal.

Ieșise din toaletă, se văzuse singură și, fără să se gândească, pornise spre stânga.

Aparent, ar fi trebuit să o ia la dreapta. Palatul era un mușuroi de pasaje și scări – iar ea era cârtița. Se plimbă pe holurile întunecoase, căutând pe cineva care să o îndrume în direcția cea bună. Apoi, când asta dădu greș, căută un coridor luminos care să o ducă spre o zonă publică.

Dar degeaba.

Văzu ceva licărind și porni spre lumină, apoi își dădu seama că ajunsese pe o terasă, iar lumina venea de la luna care strălucea pe cer. Scoase un geamăt și se sprijini de perete, întrebându-se dacă o căuta cineva sau dacă va fi pierdută pentru totdeauna, într-o parodie oribilă a poveștii Cenușăresei.

Coridorul pornea spre stânga. Din loc în loc, o singură lumânare ardea într-un locaș în perete. În stânga și în dreapta erau uși, iar pe sub ele se vedea lumina lunii. Deci coridorul mergea paralel cu terasa. Emma porni să-l străbată, privind în treacăt camerele întunecoase. Văzu o ușă care dădea spre balcon, fugi la ea și ieși afară. Apoi privi în jur.

Palatul fusese construit în stil medieval. Dedesubt erau bucătăriile, deasupra camerele de locuit. Era la primul etaj, iar dedesubt era o stâncă. Deși priveliștea era superbă, nu se vedea nici o scară, nici o cale spre etajul de jos, unde erau bucătării și servitorii care ar fi putut să o îndrume spre sala de bal în sfârșit.

Simți vântul în păr. La orizont se vedeau fulgere stranii, care nu scoteau nici un zgomot, luminând din spate vârfurile ascuțite ale munților.

Emma așteaptă o clipă, întrebându-se unde avea să călărească Moartea în seara asta. Era în siguranță?

Inima ei începuse să bată mai repede.

Când se vor mai lipi din nou unul de altul, inimă la inimă, piept la piept, simțindu-și unul altuia fiecare mișcare, fiecare răsufletare? Emma își duse mâna la gură și își mușcă vârful unui deget, încercând să-și șteargă zâmbetul de pe față. Era scandalos, dar toată ziua fusese asaltată de amintirea a ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Durerea, plăcerea, sentimentul glorios de a-și împărtăși trupul cu altcineva pentru prima oară.

Când o va mai vizita Moartea?

Niciodată, dacă nu ajungea în sala de bal și nu-l făcea pe prințul Sandre să-i spună cum plănuia să-și captureze inamicul.

Hotărâtă, Emma se întoarse și ajunse înapoi pe coridor. Se gândi o clipă la Michael Durant. Dacă el ar fi fost aici, atunci ar fi îndrumat-o deja înapoi spre sala de bal.

Porni din nou, privind prin ușile deschise. Camerele nu erau luminate decât de luna de pe cer, dar erau luxos mobilate. Văzând cameră după cameră plină de bogății, își dădu seama că ajunsese la apartamentele regale.

Și, prin ferestrele care dădeau spre balcon, mai văzu și silueta unui bărbat alunecând în tăcere în aceeași direcție.

Emma se opri cu ochi mari, dar silueta dispăruse. Așa că alergă mai departe, privind prin următoarea ușă. Îl zări din nou, cu pelerina neagră fluturându-i pe umeri. Silueta dispăru spre camera următoare.

Emma își ridică poalele și fugi și ea într-acolo. Îl văzu o clipă; apoi dispăru. Bărbatul alerga în același ritm cu ea. Nu, nu era un bărbat, era o *fantomă*, fiindcă sub pelerină îi flutura un giulgiu zdrențuit.

Moartea.

Emma alergă la următoarea ușă și îl văzu trecând pe la fereastră iar, și iar. Apoi nu-l mai văzu. Așteaptă. Alergă înainte. Se întoarse.

Moartea dispăruse.

- Nul

Emma fugi în camera luminată de lună, strecurându-se printre mobile, și ajunse la fereastră. Își lipi obrazul de sticla rece, căutând să-l vadă.

Dispăruse.

— Întoarce-te, șopti ea.

O mână apăru din spatele ei, îi acoperi gura și îi înăbuși suspinul plin de uimire. O clipă, inima ei bătu cu putere, fiindcă era sigură că era Moartea. Apoi se simți trasă la pieptul unui bărbat masiv și nerăbdarea i se transformă în teroare.

Cine era acest gentleman care o ținea lipită de el? Fiindcă era un gentleman. Nu mirosea a piele și cai, ci a săpun și haine curate. Emma tipă înăbușit și încercă să se elibereze.

— Sst, îi șuieră încet bărbatul la ureche.

Apoi o întoarse spre el.

Purta o mască. Și un costum din zdrențe albe.

Moartea. Venise după ea.

O clipă, Emma nu avu decât un singur gând.

Moartea putea vorbi.

Apoi alte gânduri îi asaltară mintea.

Bărbatul purta o mască, dar nu era cea obișnuită, albă. Era una neagră, iar pudra albă de care se folosea ca să-și ascundă pielea nu se vedea în lumina slabă și probabil lipsea.

Arăta altfel. Avea fața mai slabă, bărbia mai hotărâtă, nasul mai drept. Nu mirosea cum trebuie. Nu arăta cum trebuie.

— Chiar tu ești? întrebă ea neliniștită.

El râse, un chicotit slab, vesel. Îi luă bărbia între degete, îi ridică fața și o sărută.

Ah... Emma se liniști... El era, cu siguranță. Îi recunoștea gustul, felul în care îi despărțea buzele, felul în care limba lui se juca cu a ei. Își strecură mâinile pe după umerii lui și se lipi de el, apăsându-și sâni de pieptul lui.

Încă sărutând-o, el o ridică și o așeză pe o măsuță pătrată, lipită de perete. Măsuța se clătină periculos.

Emma chițâi ca un șoricel și se prinse de marginile ei.

— Sst, spuse el din nou.

— Ce faci?

Nici un răspuns.

— Cum m-ai găsit?

Nici un răspuns.

În schimb, își plimbă degetele ușor pe fruntea ei, în jos peste un obraz, peste buze, gât, apoi întârzie deasupra sânilor. Atingerea lui era posesivă, de parcă ar fi vrut să-i reamintească cine îi cucerise inima.

Luna era strălucitoare, dar ei erau în umbră. Era liniște în cameră, în afară de un ceas care ticăia. Masa de sub șezutul ei era rece și tare, iar picioarele ei atârnau fără să atingă podeaua.

— Poți vorbi, spuse ea. Așa că spune-mi...

El își duse mâna la gât, unde purta ca întotdeauna un fular lung și alb, și scoase un sunet răgușit, plin de durere. Da, chiar și noaptea trecută, când trupurile li se contopiseră, fularul rămăsese acolo.

— Am înțeles, spuse ea. Dar îți voi auzi vreodată vocea?

El încuviință.

— Îți voi vedea chipul?

El își duse mâna la inimă. Așa spera.

Îi ridică încheieturile mâinilor depărtându-i-le de trup, privind-o de parcă nu-i venea să creadă.

Emma îi ghici gândurile: rochia ei elegantă nu era rochia servitoarei pe care o cunoscuse.

— Dansez și zâmbesc, șopti ea. Nu înseamnă nimic. O fac doar ca să-i aflu planurile.

El șuiera furios. Și gelos?

— Nu mă voi opri, spuse ea. El arde de nerăbdare să te prindă și să-i dovedească țării întregi că o conduce cu o mână de fier. Nu mai e vorba doar de mândria lui. Dacă dă greș, va trăi cu rușinea asta toată viața.

Ochii lui o priveau din spatele măștii, iar mâinile lui se plimbau pe umerii ei goi, apoi în jos pe brațe. Îi duse degetele la buze și le sărută pe rând.

Emma își lipi capul de perete și îl privi cum îi săruta palmele. De fiecare dată când buzele lui o atingeau, de fiecare dată când îi șoptea, și ea respira mai repede.

— Nu putem face dragoste aici, spuse ea, luându-i obrazii în mâini și bucurându-se să-i simtă pielea dezgolită. E prea periculos.

El arată spre ea și spre el.

— Da, spuse ea. Pentru amândoi.

El zâmbi... și îi ridică poalele rochiei.

— Nu, spuse ea, încercând să le coboare la loc. E imposibil.

Bărbatul îi luă degetele într-ale lui, apoi le prinse de marginea măsutei fragile și îi făcu semn să stea nemișcată. Îngenunche în fața ei și îi ridică din nou fusta. Mătasea și jupele scrobite de dedesubt foșniră. Emma tipă slab când îl simți alunecând sub ele și încercă să-și strângă picioarele.

— Nu, spuse ea, confuză și stânjenită. Nu.

Bărbatul îi mângâie gleznele, moi și calde în ciorapii ei de mătase. Se jucă cu șiretul de sub genunchii ei, cel care îi ținea întinși. Mâna lui se târî în sus, încet, deși ea protesta în continuare, și îi atinse pielea delicată de pe interiorul coapselor.

Emma încercă să se tragă la o parte, dar masa se mișcă din nou sub greutatea ei și trebui să o apuce din nou ca să o echilibreze.

Ce-și închipuia el că va face? Părea să aibă deja ceva precis în minte, fiindcă își apăsă palmele pe genunchii ei, îi depărtă picioarele, apoi îi ridică coapsele pe umeri și îi sărută gleznele. Apoi genunchii. Apoi...

Emma nu mai fusese niciodată atât de șocată.

— Nu! Te rog!

Poate că el nu o auzea. Sau poate că nu-i păsa.

Iar după o clipă, și ea ajunse să nu-i mai pese.

Bărbatul care o sedusese cu un singur sărut pe buze își folosea acum limba și buzele ca să o înnebunească. O sărută încet mai întâi, apoi tot mai insistent, apăsându-și limba de crăpătura ei. Apoi începu să exploreze, apăsând ici și colo cu o perseverență leneșă care părea să spună că și el... și el se simțea bine.

Emma nu se simțea bine. Își lipise spatele de perete cu toată puterea, încercând să fugă. Sau să se echilibreze. Dar mai ales să fugă.

Fiindcă asta o șoca mai mult decât orice altceva, și gândul că el îi simțea gustul o rușina... la fel și faptul că el îi simțea umezeala.

— Nu, șopti ea din nou, iar apoi își lipi capul de perete de parcă el ar fi putut să-i vadă expresia.

Bărbatul o linse, încet, ca o piscică, degustând-o, savurându-i aroma... protestelor ei. Limba lui se strecură înăuntru, iar mușchii ei se strânseseră fără să vrea, de parcă ar fi căutat să-l țină înăuntru.

El râse. Emma nu-l auzea, dar nervii ei deveniseră atât de sensibili că îi simți fața ridicându-se amuzată, îi simți dinții frecându-se de pielea ei moale, îi simți respirația lui fierbinte înăuntrul ei.

Asta o aduse la un pas de orgasm.

Dar nu. Nu. Așa ceva nu se cuvenea. Era indecent să-l lase să-i facă asemenea lucruri în timp ce ea stătea neajutorată pe o masă, fără să-l poată atinge, sau să se miște, sau să facă orice altceva. Nu avea de ales decât să accepte plăcerea barbară care i se oferea.

Încercă să-l lovească cu piciorul.

Masa se mișcă de parcă un cutremur scutura palatul.

El îi ținu șoldurile, sprijinind-o, și îi luă clitorisul în gură. Emma simți într-adevăr un cutremur. Începu ușor, pe măsură ce el îi masa acel dâmb sensibil de piele. Crescu pe măsură ce el începu să sugă mai tare, să tragă, făcând-o să suspine și să zgârie masa cu degetele. În sfârșit, chemat de o singură mușcătură tandră, cutremurul o cuprinse, zguduind-o așa de tare că uită de masa precară, de rușine, de bal, de prinț, chiar și de pericolul de care ar fi trebuit să se teamă atât de tare. Nu mai exista decât propria ei plăcere și bărbatul care i-o oferea forțat, cu atingerea lui mătăsoasă și sărutările lui care o aduceau în pragul extazului.

Emma își arcui spatele, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Suspină și gemu. Se lăsă pradă orgasmului. Din nou și din nou. Până când nervii ei supraîncărcați nu mai simțiră nici o plăcere, iar ea se lăsă moale, abia în stare să se mai țină de masă.

Bărbatul o sărută o ultimă oară și ieși de sub fustele ei, iar mâinile îi întârziară puțin, de parcă îi făcea plăcere să-i atingă pielea. Se ridică și o sprijini, ținând-o de după talie. Îi șterse lacrimile de pe obraji. O sărută ușor, iar ea își simți gustul pe limba lui.

Asta o umili. Și o mulțumi. Era de parcă l-ar fi însemnat într-un fel atât de intim că doar ei doi aveau să o știe vreodată.

El o așteptă să-și revină, să nu mai geamă ușor cu fiecare respirație. Apoi o ridică de pe masă și o așeză în picioare. Așteptă din nou până când ea reuși să își mențină echilibrul.

O luă de după talie și o conduse spre ieșire. Își duse degetul la buze și deschise ușa. Privi afară, apoi încuviință și o scoase din cameră.

Merseră alături în tăcere; Emma nu știa încotro până când auzi în sfârșit muzică și voci. Dincolo de un colț se vedeau luminile balului. Se opri și rămase acolo, știind că trebuia să se întoarcă, dar dorindu-și doar să rămână cu el pentru totdeauna. Alături de el putea fi ea însăși, era iubită, era în siguranță. Era atât de iubită.

— Ascultă... spuse ea, întorcându-se spre el.

— Amintește-ți...

Cuvintele se auziră ca o răsuflare, ca o șoaptă de vânt.

Apoi, Moartea dispăru.

Capitolul 29

Moartea o urmări din umbră pe Emma, care intră din nou în sala de bal. Era frumoasă în rochia ei cu fir de argint, dar și mai frumoasă fără ea. Era a lui, iar el nu suporta să o vadă întorcându-se la prințul Sandre. Dar avea o misiune.

Se întoarse rapid în camera unde avusese loc întâlnirea lor pasională.

O recunoscuse imediat. Emblema familiei de Guignard decora ușile duble; aici era biroul prințului Sandre, iar gândul că o posedase pe Emma pe măsura decorativă a prințului îl umplu de satisfacție.

Camera era întunecoasă, ce-i drept, dar luna răsărise, iar el învățase să vadă bine în întuneric de atâția ani. Căută în birou: întâi prin documentele oficiale de deasupra, apoi prin sertare. În cel de sus descoperi un pistol. Îl scoase și îl studie. Era încărcat. Da, dacă cineva trăia așa cum trăia prințul Sandre, era o idee bună să aibă mereu la îndemână un pistol.

În al doilea sertar găsi o listă – nume scrise unul sub altul, cu sume care trebuiau plătite alături. Lista cetățenilor din Moricadia

care spionau, cu vrere sau fără vrere, pentru prinț. O citi, o memoră, apoi o puse la loc.

Căutând în continuare, deschise sertarul de jos și auzi zornăit de metal. Îngheță.

Știa acel zgomot.

Cu precauția unui bărbat care are de-a face cu un șarpe veninos, scoase un inel de metal. Pe el atârnav două chei imense, vechi și negre. Erau medievale și ar fi trebuit să fi ruginit cu timpul, însă erau lustruite și netede, des folosite și atent îngrijite.

Erau cheile de la temniță și îi aparțineau prințului Sandre.

Moartea simți un imens dezgust. Cheile îi tremurau în mâini, un sunet rău prevestitor, un sunet de moarte. Voia să le ia și să le arunce pe fereastră, pentru ca Sandre să nu mai poată niciodată să coboare în temnițe și să tortureze un alt suflet nefericit.

Dar nu-i putea salva pe prizonieri așa, iar Moartea nu îndrăzne să-l lase pe Sandre să afle că îi căutase prin birou.

Folosindu-se de întreaga lui voință, puse la loc cheile, închise sertarul și plecă în altă parte să-și schimbe costumul cu hainele fine ale unui gentleman venit la bal.

Totul începuse ca un simplu joc, o încercare de a-i da de înțelese prințului Sandre că vremea lui și a familiei de Guignard se sfârșise. Acum însă era o cursă disperată de a pune capăt regimului lui Sandre înainte ca prințul să afle adevărul despre Emma – că Emma nu era o domnișoară blândă, slabă și timidă, ci o femeie gata să lupte ca o pisică sălbatică pentru bărbatul pe care îl iubea.

Acel bărbat era Moartea. Miza era mult prea mare. Trebuia să câștige jocul, și repede.

Emma stătea în sala de bal, lângă perete, zâmbind slab, încuviințând când alții o salutau, prefăcându-se că-i caută pe lordul și Lady Fanchere.

Iubitul ei își riscase viața ca să vină și să o găsească; probabil că nu era frumos din partea ei să se simtă atât de flatată. Dar era. Era și mai remarcabil că insistența lui de a face dragoste într-un fel atât de nou, de rușinos și de fabulos o făcuse să se topească

de plăcere și să se simtă mult mai liniștită decât ar fi crezut vreodată că era cu putință.

În plus, Emma bănuia acum încă un lucru la care nu se gândise înainte.

Moartea era de fapt un gentleman.

Studie mulțimea, căutându-l.

Avea sens. Moartea își putea permite un armăsar rapid; pentru asta avea nevoie de bani. În nopțile în care o vizitase venise călare, așa că mirosea a cai și a praf. În seara asta însă, venise la palat ca oaspete, fiindcă mirosea a săpun și a haine curate.

Putea vorbi, dar nu o făcea. Fiindcă avea accent? Era oare morician? German? Francez, italian? Sau poate că vocea lui era prea înaltă sau prea joasă sau... Era oare în cameră cu ea chiar acum? O urmărea?

Emma își îndreptă spatele și își ridică bărbia, pozând pentru un bărbat care s-ar fi putut nici măcar să nu o vadă.

— Domnișoară Chegwiddden, speram să vorbim în seara asta, dar ai dispărut atât de multă vreme că m-ai adus la disperare. Te-ai rătăcit din nou?

Durant râse răgușit. Emma îl privi furioasă că îi întrerupsese fantezia.

— Da, spuse ea. Da, m-am rătăcit.

— Îmi pare rău că n-am putut să te îndrum. Dar ai reușit să te întorci.

— Am reușit. Da.

Emma voia ca Durant să plece, căci nu putea să vadă în jur din cauza lui.

— Ai grijă unde te rătăcești. Țara asta este plină de locuri periculoase.

Durant arăta altfel decât și-l amintea. Nu era mai serios. Îl văzuse mai serios înainte. Era mai... intens.

— Țin minte.

Emma îl privi în ochi și, o clipă, avu impresia amețitoare că îl recunoaște. Apoi...

— Domnișoară Chegwiddden, te căutam, spuse prințul Sandre, luând-o de mână de parcă ar fi avut dreptul să o atingă. Unde ai fost?

-S-a rătăcit, spuse Durant. E o problemă firească pentru domnișoara Chegwiddden.

Prințul se răsti la el cu o răutate care făcu să i se taie respirația Emmei:

-Pleacă de-aici!

Durant se trase înapoi, iar teama lui era limpede și ascuțită ca un tăiș. Se întoarse pe călcâie și fugi, lăsând-o singură cu prințul.

Sentimentul pe care îl avusese cu o clipă mai devreme dispăru, iar singurul gând care îi rămase Emmei în minte fu „Bietul om”. Nu-i păsa de asigurările pe care le primise. Ceva oribil se întâmplase în temnițele castelului, iar prințul Sandre însuși fusese cel care îl făcuse.

Prințul se întoarse înapoi spre ea.

-Unde ai fost?

-M-am rătăcit, cum a spus și Durant. Am luat-o pe unde nu trebuie și m-am plimbat multă vreme.

Era adevărat, deși nu-i spusese totul. Emma se înroși amintindu-și unde mersese și cu cine se întâlnise.

Prințul îi studie fața și o trase într-un alcov, iar oaspeții din jur fugiră speriați.

-O oră? Te-ai rătăcit *o oră*?

-Am admirat palatul. Mă tem că ți-am invadat intimitatea.

-Unde ai fost?

Emmei nu-i plăcu tonul lui.

-Dacă aș fi știut, nu m-aș fi rătăcit!

Ochii lui albaștri înghețară. Îi strânse degetele suficient de tare cât să-i adâncească inelul simplu de argint în carne. Emma se înfioră simțind durerea și spuse repede:

-Am fost într-un coridor lung, cu camere de o parte și de alta. Am văzut un balcon lung și luminat de lună. Am ieșit sperând să pot să cobor în bucătărie, dar nu.

-Ai fost în zona mea privată, spuse el, slăbindu-și strânsoarea.

-Mă gândeam eu. Camerele erau luxoase, am văzut asta chiar și în întuneric.

Prințul se gândi puțin.

-Cum te-ai întors?

— Am pornit pe un drum pe care îl credeam greșit și am ajuns în final aici.

Emma voia să adauge că îi părea rău că se întorsese, dar deși furia din ochii lui dădea semne că începe să se stingă, încă îi mai țintea degetele și îi era teamă.

— Toată lumea întreba unde ai plecat. Mi-am făcut griji.

Își făcuse griji deci că Emma plecase, lăsându-l să pară caraghios în ochii celorlalți. Dar Emma încuviință și spuse:

— Și eu mi-am făcut griji. Habar n-aveam că sunt atâtea camere aici.

Lordul și Lady Fanchere intrară în alcov.

— Sandre, nu se cuvine să fiți singuri, rosti sever Lady Fanchere.

— Trebuia să vorbesc cu domnișoara Chegwiddden despre cum se cuvine să se comporte atunci când este invitată un bal de la castel.

Prințul Sandre zâmbi cu toți dinții. Emma simțea nevoia să-l plesnească sau să îl contrazică, dar o durea mâna. Și-o trase încet dintr-a lui și o privi. Sandre o strânsese suficient de tare cât să o taie cu propriul ei inel; sângele maroniu și lipicios începea să i se usuce între degete.

Lady Fanchere observă și probabil că ghici motivul, așa că îl luă de braț pe prințul Sandre și îl întoarse spre sala de bal.

— Presupun că ai auzit ce face Aimée acum?

Nu! Emma începu să facă un pas în față, să o oprească pe Lady Fanchere.

Lordul Fanchere o prinse de braț pe Emma și clătină din cap. „Prea târziu”, spuse el pe tăcute.

Prințul Sandre oftă exasperat.

— Ce plan idiot i-a mai venit în minte lui Aimée de data asta?

Lordul Fanchere îi oferă brațul Emmei și porniră după cei doi veri.

— S-a hotărât să plece în străinătate.

Lady Fanchere era încântată și era limpede că se aștepta ca și prințul Sandre să se simtă la fel.

— Ce?! Întrebă prințul, răsucindu-și capul.

— Mai întâi va pleca în Italia să-și petreacă iarna acolo, spuse Lady Fanchere, fără să-i observe nemulțumirea, apoi se va muta

în Austria vara. Este exact ce-i trebuie. N-am mai văzut-o așa de încântată de ani de zile.

Vorbind, se plimbau prin mulțime, iar Emma se străduia să audă ce vorbesc și se ruga ca Lady Fanchere să tacă.

— Cum va face asta? întrebă interesat Sandre.

Lordul Fanchere păși înainte.

— I-am pregătit un cont din care să-și scoată bani cât timp călătorește.

— Chiar așa? întrebă Sandre, aruncându-i o privire.

— Eleonore m-a rugat, spuse lordul Fanchere.

— Da. Presupun că trebuie să faci ce-ți spune Eleonore.

Prințul Sandre chicoti de parcă făcuse o glumă bună, dar lordul Fanchere lua problema foarte în serios.

— Îmi cere prea puține lucruri, iar eu aș face atât de multe pentru ea. Lordul îi luă mâna soției sale și i-o sărută. Pentru că ea mi-a oferit totul.

— Poftim, domnișoară Chegwiddden, așa poți avea tot ce-ți dorești într-o căsnicie. Cere puțin și vei primi tot ce vrei, spuse prințul Sandre.

„Nu-mi pasă ce crezi“, se gândi Emma.

— Voi ține minte asta, Alteță, spuse ea cu glas tare. Apoi, intenționând să schimbe subiectul, se întoarse spre Lady Fanchere și spuse: M-am rătăcit prin castel și am găsit balconul. Nu știam că peisajul e atât de frumos.

— Familia regală și-a ales bine locația, nu-i așa? spuse prințul Sandre, dispus să treacă peste planurile lui Aimée deocamdată. Se spune că acest castel nu poate fi cucerit decât prin trădare.

— Cred că de asta s-a folosit și familia ta, nu-i așa? întrebă lordul Fanchere.

Emma îl privi uimită. Era atât de calm. De liniștit. De tăcut. Însă nu era prost, și să-i spună așa ceva prințului Sandre... oare încerca și el să-i distragă atenția de la planurile lui Aimée?

— Așa e, Sandre... strămoșii noștri nu au fost oameni demn de admirat, spuse Lady Fanchere, clătinând din cap cu tristețe.

— Nu știi povestea, zise Emma.

— Conte de Guignard a fost invitat de familia regală din Moricadia să viziteze castelul, îi spuse Lady Fanchere, și înainte

să sosească, acesta și-a plasat oameni de încredere printre servitorii din marea sală. Contele a adus vinuri din ținuturile lui în dar și toată lumea a băut pe săturate. Când soldații regali erau prea beți ca să mai intervină, a dat un semnal. Oamenii lui au deschis ușile din spate și au dat drumul soldaților înăuntru. I-au măcelărit pe toți membrii gărzii legale și pe servitorii lor, au violat femeile, l-au târât afară pe rege și l-au spânzurat.

— Oribil, șopti Emma.

— Calul troian e o metodă veche de a câștiga un război, zise prințul Sandre, neimpresionat de mișelia strămoșilor săi.

— Au încălcat toate regulile ospitalității! răspunse Lady Fanchere.

— Ah, dar privește ce ne-au lăsat în dar nouă, urmașilor. Prințul Sandre gesticulă, arătând sala de bal aglomerată și strălucitoare. Castelul, pământurile... banii...

Emma sesiză o ocazie.

— Am văzut de pe balcon cât de neregulat e terenul. Nici nu-i de mirare că Moartea continuă să scape.

Apoi își ținu respirația, așteptând să vadă dacă Sandre se lăsa momit.

— Nu pentru multă vreme, spuse prințul Sandre cu o mulțumire sinistră. A trebuit să-i spun exact ce doresc vărului meu Jean-Pierre, iar el a ales să se ocupe de asta el însuși.

Lady Fanchere privi în jur.

— Unde e Jean-Pierre?

— A ieșit la vânătoare, răspunse prințul Sandre cu un zâmbet care o îngrozi pe Emma.

— Vânează Moartea? întrebă ea, cu vocea plină de admirație.

— Da. E cel mai bun țințaș al meu.

Emma simți că îi pâlesc obrajii.

— O să-l împuște? O să-l omoare?

— E un lucru bun, spuse Lady Fanchere. Moartea a speriat-o pe Aimée atât de tare.

— Moartea l-a ucis pe Rickie, se răsti prințul Sandre.

— Poate că Moartea l-a ucis pe Rickie, sau poate a fost altcineva. Era vărul nostru, dar nu era prea iubit. Dumnezeu să-l

odihnească, adăugă Lady Fanchere înainte ca prințul Sandre să o poată contrazice.

— În orice caz, Moartea va atârna în ștreang, spuse prințul Sandre. Îmi place să-i spânzur pe criminalii ca el.

— Credeam că vărul tău o să-l *împuște*, spuse Emma, pe care disperarea o făcuse brusc curajoasă.

— Ești însetată de sânge, nu-i așa? întrebă prințul Sandre, și era limpede că îi plăcea ideea. Nu, îl vreau viu și îl voi folosi ca să dau un exemplu tuturor. Îl vom ține în viață până îl vom spânzura, spuse el, înclinându-se. Va suferi fiindcă a speriat o domnișoară așa de drăguță ca dumneata.

— Da, spuse Emma, și fiindcă prințul Sandre avea impresia că îi făcuse un compliment adăugă: Mulțumesc.

— Ajunge cu discuțiile astea serioase. Suntem la bal. Am așteptat peste o oră să dansez din nou cu dumneata, domnișoară Chegwidden, spuse prințul Sandre, oferindu-i brațul. Să valsam, așadar!

Emma îl privi, dezgustată de tot ce aflase despre el, dându-și seama că nu putea continua așa, nici chiar de dragul Morții.

Prințul Sandre ridică mirat o sprânceană.

— Domnișoară Chegwidden?

Emma nu-l putea atinge. Îi dădea fiori. Nu-l *suporta*.

Lady Fanchere o împinse ușor din spate.

O voce de contralto, muzicală și amuzată, fu cea care o salvă pe Emma de la dezastru.

— Sandre, dragul meu, spuse contesa Martin, pășind în cerul strâmt, dând-o la o parte pe Emma și mângâindu-i fața lui Sandre. Ai auzit ce zvonuri umblă printre oaspeții tăi? Moartea a fost văzută chiar aici.

Sandre își trase capul într-o parte.

— Aici?

— Ce vrei să spui? întrebă și Emma.

Contesa Martin o ignoră, de parcă nici n-ar fi existat.

— Moartea e în castel, alteța mea dragă. În seara asta! În timp ce soldații tăi îl caută prin sate. Trebuie să recunoști, este *atât* de amuzant!

Capitolul 30

Jean-Pierre stătea pe cal, privind fulgerele de la orizont, care luminau vârfurile muntoase ca binecuvântările lui Zeus. Prințul organizase un bal, dar îi spusese limpede lui Jean-Pierre că nu era bine-venit. Nu din cauza mamei lui, pe care prințul Sandre o numea batjocoritor o târfă cu gura pricepută, ci pentru că Jean-Pierre încă nu prinsese Moartea.

Vântul se înteti. Un nor acoperi stelele, bolborosind jos, iar aerul începu să miroasă a ploaie.

La naiba cu furtuna. Se apropia, și se apropia repede.

Jean-Pierre se săturase să aștepte în vechiul cimitir regal de lângă drumul care ducea spre palat, lăsându-se udat până la piele până dimineața. Intenționa să ia parte și el la următorul bal.

Sunetul copitelor de cal îl făcu să se întoarcă. Văzu un cal alb care venea de după un colț al castelului și nu reacționează în nici un fel.

Văzuse mulți cai albi de când începuse să stea la pândă. Călărețul purta o pelerină neagră. Dar când călărețul ajunsese la o porțiune de drum drept și își îmboldi calul, un fulger luminează totul.

Jean-Pierre se încordă în șa.

O pelerină neagră... și o mască neagră... iar acolo unde pelerina flutura în bătaia vântului, Jean-Pierre văzu... un giulgiu alb și haine zdrențuite. Și ce dacă descrierea și realitatea nu se potriveau într-un tot? Înfățișarea Morții fusese denaturată de zvonuri și legende.

Fulgerul luminează din nou și bubui un tunet. Jean-Pierre își scoase flinta din teacă.

Calul Morții pornise la trap acum, tot mai repede, apropiindu-se în galop.

Jean-Pierre ținti umărul drept al Morții. Așteptă următorul fulger și apăsă pe trăgaci.

În aceeași clipă, Moartea se aplecă peste gâtul calului.

Jean-Pierre auzi bubuitura flintei, văzu explozia de pânză, carne și sânge când glonțul nimeri între umăr și gât.

Moartea se prăbuși în șa. Își reveni. Calul lui sări înainte, dădu un colț și dispăru.

Jean-Pierre blestemă, puse flinta la loc în teacă și își lovi calul peste crupă. Nu intenționa să-și lase prada să scape.

Dar cerurile se deschiseră chiar când păși pe drum. Temperatura coborî și începu să plouă cu grindină, biciuind copacii și sfărtecându-i pielea. Călări, știind că și Moartea trebuia să înfrunte vremea, dar nu vedea nimic înainte. Își îmboldi calul să meargă mai repede. Animalul ezită, se ridică pe picioarele dinapoi și îl aruncă din șa.

Jean-Pierre ateriză într-o baltă înghețată.

Calul se ridică din nou în două picioare, iar copitele i se apropiară periculos de mult de capul lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre se rostogoli prin noroi, ferindu-se.

Calul fugi întins înapoi, spre palat.

Blestemând, Jean-Pierre se ridică în picioare, privind în toate părțile. Nu se vedea nimeni. Bineînțeles. Ce imbecil ar îndrăzni să iasă afară pe o asemenea vreme?

Pornind înapoi spre palat prin torentele de ploaie și rafalele de vânt, Jean-Pierre știa deja ce poveste se va spune la palat.

Moartea chemase furtuna și folosisese trăsnetul ca să-și înfrângă dușmanii.

Ei bine, tot ce se poate, dar Jean-Pierre văzuse cum glonțul îl lovise.

Banditul care își spunea Moartea era rănit, suferea ascuns undeva, iar Jean-Pierre intenționa să-l prindă și să-l aducă la palat.

Emma intră în camera ei, ținând lumânarea deasupra capului, privi în jur și simți că îi vine să plângă. Tia nu se vedea pe nicăieri, rochia pe care o purta avea nasturi la spate și, dacă nu se obosea să coboare până la bucătărie, trebuia să doarmă în această rochie – și în corset. Apăsă balenele care îi țineau spatele drept și rigid și îi mușcau din talie. Nu și le putea da jos singură. Trebuia să găsească pe cineva care să o ajute să se dezbrace.

Pe de altă parte, după ce prințul Sandre plecase mai devreme de la bal ca să-și comande soldații, Lady Fanchere recunoscuse că era obosită, iar lordul Fanchere le adusese acasă printr-o furtună

cu grindină. Ceea ce însemnase că Emma nu mai fusese nevoită să danseze încă o dată cu prințul Sandre.

Emma considera asta o victorie demnă de a fi sărbătorită.

Afară, furtuna începuse să se potolească în sfârșit.

Emma începu să-și scoată cu greu agrafele cu diamante care îi prindeau părul. Trebuia să o laude totuși pe Madame Mercier: nici o șuviță nu le scăpase. Dintr-odată însă, silueta unui bărbat se ivi șchiopătând din umbră și spuse:

— Domnișoară Chegwiddden.

Acum o săptămână, Emma ar fi țipat. Acum își scoase o agrafă din păr și o ținu ca pe o armă.

Bărbatul ridică un braț.

— N-am venit aici să-ți fac rău. Sunt Rubio, valetul lui Durant.

Emma îl văzuse de sus înainte; acum îi privi chipul.

Era mai în vârstă doar ea cu vreo cinci ani, dar avea privirea unui bărbat care văzuse lucruri îngrozitoare și suferise mai mult decât era drept să sufere într-o viață. Era îmbrăcat într-un costum negru cu manșete albe de bumbac, la fel ca înainte. O mânecă era prinsă cu grijă; nu mai avea acel braț. Părul lui blond-roșcat era ciufulit acum, iar pe manșetă avea o pată de sânge.

Emma își lăsă jos agrafa.

— Da?

— A fost împușcat, spuse repede Rubio. Are nevoie de tine.

Emma îl privi confuză, cu gândurile învâlmășindu-se, încercând să înțeleagă despre cine vorbea. Nu Durant. Deci...

— Moartea?

— Da. L-au împușcat. Tu știi să vindeci oameni. Vino să-l ajuți.

Emma își luă săculețul cu medicamente, își ridică poalele și spuse:

— Condu-mă.

— Mergi singură, spuse Rubio, șchiopătând spre ușă. E în casa pentru văduve.

Deci Moartea era cu Durant? Dar Emma nu-și mai pierdu timpul cu întrebări. Fugi în jos pe scări, ieși pe ușa din spate și traversă curtea imensă. Totul era ud. Simțea bucăți de grindină prin tălpile pantofilor de piele.

Ușa casei era deschisă.

Emma intră în fugă.

Casa pentru văduve era veche, un castel primitiv, decorat pentru a-i ascunde vârsta. Emma urcă în fugă scara de piatră în spirală până la etaj, apoi se îndreaptă spre singura cameră luminată.

Se opri în cadrul ușii.

Michael Durant stătea pe un scaun în fața oglinzii, scriind ceva. Părul lui roșcat era ud și picura. Pe masă era o mască neagră, umedă. Chipul lui era contorsionat de durere și sângera dintr-o rană dintre umăr și gât, unde fusese lovit de glonț. În jurul gâtului purta o eșarfă albă și udă. De pantalonii albi și uzi erau cusute bucăți de cârpă. Avea pieptul gol... iar Emma îi recunoscuse pieptul și bărbia. Îl recunoscuse *pe el*.

Știu în sfârșit adevărul.

Michael Durant era Moartea.

Capitolul 31

-Ticălosule, răsuflă Emma.

Jean-Pierre împușcase Moartea. Îl împușcase pe Michael Durant.

Emma voia să-l ucidă pe Durant cu mâna ei.

Michael își ridică privirea și i-o întâlni pe a ei în oglindă.

-I-am spus să nu-ți spună, spuse el. De ce ți-a spus?

Apoi își înmuie tocul în cerneală și începu să scrie din nou.

Vocea lui era răgușită și ușor de recunoscut.

„Ah. Desigur.” Nici nu era de mirare că Moartea nu-i spusese decât un singur cuvânt. Nu încerca să-și ascundă accentul, ci aceea răgușeală caracteristică.

„Ticălosul. Mincinosul.”

Emma îl diagnostică dintr-o singură privire:

-Ești alb, deci încă mai ești deghizat. Ești plin de sânge pe piept și pe spate... și nu-ți poți ridica brațul stâng?

Nu putea. Emma își dădea seama după felul în care își ținea mâna în poală, nemișcată, cu palma deasupra, și avea pielea albăstrie. Iar el nu îi negă acuzația, ci rămase așezat.

— Întinde-te în pat cât mai poți, spuse brusc Emma. Trebuie să-ți scot glonțul.

— Glonțul a trecut prin mine. Și trebuie să termin de scris lista cu spioni înainte să uit.

— Înainte să mori?

— Și asta.

Michael nu părea prea neliniștit că Emma îi descoperise adevărata identitate. Probabil că își dăduse seama că Emma îl va recunoaște la un moment dat. Probabil că își dăduse seama că Emma s-ar comporta la fel ca de obicei și ar trece peste revelație în stilul ei rece, englezesc. Probabil credea că Emma nu-l va ucide.

Sau cel puțin nu încă.

Emma își deschise săculețul și scoase prosoapele, penseta, borcânașul cu apă sulfuroasă dintr-un izvor din Franța. Îmbibă o fâșie de bumbac în apă, i-o puse pe rană și zâmbi văzându-l că se crispează și exclamă:

— Doamne ferește, femeie. Mă doare!

Așa îi trebuia!

— Și pute, adăugă el, deși nu-i păsa neapărat de asta.

— Sulful va opri orice infecție. Emma îndepărtă cârpa și studie rana. Vei avea nevoie de îngrijiri serioase. Glonțul a trecut prin costum și pâzna s-a lipit de mușchi.

Michael lăsă tocul din mână și o privi, chiar o privi, pentru prima oară de când Emma intrase.

— Emma, e ceva important.

Dacă avea de gând să-i spună că o iubește, Emma intenționa să-i răspundă că puțin îi păsa.

— Am scris lista de spioni, voluntari sau nu, care lucrează pentru prințul Sandre. Trebuie să-mi promiți că te vei asigura că Rubio i-o dă lui Raul Lawrence.

Oare Emma nu-și dăduse încă seama cât de prostuță era? Și încă o prostuță plină de speranță, agățându-se de gândul că Michael avea să-și declame iubirea pentru ea. Îi venea să se pâlmuiască singură.

Nu, voia să-l pălmuiască pe el.

— Emma, îmi promiți?

— Desigur. Am dat totul pentru cauză, n-am de gând să dau greș acum.

Vocea lui deveni mai profundă.

— Emma..., murmură el.

Ah, acum își dădea seama că Emma supărată. Și devenea și mai palid, dacă era posibil așa ceva.

Dar Emmei nu-i păsa. „Ticălosul. Dacă moare, jur că-l omor cu mâna mea.”

— Întinde-te pe pat, spuse ea.

— Te-am visat spunându-mi asta, dar în alte circumstanțe.

Credea oare că o poate seduce *acum*?

Michael se ridică și se clătină. Emma sări să-i ofere brațul. Michael se rezemă de ea cu toată greutatea, apoi se îndreptă de spate.

Ticălosul. Ticălos prost, încăpățânat, arrogant și mincinos.

— Ce-ai spus? întrebă Michael.

Emma era fiică de vicar. Nu gândise asemenea cuvinte, și cu atât mai puțin nu le spusese cu glas tare.

— Am spus întinde-te în pat.

— Mă gândeam eu.

Cum îndrăznește să se amuze? Aici? Acum?

Emma îl ajută să se întindă pe pat.

Mai devreme. *Mai devreme* o sărutase sub fustă; apoi, nici o jumătate de oră mai târziu, vorbise cu ea în sala de bal, prefăcându-se că nimic nu se întâmplase între ei, că nu o vizitase în dormitor cu o seară înainte și în fiecare seară până atunci. Și în seara de dinainte, și în cea anterioară aceleia, și că nu o făcuse să-l seducă până făcuseră dragoste, și că nu o ținuse trează noaptea, făcându-și griji.

Emma era furioasă. Tremura de nervi. Nu din pricina îngrijorării că Michael ar putea muri din cauza acelei răni neînsemnate care îi luase o bucată de mușchi, lăsându-i brațul paralizat și gata să se infecteze.

— Cum ai reușit să faci așa ceva?

— În seara asta, sau...?

- Totul. Costumul, calul, libertatea de a călări noaptea, deși se presupune că ești închis și păzit?

- Rubio e foarte priceput la haine și costumații. Când am fost arestat, prietenii mei din Moricadia l-au salvat pe Bătrânul Nelson pentru mine.

- Bătrânul Nelson este...

- Calul meu. E un grajd în peștera de sub casa pentru văduve, spuse Michael, dar vocea îi slăbea și era și mai răgușit.

- Deci ai toate lucrurile de care ai nevoie ca să fii Moartea, mai puțin libertatea... și, lasă-mă să ghicesc. Gărzile lui Fanchere sunt din Moricadia și s-au obișnuit să închidă ochii, fiindcă știu că prizonierul lor este Moartea.

Emma nu ghicea, de fapt. Brimley o avertizase deja că moricadienii își au secretele lor. Lui Michael i se permitea să iasă noaptea sub deghizarea Morții, și astfel submina averea și prestigiul familiei de Guignard. Bineînțeles, servitorii voiau ca el să călărească în fiecare seară.

- Fanchere e moricadian, spuse ea. Știe și el de asta?

- Poate, spuse Michael, încuviințând gânditor. N-am vorbit niciodată despre asta. Dacă mă ajută cu ceva, atunci e mai degrabă fiindcă mă lasă să fac ce vreau.

Emma înclină din cap.

- Nu fi supărată pe mine, șopti Michael. Știu ce crezi că ți-am făcut, dar nu e adevărat.

- Nu știi ce gândesc, spuse Emma.

Apoi începu să lucreze cu penseta, trăgându-i firele negre și albe din rana deschisă.

Michael nu răspunse. Leșinase.

Era bine așa. Nu mai simțea durerea, deși Emma nu-și dădea seama de ce i-ar fi păsat de asta.

Își plimbă degetele pe brațul lui. Era rece și mort. Glonteile făcuse ceva îngrozitor: rupsese un nerv, o arteră... Emma nu știa, și deși era furioasă pe Michael, nu voia să-i amputeze brațul.

Rubio intră în sfârșit pe ușă. Emma își ridică privirea.

Dacă Durant ar fi fost treaz, Emma l-ar fi rugat pe Rubio să-i spună cum era să trăiască cu un braț amputat. Doar ca să-l sperie.

Doar ca să-l facă să înțeleagă cât de aproape fusese de moarte și de o amputație.

Rubio șchiopătă până la pat.

-Cum e? întrebă el.

-E bine, spuse Emma, făcându-și în continuare de lucru cu penseta.

-Atunci de ce plângi?

-Nu plâng. Emma își șterse lacrimile de un umăr, apoi de celălalt. E o listă pe masă. E ceva important. Trebuie să i-o duci lui Raul Lawrence.

Rubio luă hârtia, o împături și o puse în buzunar.

-De ce face asta? izbucni Emma.

-Deghizarea, vrei să spui? Costumul Morții? zâmbi Rubio, dând la iveală doi dinți ciobiți. Trebuia să facă asta. În închisoare începuse să plănuiască cum să le știrbească autoritatea celor din familia regală. Și a mers, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

Emma se gândi în ce pericol se pusese Durant și cum se folosisese de deghizarea lui ca să o seducă...

-Și ce-și închipuia că va rezolva cu asta?

-Vrea să-l distrugă pe Sandre.

-Deghizat în fantomă? spuse Emma pe un ton plin de reproș.

-Vrea să-i trimită informațiile noului rege. Să-i alunge pe turiști pentru ca Sandre să nu mai profite de pe urma lor. Să răspândească zvonul că regele de drept al țării se va întoarce. Să se lupte, dacă e nevoie, și să ucidă pentru răzbunare.

Emma îl privi pe Rubio, apoi se întoarse din nou la rana lui Durant.

-Dezbracă-i pantalonii, sunt uzi, spuse ea.

Rubio ezită.

-Am văzut tot ce are acolo, spuse Emma, aruncându-i o privire plină de reproș, și dacă îl lași așa va face hipotermie. Dă-i jos pantalonii și învelește-l în păături calde.

Fără să-l privească, Emma începu să-i desfacă eșarfa din jurul gâtului. Rubio îi dădu jos pantalonii lui Durant și îl acoperi cu o pătură. Apoi, văzând cum Emma se uita la gâtul lui Durant, spuse:

-Când a ieșit din închisoare nu putea vorbi deloc.

Nu putea vorbi? Nici ea nu mai putea vorbi acum.

Semnele de pe gâtul lui Durant arătau de parcă cineva îl strânsese cu un lanț și îl târâse în spatele calului. Pielea era roșie, plină de cicatrice și ruptă în jurul mărului lui Adam. Urmele se întindeau de sub falcă până la claviculă... și abia dacă se vindecaseră. Probabil că nu se vor vindeca niciodată.

— Cine a făcut asta?

— Familia de Guignard spânzură oamenii cu mare plăcere.

— Am mai auzit asta.

Chiar mai devreme. Din gura prințului însuși.

— Fiindcă e adevărat. Le place să-ți înfășoare frânghia în jurul gâtului, să te tragă în sus și să te lase să atârni, dând din picioare, sufocându-te, încercând să scapi, auzind cum moartea ți se apropie cu fiecare bătaie de inimă.

— L-au spânzurat pe Michael? Ce l-a salvat?

Rubio râse gros.

— Dorința de a-l spânzura din nou. Dacă lași pe cineva atârnat un sfert de oră, poți să-l dai jos și să-l lași să-și revină, iar apoi să-l spânzuri din nou și să mai privești o dată spectacolul. E oribil să știi că vei muri auzindu-i cum îți râd în față.

Emma văzu că și Rubio avea aceleași cicatrice deasupra gulerului rigid.

— Eu eram un nimeni. Nu le păsa dacă rămâneam cu cicatrice. Așa că m-au spânzurat, apoi m-au dat jos și m-au torturat oricum. De el... Rubio arată cu capul spre Durant... le păsa mai mult. Pentru că familia lui avea bani, influență. Pentru că nu reușeau să-i înfrângă spiritul. Pentru că se distrau copios pe seama lui. Și pentru că erau convinși că știe mai mult decât le spune.

— Și știe?

— N-aș putea să-ți spun. Dar dacă da, atunci și-a păstrat secretele în ciuda durerii, în ciuda fricii, spuse Rubio, plin de admirație.

Desigur, Rubio era bărbat. Vorbea simplu și direct.

Iar Emma era o femeie care fusese trădată. Începu din nou să-i oblojească rana lui Michael.

— Adu-mi saci calzi cu nisip. Trebuie să-i împachetăm brațul ca sângele să curgă în continuare.

— Am plecat.

Emma auzi cum călcăiele lui Rubio se târau pe podeaua pietruită, șchiopătând. *Pas. Pas. Pas. Pas.* Pașii se opriră.

—Cineva trebuie să poarte costumul Morții și să călărească până când Michael își revine.

—Atunci caută pe cineva.

—Nu poate fi cineva din Moricadia. Moricadienii erau cei mai buni călăreți din lume, dar acum nimeni nu-și mai permite să cumpere un cal, iar dacă vreunul dintre ei va fi prins făcând asta va fi spânzurat de șapte ori până să fie lăsat să moară.

—Atunci locul Morții va rămâne gol, spuse Emma, concentrându-se pe ce avea de făcut.

—Moartea a speriat oamenii veniți aici să-și cheltuie banii. A ruinat visteria prințului. Le-a dat speranță oamenilor de rând, care cred că apariția lui vestește întoarcerea adevăratului rege. Și, lucrul cel mai important, Moartea l-a făcut pe prințul Sandre să arate ca un caraghios neputincios, râse gros Rubio. Toată lumea râde de Sandre. Moartea a făcut foarte mult bine. Ar fi o tragedie ca totul să fi fost degeaba. Nu poți să lași să se întâmple asta.

—Nu te ascult, spuse Emma, aruncându-i o privire furioasă. Dar îl auzise.

Prințul stătea la biroul lui, adunând cifre într-un registru cu coperte de piele. Focul era aprins în șemineu, alungând răcoarea ultimei furtuni cu grindină. Soția lui Quico, Bethania, se mișca grațios și lin prin cameră, ștergând praful de pe mobilă. Era o scenă liniștită, familială... și era probabil ultima dată când Jean-Pierre avea să vadă un asemenea tablou.

Rămase în ușă, șiroind apă pe podea, tremurând de frig... și frică.

—Da? întrebă Sandre fără să-și ridice privirea.

—Am împușcat Moartea, Alteță.

Prințul își lăsă tocul pe sugativă, își ridică privirea, își prinse mâinile și zâmbi:

—Sper că nu l-ai omorât.

—Nu, nu l-am omorât. Jean-Pierre respiră adânc ca să-și potolească tremurul din voce. A scăpat.

Zâmbetul lui Sandre pâlî.

— A scăpat?

— Stăpâne, am avut grijă să nu-l ucid... mă tem că am avut prea multă grijă. Jean-Pierre se grăbi să ajungă la partea bună. Dar am văzut că glonțul l-a lovit, am văzut cum i-a sfâșiat costumul în dreptul umărului. L-am văzut clătînându-se în șa și am văzut sânge. E rănit. Poate fi găsit.

Sandre îl privi pe Jean-Pierre. Îl privi în tăcere. Se ridică. Deschise un sertar. Se aplecă. Și scoase un pistol.

Jean-Pierre avea să moară.

Sandre ridică pistolul, ținti spre Jean-Pierre... apoi se întoarse și o împușcă pe Bethania.

Femeia țipă și căzu la pământ, zbatându-se pe covor, ținându-se de șold.

Calm, de parcă făcea așa ceva în fiecare zi, Sandre puse pistolul înapoi în sertar și îl închise. Apoi își ridică vocea ca să se facă auzit peste țipetele Bethaniei:

— De când Moartea a început să călărească în fiecare seară, cazinourile și hotelurile noastre nu mai aduc la fel de mulți bani. Și auzi acel sunet?

— Da, Alteță, spuse Jean-Pierre, privind spre Bethania; cum ar fi putut să nu o audă?

— Nu ea. Celălalt sunet. Ascultă! spuse Sandre, ducându-și o mână la ureche.

Jean-Pierre se strădui, dar nu auzea nimic în afară de suspinele îndurerate ale femeii.

— E sunetul moricadienilor care râd. Știi de cine râd?

Jean-Pierre clătină din cap.

— Râd de mine. Râd pentru că Moartea încă mai bântuie, spuse Sandre, sprijinindu-și mâinile pe birou și aplecându-se spre Jean-Pierre. Nimeni n-are dreptul să râdă de prințul Sandre de Guignard.

— Nu, Alteță.

— Spune-le soldaților mei să plece să găsească Moartea. La fiecare trei zile de-acum înainte, dacă nu e găsit, voi împușca o altă soție, un alt fiu, o altă fiică.

Lui Jean-Pierre nu-i venea să creadă ce auzise. Prințul înnebunise. Iar voia prințului avea să se facă, la fel ca întotdeauna. Iar soldații urmau să fie mai îndârjiți ca niciodată.

-Ia-o de-aici, spuse Sandre, frecându-și tâmpla. Țipetele ei îmi dau dureri de cap.

Jean-Pierre se grăbi să o ia în brațe pe femeia care se zbătea și porni spre ușă.

-Jean-Pierre! chemă Sandre.

Jean-Pierre se întoarse.

-De-acum înainte, *tu* le vei împușca familiile. Găsește-mi Moartea, sau nu vei mai îndrăzni să te culci niciodată.

Capitolul 32

-Ce zici, să iau asta cu mine în Italia?

Aimée își plimbă mâna de-a lungul pianului din lemn alb, pictat, din sala de muzică a conacului în care locuia.

-Cântați la pian? întrebă Emma, privind emoționată pianul lung de trei metri.

-Vai, nu, spuse Aimée, fluturându-și degetele scurte. Nu am degetele bune pentru așa ceva.

-Atunci cred că ar fi mai bine să închiriați un pian când ajungeți acolo.

Lady Fanchere o trimisese pe Emma să o ajute pe Aimée să-și facă bagajele și să-și încuie casa, iar acum Emma știa de ce. Pe măsură ce Aimée își trecea în revistă obiectele din casă, cineva trebuia să fie vocea rațiunii.

Dar Emma fusese trează două nopți la rând îngrijindu-l pe Michael Durant în casa pentru văduve de lângă castelul soților Fanchere. Michael făcuse febră. Când Emma era plecată, Rubio avea grijă de el de parcă ar fi fost frați, dar Emma era preocupată pentru el în fiecare clipă, iar asta o înfuria.

De ce-i păsa de soarta unui bărbat care o mințise? Care îi răpise inocența? Dumnezeu, îndrăznise chiar să-i facă reproșuri când

îl lăsase pe prințul Sandre să o curteze, știind prea bine de ce o făcea, și o ademenise cu ideea de a-i face curte el însuși, Michael Durant, moștenitorul ducatului de Nevitt, când știa prea bine că Emma era îndrăgostită de Moarte. Adică de el însuși!

Dacă nu murea din cauza infecției, Emma avea să-l omoare cu mâna ei.

– Draga mea, te simți bine? Pari supărată, spuse Aimée, care părea și ea tot la fel.

– Cred că sunt puțin obosită, răspunse Emma.

Nu era o scuză prea bună, dar era adevărat, iar Emma nu se putea gândi la altceva.

– Stai jos, aici, zise Aimée, trăgând husa de pe un scaun. Elixabete, fugi și adu-i Emmei un pahar cu apă.

Elixabete stătea nemișcată, cu ochi mari și înfricoșați. Emmei i se făcu milă de ea.

– Nu, nu e nevoie, îi spuse fetei. Trebuie doar să mă odihnesc o clipă. Voi fi bine.

Lady Fanchere o trimisese pe Elixabete să le ajute, dar fetița nu le fusese de mare ajutor, așa cum sperase Emma. Dar Emma nu o învinuia pe fată. Poate că Emma era prea obosită și devenise prea sensibilă, dar casa lui Aimée era sinistră. Era un conac enorm, mai mare decât cel al familiei Fanchere, cu două scări sculptate în spirală care urcau de la holul masiv de marmură la galeria de la etaj. Peste tot erau culoare cu uși de-o parte și de alta, camere peste camere peste camere, un loc în care te puteai rătăci pe vecie.

Toate lucrurile – marmura de pe podea și de pe coloane, pereții, mobila, vasele și decorațiunile – erau albe și imaculate. Acvarelele de pe pereți erau cenușii și șterse și până și servitorii erau îmbrăcați în alb, ca niște fantome palide care alunecau în tăcere prin această parodie grotescă a paradisului.

Când Emma întrebasese cu tact despre decor, Aimée spusese:

– Rickie a ales totul. Dorea să aibă o casă curată.

După părerea Emmei, casa nu arăta curată; arăta goală, ostilă... bântuită. Se trezi uitându-se peste umăr de multe ori, în timp ce îi îndruma pe servitorii lui Aimée să acopere mobila cu huse sau pe servitorii trimiși de Lady Fanchere să-i care cuferele lui Aimée la trăsura. Era convinsă că cineva o urmărește. O dată

o văzu pe Elixabete întorcându-se brusc, cu pumnii ridicați, gata să se apere de... nimic.

Chiar și dormitorul lui Aimée era alb, fără pic de personalitate sau de culoare. Asta o făcu pe Emma să înțeleagă mai mult ca oricând cum fusese viața lui Aimée împreună cu Rickie. Aimée, care iubea florile și hainele colorate și râsetele, trăise întemnițată în propria ei cameră.

Aimée nu vedea nimic neobișnuit. Împacheta, se plimba în sus și în jos pe scări și povestea veselă cu toată lumea. Poate că vederea fostei ei temnițe nu mai însemna nimic acum că evadase. Alegea ce să arunce și ce să păstreze fără să lase impresia că-i pasă prea mult, însă până acum nu-și luase nimic alb.

Aimée luă husa de pe un alt scaun și se așează, apoi trase un scăunel pentru picioare lângă ea și îl bătu cu palma. Elixabete fugi și se așează pe scaun, lipindu-se cât putea de fusta lui Aimée.

— Când voi ajunge în Italia, spuse Aimée, mă gândeam să-mi iau un pisi. Vreau unul de multă vreme, dar Rickie spunea că năpârlesc... și fac și alte lucruri mai rele. Dar cred că acele lucruri *mai rele* sunt un sacrificiu care merită făcut dacă e să am un ghem de blană care să-mi sară în poală și să mi se ascundă printre glezne.

Emma o privi pe Aimée mângâind-o pe cap pe Elixabete din nou și din nou, un gest liniștitor, pe care îl făcea fără să-și dea seama.

— Îmi pareți genul de femeie care ar vrea să aibă zeci de câini și pisici.

— Da, chiar sunt o astfel de femeie, spuse zâmbind Aimée. Poate o să-mi cumpăr și un câine când ajung în Italia. Fanchere mi-a închiriat o vilă; cred că va fi destul loc pentru animale.

— Și un iubit, poate? sugeră impulsiv Emma.

Chipul lui Aimée deveni lipsit de expresie, ca o mască. Nu o privi pe Emma și nu mai spuse nimic.

Emma era stânjenită; știa că n-ar fi trebuit să sugereze așa ceva, era un lucru prea îndrăzneț de spus pentru o femeie nemăritată. Dar voia atât de mult ca Aimée să fie fericită, și-o imagina în vila ei, înconjurată de flori și de animale, în brațele unui bărbat tandru, care o iubea pentru personalitatea ei jucăușă, dragăstoasă și minunată.

— Îmi pare rău, spuse Emma. Am fost prea îndrăzneată. Nu se cuvine...

— Chiar deloc, draga mea, zâmbi Aimée, dar fără *joie de vivre* obișnuită. Dar nu mai vreau nici un bărbat în viața mea. Unul singur a fost destul.

Emma simți că i se rupe sufletul pentru Aimée, deși înțelegea. Fiindcă atunci când iubeai pe cineva sufereai prea mult, era un efort prea mare. După ce îl vindeca pe Michael Durant, Emma avea de gând să fugă din Moricadia și să nu se mai întoarcă.

— Poate că voi veni să fiu însoțitoarea dumatăle în Italia, spuse Emma.

Aimée rămase cu mâna în aer. Zâmbi sincer.

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea, dându-i mâna Emmei. Mi-ar plăcea și mai mult dacă ai veni ca o prietenă.

Emma se simți atât de mișcată că simți cum îi dau lacrimile din nou. O prinse de mână pe Aimée și o strânse.

— Și mie mi-ar plăcea asta, spuse ea.

Aimée o îmbrățișă pe Elixabete cu celălalt braț.

— Emma te va aduce și pe tine, Elixabete, și te vom învăța să scrii și să citești și să fii o doamnă. Ce spui?

Elixabete încuviință, zâmbind. Prietenia celor trei alungase fantomele crude. Apoi, Elixabete se ridică și spuse:

— Dacă mergem în Italia, trebuie să terminăm de făcut bagajele!

Capitolul 33

Jean-Pierre era în sfârșit la un bal regal.

Dar nu se distra.

Stătea cu un pahar de șampanie în mână, urmărind oaspeții care intrau. Nici unul dintre ei nu arăta rănit sau bolnav. Sau măcar obosit.

Sigur că nu, ar fi fost prea ușor așa. Trebuia să studieze lista de oaspeți, să afle cine nu venise, și să-l caute acasă sperând că va reuși măcar să aresteze pe cineva și să-și ducă vânătoarea la bun

sfârșit. Trebuia să o facă înainte de seara următoare, când avea să expire termenul de trei zile dat de Sandre.

– Jean-Pierre! Cât mă bucur să te văd. Unde te-ai ascuns? spuse Lady Fanchere, îmbrățișându-l și întinzându-i obrazul.

Luat prin surprindere, Jean-Pierre se încordă, apoi își atinse buzele de fața ei. Fusesse atât de solicitat în ultima vreme că uitase cât de iubitoare era verișoara lui, Eleonore. Îi scutură mâna lordului Fanchere, care stătea ca întotdeauna în dreapta soției lui, tăcut și stoic, și spuse:

– Am avut treburi.

Își dădu seama apoi că vorbea laconic, nu ca un oaspete la bal, ci ca polițistul urât de toată lumea în care Sandre îl transformase. Așa că zâmbi, dar avu senzația că expresia lui aduce mai mult cu o grimasă.

Eleonore îi luă fața în mâini și îl privi în ochi.

– Arăți atât de îngrijorat. Va trebui să-i spun lui Sandre să nu-ți mai dea atât de lucru.

– Nu. Te rog!

„Dumnezeule, nu.“

– Să nu-i spui nimic lui Sandre. Trăiesc ca să o servesc pe Alțeta Sa.

Eleonore nu-l asculta. Îi atinse ușor rana de pe față, care era încă infectată.

– Cred că te doare, spuse ea. Ar fi trebuit să te duci la doctor.

– Am fost ocupat.

– Domnișoara Chegwidden e o doctoriță excelentă. Data viitoare, o voi trimite să aibă grijă de tine.

Jean-Pierre simți ceva de care putea să se agațe.

– Domnișoara Chegwidden îngrijește bolnavi?

– Face tot ce trebuie făcut. Tatăl ei a fost vicar într-o parohie de la țară, în Yorkshire, iar ea le-a devenit indispensabilă enoriașilor de-acolo. Iar acum îmi e indispensabilă și mie, spuse Lady Fanchere, mângâindu-și talia care se îngroșa.

– Ah. Atunci trebuie să te felicit.

Jean-Pierre o sărută pe obraz și dădu încă o dată mâna cu Fanchere, dar nu-i păsa că verișoara lui era însărcinată. Asta nu conta, nu acum. Ceea ce conta era posibilitatea că domnișoara

Chegwidden e complice cu Moartea. Până la urmă, ce se ştia despre ea? Doar ce spusese ea însăşi.

—Deci domnişoara Chegwidden e un adevărat model social, dacă ce spuneţi tu şi Sandre e adevărat, zise el.

De când Jean-Pierre anunţase că împuşcase Moartea, Sandre nu-l mai întrebese când avea de gând să-l prindă, şi nici nu vorbise de soţia lui Quico sau de încordarea de la palat. Vorbise doar de prostituţia de care se îndrăgostise, plictisindu-l de moarte pe Jean-Pierre.

Poate că Jean-Pierre ar fi trebuit să fie mai atent.

—Domnişoara Chegwidden îngrijeşte bolnavi chiar acum? întrebă el, prefăcându-se abia interesat, deşi aştepta răspunsul cu nerăbdare.

Dar Sandre îl întrerupse. Era îmbrăcat cu uniforma de comandant suprem al armatei din Moricadia – armată pe care, din câte ştia Jean-Pierre, n-o văzuse niciodată. O sărută pe Lady Fanchere pe obraz, dar privirea lui era aţintită în spatele ei.

—Unde e draga noastră domnişoară Chegwidden? întrebă el.

—Am trimis-o să o ajute pe Aimée să-şi facă bagajele şi biata fată s-a întors epuizată, aşa că i-am ordonat să stea acasă în seara asta.

Încântarea lui Jean-Pierre se risipi. Chiar şi această pistă subţire se închisese. Sandre făcu o faţă lungă.

—N-ar trebui să o oboseşti pe domnişoara Chegwidden cu astfel de trivialităţi. Trimite un servitor pentru Aimée. Sau şi mai bine, trimite-o acasă să-şi facă bagajele, spuse el, aruncându-i o privire plină de înţelesuri lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre abia dacă îşi putea ascunde furia. „Da, da, ştiu. Trebuie să o omor pe verişoara noastră Aimée, tu mi-ai ordonat asta, şi trebuie să fac să pară că totul e un accident. Dar sunt ocupat, iar Eleonore are grijă de Aimée. Doar nu vrei ca Eleonore să vadă cum eşti tu de fapt, nu-i aşa, Sandre?”

—Aimée este foarte importantă şi pentru mine, şi pentru Emma, şi vrem să o vedem că se bucură măcar un pic de viaţă. Dacă aş putea să o ajut şi eu să-şi facă bagajele, atunci aş fi acolo chiar acum.

Dacă Jean-Pierre ar fi fost în stare să se amuze – deși își pierduse de mult simțul umorului –, atunci ar fi râs acum, văzându-l pe Sandre rușinat de reproșul blând al lui Eleonore.

– Da, desigur. Îi doresc și eu tot binele din lume, spuse Sandre, puțin prea convins.

Soldatii lui Jean-Pierre răscoleau întreaga țară, fiecare peșteră, fiecare bordel, târând bolnavii afară din pat ca să vadă dacă nu cumva aveau vreo urmă de împușcătură, fiindcă ultimatumul lui Sandre se apropia de sfârșit cu fiecare minut care trecea, și la fel și momentul în care soția sau copiii cuiva urmau să fie împușcați. De el. De Jean-Pierre.

Între timp, oaspeții circulau, șampania curgea și, în cazinouri, turiștii își pierdeau banii la mesele de joc ale prințului. Deci, din punctul de vedere al lui Sandre, totul era în regulă. Iar pentru cei din Moricadia nu mai conta nimic altceva.

– O vei vedea pe domnișoara Chegwiddden în trei zile, la serata familiei Petis, spuse Lady Fanchere, bătându-l ușor pe Sandre pe obraz. Poți să aștepți până atunci, nu-i așa?

– Dacă trebuie, spuse Sandre, înclinându-se cu grație.

Dar ochii lui străluceau cu un amestec de dragoste și dorință care însemna că domnișoara Chegwiddden va suferi pentru fiecare minut în care îl făcuse pe Sandre să aștepte. Dacă Jean-Pierre ar fi putut simți milă și pentru alții, nu doar pentru sine, atunci i-ar fi fost milă de domnișoara Chegwiddden, fiindcă amândoi erau prinși în ghearele unui monstru.

– Haideți. Haideți, spuse Sandre, făcându-le semn mercenarilor pe care îi angajase pentru a-l apăra de propriii lui soldați. Nu pierdeți vremea. Sunt un om ocupat.

Jean-Pierre stătea cu spatele lipit de zidul din camera de gardă, văzând cum familiile soldaților lui sunt mânite înăuntru. Femei. Copii. Plângând încet sau din răsuputeri, sau stând palizi și tăcuți. Mame cu bebeluși în brațe și o femeie bătrână, mama lui Taverese, fiindcă Taverese nu mai avea alte rude pe care Sandre le-ar fi putut lua ostatic. Bătrâna avea inimă bună și fusese amabilă cu el chiar și înainte. În ultimele trei zile, cu toții fuseseră amabili cu el, oferindu-i mâncăruri, servicii, sex, doar să le cruțe fiii, fiicele.

Erau ca oile duse la tăiere. Iar Jean-Pierre era măcelarul. Soldații urmăreau scena din spatele șirului de mercenari.

Sandre îi percheziționase înainte să îi lase să intre, asigurându-se că revoluția nu va începe aici și acum.

Nimeni – nici soldații, nici femeile, nici copiii –, nimeni nu-și putea lua ochii de la pistolul din mână lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre căutase multă vreme până să găsească acest pistol. Folosea gloanțe mici, picături de fier rotund, gloanțe care urmau să lase răni cât mai mici atunci când aveau să treacă prin oase, nervi și mușchi.

Dar avea în față un șir de copii de trei ani, de adolescenți slăbănogi, de femei firave care munceau mult prea mult. Un glonț micuț... care tot putea ucide, mai ales dacă el dădea greș. Dacă nu țintea cum trebuie.

– Aliniați-vă la perete, spuse Sandre pe un ton vesel, săltăreț. Desigur. Sandre aștepta momentul de trei zile încoace.

Jean-Pierre ar fi vrut să-și închidă ochii și să tragă, dar nu îndrăzne. Putea ucide pe cineva. Un copil. O soție.

În schimb, își alese ținta cu grijă și apăsă pe trăgaci. Mama lui Taverese se izbi de perete, cu sângele șiroindu-i din brațul lovit.

Taverese țipă și înjură, iar ceilalți soldați îl ținură cu forța ca să nu-l atace pe Jean-Pierre.

Iar Jean-Pierre știu atunci că Sandre avea dreptate. Jean-Pierre nu va mai îndrăzni să doarmă vreodată.

Capitolul 34

După alte două nopți de căutări disperate, dar fără rezultat, și în care nu închisese ochii nici o clipă, lui Jean-Pierre îi venea să urle la oaspeții nepăsători și binedispuși care veniseră la serata familiei Petis. Oare nu-și dădeau seama cât de gravă era situația din Moricadia? Prințul înnebunise, Moartea era încă liberă, iar Jean-Pierre mai avea doar o zi și o noapte înainte să împuște

o altă rudă de-a soldaților săi... și rămăsese fără bătrâne pe care să le sacrifice în locul soțiilor și copiilor.

Jean-Pierre sorbi o gură sănătoasă de absint. Bătrâna trăia încă, dar dacă Jean-Pierre îl împușca pe copilul cuiva, nu știa cât avea să mai trăiască el însuși.

Hei, uite. Uite-l pe Sandre, care venea spre el purtându-și uniforma, vrând poate să-l întrebe pe Jean-Pierre dacă nu cumva îi văzuse floarea lui iubită, pe Emma Chegwidden. Și uite-i pe lordul și Lady Fanchere, îmbrăcați în haine scumpe, venind să-și iasă în cale prințului... iar domnișoara Chegwidden nu se vedea pe nicăieri.

Ceea ce însemna că vor fi probleme.

Jean-Pierre se trase mai aproape ca să audă ce se vorbea.

— Eleonore, mi-ai promis că domnișoara Chegwidden va veni la această petrecere. Nu-mi spune că n-a venit, spuse Sandre, pe un ton mai degrabă bosumflat decât regal.

— Nu, Sandre, îmi pare rău, spuse Lady Fanchere cu o expresie spășită.

— Din cauza lui Aimée? Emma n-a venit din cauza lui Aimée?

Vocea lui Sandre se ridică atunci când îi repetă numele lui Aimée.

— Nu, chiar deloc, spuse Eleonore pe un ton împăciuitor. Aimée și servitoarea ei au mers singure să împacheteze, fiindcă mi s-a spus că unul dintre servitorii mei s-a rănit, iar domnișoara Chegwidden a trebuit să rămână acasă ca să-l îngrijească.

Sandre găfâia; se vedea că era furios, dar se abținea în fața verișoarei lui... și a celorlalți oaspeți. Câțiva turiști și servitorii lui avuseseră probleme cu soldații. Circulau zvonuri că situația din țară era imprevizibilă, așa că turiștii plecau în grupuri mari din Moricadia, luându-și averile cu ei. Sandre nu-și mai putea permite să își dea frâu liber furiei ori de câte ori poftea.

— Sper, Eleonore, că rana servitorului tău nu e foarte gravă.

Jean-Pierre își termină băutura și un servitor îi aduse o tavă cu pahare pline de absint. Nu-l privi. Nu-i păsa cine era. Nu-i păsa decât de răspunsul la o singură întrebare. Păși în față și întrebă:

— Cine a fost rănit?

— Nu știu. N-am întrebat. Eleonore își duse o mână la stomac. În ultimul timp a început să mi se facă rău dacă văd sânge.

— Deci este vorba de o rană serioasă într-adevăr? spuse Jean-Pierre, schimbându-și paharul gol pentru unul plin.

— Cred că da, spuse Eleonore. Dar de ce?

Jean-Pierre privi în jur.

— Unde e Durant?

Jean-Pierre nu făcuse parte din cercul de apropiați ai prințului acum doi ani, când Durant fusese arestat, dar și-l amintea pe englez râzând, plin de tupeu, fermecând femeile, luptându-se cu bărbații și câștigând fiecare joc de cărți — părea exact genul de bărbat care ar fi îmbrăcat costumul Morții.

— Ultimul bal a fost prea mult pentru vocea lui, bietul de el.

Dintr-odată, Eleanor înțelese încotro bătea Jean-Pierre. Îi aruncă o privire plină de reproș, apoi se întoarse spre Sandre:

— Alteță, când nu este cu noi sau, cu permisiunea dumitale, la vreo petrecere, Michael Durant este închis în casa pentru văduve, păzit de gărzi și de servitorii noștri.

— E adevărat, Alteță, spuse Fanchere.

Jean-Pierre ridică din sprâncene. Fanchere nu vorbea cu una, cu două.

— Mi-ai încredințat custodia lui, spuse Fanchere cu vocea lui joasă, precisă. Nu sunt într-atât de nesăbuit încât să dau greș.

Precis și la obiect, se gândi Jean-Pierre. Cu două propoziții, Fanchere îi reamintise lui Sandre că acesta avea încredere în el și îi sugerase, de asemenea, că se temea de prinț și de pedepsele lui brutale. Ceea ce Jean-Pierre știa că e pe bună dreptate.

— Așa e, spuse Eleonore. Știm cu toții cine are încredere în soțul meu. În plus, Aimée se va întoarce la noi acasă înainte de lăsarea serii și o va păzi pe domnișoara Chegwiddden, și desigur domnișoara Chegwiddden n-ar face nimic care să nu se cuvină.

Sandre râse. Chiar râse.

— Vărul nostru Jean-Pierre se poate să se fi gândit că Michael Durant e Moartea, dar îl cunosc pe acel aristocrat de doi bani. Tremură de frică în fața mea. Și te asigur că n-ar îndrăzni să se apropie de femeia pe care eu am ales-o.

-Dar l-ai închis în temniță fiindcă îl bănuiai că ascunde informații despre revoluționari, îi reaminti Jean-Pierre.

Sandre se întoarse nerăbdător spre el.

-Da. Și?

-Și n-ai aflat niciodată ce știa. Deci ori nu știa nimic, ori a reușit să ascundă totul.

Jean-Pierre o văzu pe Eleonore crispându-se. O privi cu coada ochiului. Eleonore îl privea pe Sandre de parcă înțelesese cu cine avea de-a face, și nu-i plăcea ce vedea.

-Asta nu are legătură cu nimic, spuse Sandre, coborându-și vocea într-o șoaptă furioasă. Nu-mi fac probleme în legătură cu el și domnișoara Chegwiddden. Chiar dacă Durant ar îndrăzni să o curteze din invidie, nici o femeie nu vrea să aibă de-a face cu un bărbat distrus.

Servitorul era încă acolo, ținând tava, iar Jean-Pierre lăsă paharul din mână și se întoarse în tăcere.

Toată lumea știa că englezii țineau întotdeauna cu cei năpăstuți de soartă, iar Emma era o englezoaică independentă, care știa să vindece bolnavii și locuia într-o casă plină de servitori moricadieni care abia așteptau revoluția, conduși de un valet britanic. Iar pe aceeași proprietate era întemnițat și un nobil britanic care se implicase deja în revoluție și fără îndoială că voia să se răzbune.

Jean-Pierre se bucura că Sandre îl credea pe Durant învins o dată pentru totdeauna, dar el, unul, nu era la fel de sigur.

Cineva o scutură pe Emma de umăr și îi șopti la ureche:

-Domnișoară Chegwiddden! Un om de-al prințului e pe drum.

Emma deschise ochii și o privi pe Elixabete fără să înțeleagă.

-Ce?

-Jean-Pierre de Guignard vine aici, spuse fata, pe un ton imperativ.

Febra lui Durant scăzuse în sfârșit seara trecută. Avea să-și revină și, după ce își petrecuse noaptea dându-i să bea apă și ajutându-l pe Rubio să-i schimbe cearșafurile îmbibate de sudoare, Emma adormise în pat, lângă el. Acum, Michael o ținea în brațe, iar ea se holba la Elixabete, încercând să înțeleagă ce-i spunea copilă. Se strecură ușor din brațele lui Michael și întrebă încet:

- De unde știi?

- Servitorii de la palat au auzit ce s-a discutat, și-au dat seama ce intenții are Jean-Pierre și l-au întârziat până când unul dintre băieții de la grajduri a ajuns la noi ca să ne avertizeze.

Deci servitorii de la palat îl urau pe Jean-Pierre și se temeau de el, așa că făceau tot ce îndrăzneau ca să-i pună piedici. Oare îndrăzneau și mai mult ca să apere Moartea?

Da. Probabil că doar câțiva știau adevărul, dar cei care aflaseră ar fi făcut orice le stătea în putere ca să-l ajute.

- De ce vine Jean-Pierre? întrebă Emma.

- Caută Moartea. A auzit că ești o *curadora* și pentru că n-ai mers la două petreceri săptămâna asta, a intrat la bănuieli.

Emma își dădu la o parte părul din ochi.

- Tu de unde știi?

- Domnul Brimley își are metodele lui.

- Deci dragul nostru valet are o rețea de spioni? Nu contează. Ce ne facem? întrebă Emma, privindu-l pe Michael, care încă mai dormea.

- Domnul Brimley spune că se va ocupa el de toate. Dar m-a trimis după tine. Trebuie să vii, să te schimbi, să te speli și să fii gata să spui povestea la care s-a gândit el.

- Da. Așa voi face.

Emma coborî din pat și fugi după Elixabete până în cealaltă casă.

Imediat ce Emma intră în casă, Tia o luă de mână. O trase spre scări și îi spuse:

- Domnul Brimley mi-a spus să te fac să arăți calmă și radioasă.

- Am înțeles.

Emma arăta deja calmă, probabil, dar după ce petrecuse deja o noapte întreagă având grijă de Michael, probabil că nu era la fel de radioasă.

Fugiră în camera ei. Tia îi scoase rochia maronie și șifonată, iar Emma se spală pe față și pe mâini și se ciupi de obraji ca să le dea puțină culoare. Tia scoase o rochie de un albastru-deschis și o ajută pe Emma să o îmbrace.

-Domnul Brimley a spus să porți neapărat rochia asta; albastrul le dă ochilor dumitale aceeași culoare și te face să arăți de încredere, spuse Tia, închizându-i nasturii.

Emma își desfăcu părul și își trecu un pieptene prin șuvițele încâlcite, apoi o lăsă pe Tia să i-l prindă la baza gâtului.

-Domnul Brimley a spus că ar trebui să pari puțin ciufulită, spuse Tia.

Din câte se părea, Brimley se gândise la toate.

Se grăbiră înapoi spre scări, dar Tia îi făcu semn Emmei să se oprească înainte să ajungă la el.

-Așteaptă aici, spuse ea; apoi merse în vârful degetelor spre galerie. E sigur? întrebă ea încet spre cineva din capul scărilor.

-Da, spuse Elixabete, care stătea de pază. Haide.

Coborâră în fugă la etajul întâi, apoi la parter.

În bucătărie era cald și era plin de servitoare care suspinau și servitori cu expresii sobre. Bucătăreasa își ținea șorțul la gură. Una dintre servitoare era leșinată pe podea, iar cealaltă îi făcea vânt cu un evantai de hârtie. Cu toții se dădură la o parte să-i facă loc Emmei, iar Brimley o chemă:

-Domnișoară Chegwiddden, am nevoie de serviciile dumitale.

Vocea lui Brimley era calmă ca întotdeauna, în pofida nebuliei din jur.

Dar glasul lui păru să le facă de asemenea pe servitoare să sus-pine și mai tare.

Emma se grăbi spre masa lungă de lemn unde era așezat Brimley... și încetini când văzu cu ce scenă avea de-a face.

În jurul valetului erau prosoape și cârpe îmbibate în sânge. Și el era plin de sânge; bluza lui albă, scrobită, și gulerul înalt erau pătate cu roșu, de parcă ar fi stat prea aproape de bucătăreasă când sacrificaseră un pui.

Lângă mâna lui dreaptă era un satâr, în genul celor care erau folosite ca să taie carnea.

-Le-am cerut să-ți aducă sacul cu medicamente, dacă nu te su-peri, fiindcă sângerează puțin mai mult decât mă așteptam, spu-se valetul, ridicându-și mâna stângă. În plus, nu avem prea mult timp ca să dăm impresia că asta s-a întâmplat ceva mai devreme.

Degetul mic al lui Brimley fusese tăiat.

Capitolul 35

Emma studie degetul. Era o tăietură curată, hotărâtă, care nu-i lăsase decât falangele de lângă palmă.

Servitorul, Henrique, deschise trusa cu medicamente lângă ea.

Emma scoase o cârpă curată, subțire, o înfășură la baza degetului și o strânse pentru a forma un garou.

– Domnule Brimley, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Înainte ca Brimley să apuce să răspundă, bucătăreasa își scoase șorțul din gură și începu să vorbească:

– A venit jos, cât se poate de calm, și ne-a spus că trebuie să scoatem de undeva pe cineva rănit fiindcă ticălosul de Jean-Pierre de Guignard, ucigașul de bătrâne, vine aici să caute Moartea. Iar noi, moricadienii, noi știm ce se ascunde în casa pentru văduve, dar nu ne-am dat seama că și domnul Brimley știe. După ce ne-am dat seama că știe ne-am gândit... ei bine, ne-am gândit... Domnul Brimley se pricepe să împartă sarcini, așa că ne-am gândit să-l lăsăm pe el să decidă care dintre noi va fi cel rănit.

Emma îl privi uimită, dându-și seama că moricadienii știau de Michael, că Brimley știa de Michael, că Brimley fusese dispus să facă așa ceva pentru a-i salva pe toți.

– Ai luat satârul și ți-ai tăiat singur degetul? întrebă ea, uluită.

Brimley îi întorse calm privirea.

– Nu le-aș cere niciodată oamenilor mei să facă ceva ce n-aș face eu însuși.

Și de-asta valeții englezi erau piatra de temelie în orice societate civilizată.

– Adu-mi apă rece ca gheața, îi spuse Emma bucătăresei. Domnule Brimley, mai ai restul degetului?

– Da, spuse Brimley; apoi scoase o batistă însângerată din buzunarul de la piept și i-o oferă Emmei.

– Vreau să ți-l pun la loc, spuse ea.

– N-o să putrezească? întrebă unul din băieții buni la toate, un copil slab, cu ochi mari și o privire fascinată.

-Probabil, îi spuse Emma, dar merită încercat. Dacă nu reușim, putem să-l amputăm mai târziu.

-Dacă îl coși la loc, cum îi vei mai dovedi porcului de Jean-Pierre de Guignard ce s-a întâmplat? Întrebă unul dintre grădinari.

-Îi vom da jos bandajul cu grijă și îi vom arăta, spuse Emma, înmuind mâna lui Brimley în vasul pe care i-l adusese bucătăreasa. Vă purtați de parcă Jean-Pierre e mai rău decât prințul.

-Toată familia de Guignard e diabolică. Dar Jean-Pierre are ochii așa de deschiși la culoare că parcă n-ar avea deloc pupile, tremură bucătăreasa, iar grăsimile i se scuturau amenințător. Își împușcă propriii oameni la palat. E înfricoșător, chiar e.

-Ascultați-mă!(Brimley se mișcă de parcă ar fi vrut să bată din palme ca să le atragă atenția tuturor. De Guignard va ajunge aici dintr-o clipă în alta. Faceți curat. Puneți cârpele însângerate în gunoi, chiar aici; nu le aruncați afară. Dacă Jean-Pierre vrea să le caute, trebuie să fie cât mai aproape de mine drept dovadă a ce s-a întâmplat. Sunt flatat că plângeți după degetul meu, doamnelor, dar nu era decât un deget, iar eu nu sunt decât un biet englez.

-Nu, domnule Brimley, spuse Tia, cu vocea sugrumată de lacrimi. Acum ești unul dintre noi.

Servitoarele începură din nou să plângă.

-Apreciez sentimentele dumitale, spuse Brimley cu un spasm, dar ajunge! Dacă țineți neapărat să plângeți, mergeți în camerele voastre. Trebuie să pară că lucrurile s-au întors la normal. Hai, plecați! Mergați la treburile voastre, iar dacă nu sunteți în stare, ascundeți-vă când ajunge aici de Guignard! Țineți minte, siguranța Morții depinde de voi.

Într-un minut, bucătăria se golise. Nu mai rămăsese decât bucătăreasa, cele trei ajutoare ale ei și două servitoare; toate pregăteau cina. Una dintre fete suspina încă, iar bucătăreasa o plesni peste obraz. O servitoare veni la masă cu o găleată de nisip și cârpe ude, gata să curețe petele de sânge. Văzu ciotul degetului care mai rămăsese, de unde mai curgea încă sânge, se întoarse, merse la găleata pentru resturi din colț și vomită tot ce mâncase la cină.

Emma o înțelegea perfect. Îi uscă mâna lui Brimley.

— Ar fi trebuit să mă gândesc din timp la un garou, spuse Brimley. Desigur, însă voiam să fie cât mai mult sânge.

— Nu era nevoie să-l folosești pe al dumatăle. Sunt destule animale aici, domnule Brimley, spuse bucătăreasa de lângă cuptor.

— Ar fi trebuit să mă gândesc și la asta, spuse valetul.

— Poate că erai prea preocupat cu intențiile dumatăle, zise Emma, lipindu-i cu grijă degetul tăiat de încheietură. Îl voi coase mai târziu, când am timp. Deocamdată îl vom lăsa așa.

Apoi îi înveli mâna, având grijă ca cele două bucăți de deget să se atingă înăuntrul bandajului.

— De Guignard a ajuns, spuse Henrique de la ușă.

— Tinere, amintește-ți ce te-am învățat, încuviință Brimley. Ești un reprezentant mândru al familiei Fanchere, deci mișcă-te încet, cu demnitate.

Henrique încuviință în exact același stil ca al lui Brimley, se întoarse și porni spre hol.

— Henrique va ajunge departe, spuse mândru Brimley. Acum, domnișoară Chegwiddden, mergi te rog în bibliotecă, așază-te într-un loc evident și prefă-te că citești. Cred că asta ar fi strategia cea mai bună.

— Dumneata ar trebui să te întinzi în pat, domnule Brimley, spuse Emma.

— Am constatat cu uimire că picioarele mele nu sunt în stare să mă țină... (și valetul chiar părea surprins) ... așa că mă tem că va trebui să rămân aici, dacă bucătăreasa e așa bună să-mi facă o ceașcă de ceai.

Emma își ascunse săculețul cu medicamente sub masă, privi lung bandajul din jurul degetului lui Brimley — ura să-l lase așa — și apoi merse să-și aleagă o carte la întâmplare.

Chiar la timp; Henrique deschise ușa de la intrare și anunță:

— Vă rog să intrați, domnule de Guignard.

Jean-Pierre intră tropăind pe podeaua de marmură.

— Unde e? Unde e domnișoara Chegwiddden?

Emma îl privi cu coada ochiului cum intră valvârtej, cu pălăria trasă peste ochi și pelerina neagră fluturându-i în urmă. Nu părea diabolic.

— E în bibliotecă, domnule, și dacă îmi permiteți să vă anunț...

Emma îi auzi pelerina pocnind când se răsuci pe călcâie și își ridică privirea, prefăcându-se surprinsă.

Jean-Pierre stătea în ușă, examinând-o din cap până în picioare. Bucătăreasa avusese dreptate – ochii lui erau deschiși la culoare, iar pupilele minuscule din mijlocul lor arătau ca două găuri.

– Domnișoară Chegwidden? întrebă el, fără să-și scoată pălăria.

– Da, dar nu te cunosc, domnule, spuse ea.

– Sunt Jean-Pierre de Guignard.

– Vărul prințului Sandre?

– Sunt flatat că ai auzit de mine, spuse Jean-Pierre, cu vocea încărcată de sarcasm și dispreț. Ce faci?

Emma întoarse cartea și citit titlul de pe copertă – citea ceva cu titlul: *Când lumea era tânără – O istorie a celor aleși* –, apoi își ridică privirea, de parcă și-ar fi făcut griji că are de-a face cu un netot.

– Citesc?

– Mi s-a spus că îngrijeai un rănit.

Deci Brimley auzise bine.

– Da. Asta am și făcut. Valetul nostru, domnul Brimley, a fost rănit azi-dimineață. În acest moment nu are nevoie de serviciile mele.

Emma lăsă cartea din mână, se ridică și se îndreptă spre el, simțindu-i mirosul de absint. Jean-Pierre era beat și, din experiența ei, un om beat era instabil și periculos.

Emma își păstră tonul ferm și îl privi în ochi, fără să bată în retragere.

– De ce mă interoghezi, domnule de Guignard? Care este problema?

– Arată-mi rănitul pe care ai rămas acasă să-l îngrijești.

– Cum dorești. Pe-aici.

Henrique îi conduse în jos pe scări, până în bucătărie, mergând atât de solemn că Emma nu-și putu stăpâni un zâmbet când Jean-Pierre mârâi:

– Grăbește-te!

– Nu e nevoie, îi spuse ea. Nu cred că domnul Brimley va fi în stare să meargă undeva prea curând. A pierdut mult sânge.

Când intrară în bucătărie întâlniră exact mirosurile, sunetele și activitățile la care se așteptaseră. Oalele bolboroseau pe aragaz, bucătăreasa țipa la ajutoarele ei și pregătirile pentru cină erau în toi.

Dar, spre mulțumirea Emmei, coșul de gunoi era plin cu cârpe însângerate, iar servitoarea încă nu curățase petele de sânge de pe masă.

Brimley rămăsese exact așa cum îl lăsase Emma, iar acum sorbea ceai dintr-o ceașcă. Își ridică privirea când îi auzi intrând.

— Domnule! spuse el, încercând să se ridice, dar trupul lui căzu greoi la loc. Îmi cer scuze pentru felul în care arăt. Nu mă așteptam să am oaspeți în bucătărie, adăugă Brimley, privindu-l căș pe Henrique de parcă ar fi fost vina lui.

— Îmi cer scuze, domnule Brimley, spuse Henrique înclinându-se. Domnul de Guignard a insistat să vă vadă imediat.

— Mi s-a spus că ești rănit, spuse Jean-Pierre, cu privirea lucindu-i plină de frustrare.

— Mă tem că am greșit încercând să-i arăt bucătăresei cum se taie un pui. Mi-am tăiat degetul mic cu satârul, explică Brimley, ridicându-și mâna bandajată.

— Nu văd nimic în neregulă cu degetul tău, spuse Jean-Pierre, apropiindu-se.

— Asta fiindcă sper că se va lipi la loc. Dacă insitați, pot să dau jos bandajul... spuse Emma, începând să se apropie de masă.

— Nu te obosi, pot s-o fac și singur, spuse Jean-Pierre.

Apoi smulse bandajul dintr-o mișcare.

Sângele țâșni.

Bucătăreasa scoase un țipăt. Două servitoare leșinară.

Brimley se chirci de durere, scoțând pentru prima oară un geamăt.

— Domnule de Guignard! țipă Emma, grăbindu-se să oprească șuvoiul de sânge. Ai înnebunit? Ce-ai făcut?

Jean-Pierre examinează degetul lui Brimley, apoi îl aruncă la loc pe masă.

— Deci e adevărat. Îmi cer scuze, domnișoară Chegwiddden, că m-am îndoit de dumneata. Iar ție, domnule Brimley... (se înclină

ușor) ... îmi cer scuze că ți-am provocat durere. Nu-mi fac decât slujba.

-Și eu la fel, spuse slab Brimley după ce de Guignard ieși.

-Aș spune că ai făcut mult mai mult decât ți s-ar fi cerut vreodată, îi spuse Emma; apoi se întoarse către bucătăreasă. Adu niște bărbați puternici. Trebuie să-l ducem pe domnul Brimley în pat.

Spre surprinderea ei, bărbații își făcură imediat apariția; majoritatea erau grădinari. Servitoarele și servitorii le urmară. Henrique și Elixabete își luară locul în mulțime. Până când Emma reuși să oprească sângerarea, bucătăria se umpluse la fel de mult ca atunci când fusese chemată prima oară. Schimbă o privire uimită cu Brimley, apoi se întoarse spre ei.

-Dacă vreunul din voi va avea vreodată nevoie de ceva, cereți ajutor de la oricine din Moricadia, spuse bucătăreasa cu o voce sinceră, groasă. Vom face orice pentru voi. Vom fi onorați să vă salvăm viața, așa cum voi ne-ați salvat eroul și țara.

Servitoarele făcură reverențe, iar bărbații se înclinară în fața lui Brimley și a Emmei. Erau profund recunoscători. Emma își simți ochii plini de lacrimi.

Pentru prima oară de când părăsise Anglia, simțea că ajunsese acasă.

Capitolul 36

În ciuda protestelor stoice ale lui Brimley, valetul fu dus degrabă în dormitorul lui din aripa servitorilor și întins în pat. Emma îi cusu degetul la loc, îi bandajă din nou mâna, îi dădu o pudră de dormit și îi spuse lui Henrique să se asigure că cineva stătea cu Brimley tot timpul.

-Așa vom face, spuse Henrique; apoi, pentru a doua oară, Emma auzi fraza: E unul dintre noi.

-Bine.

Domnul Brimley își sacrificase un deget, dar reușise să obțină ce-și dorise: acum era cu adevărat conducătorul servitorilor de pe proprietatea Fancher.

Iar Emma... Emma nu mai era o paria și târfa prințului. Își câștigase și ea respectul oamenilor din Moricadia.

Coborî scările ca să se asigure că Jean-Pierre de Guignard plecase, fiindcă dacă nu, Emma avea de gând să-l dea afară în șuturi. Sau măcar să-i dea un șut. Nu știa exact care variantă era mai bună.

Dar când ajunse la parter, Emma auzi voci venind din bibliotecă, și recunoscă o voce de bariton... de parcă Jean-Pierre vorbea cu...

Dar nu. Era imposibil. Michael dormea în casa pentru văduve, obosit, slăbit după o săptămână de febră. N-avea cum să stea în fotoliu și să pălăvrăgească.

Emma păși cu grijă, atentă să nu facă nici un sunet, și se furișă la ușa întredeschisă. Privi înăuntru.

Jean-Pierre stătea pe un scaun, față în față cu Michael Durant, care era îmbrăcat lejer și râdea de pe canapea.

— Vrei să le mai vezi o dată? spuse Michael; apoi își scoase cămașa de pe amândoi umerii. Vezi? Nici urmă de glonț.

Jean-Pierre clătină din cap de parcă nu-i venea să creadă.

Emma făcu același lucru, fiindcă îl văzuse pe Michael în fiecare zi de o săptămână încoace și era sigură că cicatricea vișinie de la încheietura dintre umăr și gât n-avea cum să-i fi dispărut. Ce se întâmplase?

— Mai vrei să-mi vezi și alte părți ale trupului? zâmbi Michael către Jean-Pierre, prefăcându-se insultat, ca un lord ce era; și poate că nu doar se prefăcea. Vrei să-mi vezi coastele? Soldurile? Știu... dă-mi voie să-mi dau jos pantalonii și să-ți arăt fundul.

— Nu. Nu va fi nevoie, spuse Jean-Pierre, ridicându-se. Te las. Seară plăcută.

— Sunt sigur că va fi.

Jean-Pierre trecu pe lângă Emma și se opri. Își pierduse o mare parte din furia și încrederea cu care pășise înăuntru. Se înclină, începu să spună ceva, apoi se înclină din nou. Dar rămase locului.

—Da? întrebă Emma cu o voce de gheață.

—Nimic, spuse Jean-Pierre. Acum scuză-mă, dar trebuie să plec să ucid un copil.

De data asta nu Henrique, ci un servitor de rând deschise ușa. Jean-Pierre ieși, se urcă pe calul care îl aștepta și porni la drum.

Emma privi după el, întrebându-se dacă nebunia pe care o simțise în el nu era doar din cauza băuturii.

Apoi auzi o voce chemând-o slab din bibliotecă și uită cu totul de Jean-Pierre de Guignard.

—Emma? chemă Michael, cu vocea pierită.

—Cum ai făcut asta? întrebă Emma, alergând înăuntru. Unde ți-e rana? se răsti ea. Ce faci? Cum de ești îmbrăcat?

Michael îi zâmbi.

—Rubio e un adevărat maestru al cerii, lutului, pudrei și culorilor. El îmi transformă chipul într-un schelet și tot el mi-a făcut urma de glonț să dispară. Deși sunt îmbrăcat, nu mă simt bine.

Michael pâli și se întinse pe o parte pe canapea.

—Să te ia naiba, Michael, spuse Emma, uitând o clipă să vorbească așa cum se cuvenea să o facă o doamnă.

Uită, de asemenea, că jurase să-l țină la distanță și să nu-i mai spună pe numele mic. Michael Durant o făcea să uite tot ce se cuvenea și ce nu se cuvenea... dar nu își uită însă și furia. Era greu să uite că Michael se folosisese de ea ca de o femeie ușoară, râzându-și în barbă de fiecare dată. Dar își puse mâna pe fruntea lui și fu oricum ușurată să constate că nu avea febră.

—E bine? întrebă Rubio din ușă.

—Până acum, spuse Emma, încă furioasă. De ce l-ai lăsat să facă asta?

—A auzit-o pe Elixabete spunându-ți că Jean-Pierre venise aici să caute Moartea. S-a hotărât că era cel mai bine să facă act de prezență ca să-i abată bănuielile lui Jean-Pierre. Crezi că îl pot opri pe Durant când are de gând să facă ceva?

Rubio chemă cei șase tineri lați în umeri care îl duseseră pe Brimley în cameră. Cei șase îl ridicară pe Michael și îl duseră afară din bibliotecă, afară din casă și jos la casa pentru văduve. Când îl întinseră în pat, Michael tremura de epuizare. Până ca Rubio să termine de îndepărtat ceara de pe rană și Emma să o bandajeze,

Michael se zvârcolea deja de durere. Emma îi dădu un pahar cu scoarță de salcie îmbibată în apă, așteptându-se ca Michael să adoarmă imediat.

Dar când se pregăti să plece, Michael o luă de mână.

— Ești furioasă pe mine fiindcă eu sunt Moartea. Trebuie să mă ierți că te-am mințit. N-am putut să-ți spun adevărul.

Nu-i păsa de boala lui; n-avea de gând să-l lase să facă pe nevinovatul.

— N-ai putut să-mi spui că ești Moartea; înțeleg. Dar după prima noapte, când te-am ascuns în patul meu, nu aveai de ce să te mai întorci la mine. Nu erai obligat să-mi arăți ce înseamnă dragostea.

— N-am vrut ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Michael încercă să-și asume o alură băiețoasă, glumeață, dar trupul lui de bărbat se vedea clar de sub cearșafuri. Umerii lui erau goi, bine făcuți.

Iar Emma își aminti forța acelui trup, doar îl simțise mișcându-se de atâtea ori deasupra ei.

— Ești un ticălos și un mincinos, iar eu sunt rușinată doar la gândul că am fost atât de proastă că ți-am acceptat avansurile.

— Te supără că ne-am simțit bine atunci, la palat?

— Măgarule, spuse Emma, trăgându-și mâna dintr-a lui.

Oare Michael chiar credea că doar asta o supără? Chiar era atât de insensibil?

— Se poate să-mi fi plăcut să te mint puțin prea mult, recunosc Michael.

Emma porni spre ușă.

— Nu, Emma. Michael se chinuia să se dea jos din pat și să vină după ea. Ascultă-mă.

Emma auzi ceva căzând la podea, apoi zgomot de sticlă spartă și de apă care se varsă. Se întoarse și văzu că Michael leșinase.

Îi plăcea de el mai mult așa.

Rubio veni în fugă. Făcu o grimasă dezgustată și spuse:

— Cu asta va mai dura o săptămână până să-și revină.

— Da.

— Cineva trebuie să călărească, spuse el din nou.

— Da.

Fiindcă, deși era supărată pe Michael, Moartea servea cauzei oamenilor din Moricadia. Emma avea o responsabilitate față de Elixabete, de Henrique, de Tia și de bucătăreasă. Trebuia să continue ce începuse Moartea. Ei juraseră să o servească, iar ea era legată de ei inexorabil.

– Pregătește-mi un costum, spuse ea. Voi călări astă-seară.

Capitolul 37

Costumul era prea mare. Șaua era prea mare. Calul era prea mare. Deși Rubio o asigurase că Bătrânul Nelson era un cal blând, cu spate lat, care nu dorea decât să se lase călărit, Emma tot se simțea neajutorată călărind bărbătește pentru prima oară în viață. Oricum nu călărise prea mult. Ieși la trap din peștera de sub casa pentru văduve – peșteră care servea și ca beci, și ca grajd – și porni pe un drum care șerpuia prin mijlocul unei păduri întunecate.

Rubio strigă la ea de la intrare:

– Lasă-l pe Bătrânul Nelson să meargă așa cum vrea. Totul va fi bine.

Rubio era geniul care crease costumul și machiajul Morții. Strâmtase pantalonii și mânecile pentru ca Emma să poată purta costumul, apoi îi găsisese o pereche de mănuși de piele albă și îi croise o mască – și totul într-o singură după-amiază. Îi pictase fața cu asemenea talent că Emma suspinase când nu se mai recunoscuse în oglindă. În cele din urmă o urcase pe cal el însuși, dându-i încă sfaturi și laudând-o în același timp.

Dar unde era Rubio acum?

Înapoi la grajduri, urcând încet și dureros înapoi spre casă.

Iar Emma era singură. Se lovea de crengi. Animalele sălbătice din pădure scoteau sunete stranii și o priveau din tufișuri. Emma nu vedea decât lumina stelelor printre crengi. Bătrânul Nelson ar fi putut foarte bine să o ducă spre un alt lup. Și cine

să o mai salveze de data asta? Michael era în casă, suferind iarăși din cauza febrei. Și... și... Ah.

Emma își întrerupse litania plină de teamă.

Bătrânul Nelson ieși din pădure și o apucă pe un drum.

Emma nu știa unde era. Nu știa încotro mergea drumul. Dar Bătrânul Nelson părea să îl cunoască. Porni la trap, făcând-o să salte în șa până își auzi dinții clănțănind. Apoi pașii lui deveniră mai lini; alerga, alerga în lumina lunii.

Emma îi strânse frâiele, se prinse de coama lui, îngrozită la gândul că ar putea cădea și s-ar lovi de pământul care alerga dedesubt la o viteză amețitoare. Închise ochii și se crispă în șa. Copitele calului loveau drumul în mod ritmic, liniștitor.

Iar Emma era încă în șa, simțind aerul rece al nopții cum alegea pe lângă ea. Respiră adânc și deschise ochii.

În fața ei se întindea un peisaj luminat de lună, cu pădurea de o parte și stâncile de partea cealaltă.

Emma închise ochii din nou. Apoi îi deschise.

Drumul era ca o panglică străvezie înaintea ei. Un milion de stele străluceau pe cerul ca de catifea. Drumul șerpuia înapoi spre adâncurile pădurii. Trecură pe lângă o pajiște unde un cerb își ridică privirea ca să-i vadă galopând, apoi zări o bufniță zburând dintr-un copac și lăsându-se purtată de briza nopții.

Emma trecu pe lângă o trăsură și le făcu cu mâna, apoi răsă văzând chipurile îngrozite lipite de fereastră și se aplecă pe gâtul Bătrânului Nelson, îndemnându-l să meargă mai repede. Era frumos, iar ea era singură, cu calul și noaptea și sălbăticia care îi trezea ceva primordial în suflet...

Când se întoarse în sfârșit la grajduri, înainte de venirea zorilor, îi spuse lui Rubio că întârziase fiindcă se rătăcise.

Bătrânul Nelson știuse drumul spre casă, dar Emma spusese adevărul, într-un fel.

Pentru prima oară în viața ei, Emma se rătăcise în libertate.

— Emma a călărit ca Moartea? întrebă Michael, luându-l de guler pe Rubio și privindu-l în ochi; își dorea ca Rubio să fi avut ambele brațe.

— De trei ori în ultimele patru zile, spuse mândru Rubio. Fără nici o problemă.

Fiindcă Rubio avea un singur braț, Michael nu-l putea bate măr, așa cum ar fi vrut. Nu dorea decât să-l lovească. Iar și iar.

Se trezise în acea dimineață cu sentimentul că ceva nu era în ordine. Emma nu venise să vadă dacă mai respira în noaptea trecută. Când fusese foarte bolnav, doar atingerea ei îi liniștise durerea. Apoi, Michael își dăduse seama că Emma nu venise deloc în ultimele nopți, iar când ajungea totuși să-l vadă era deja dimineața, iar ea mirosea a... a piele, a cai, a... a Moarte.

Michael nu știa de ce ajunsese să înțeleagă asta abia acum. Poate pentru că se simțea suficient de întremat cât să descopere adevărul. Poate pentru că obrajii ei roșii și ochii strălucitori, sclipind ca două nestemate, îl puseseră în gardă.

Așa că își îmbrăcase pantalonii și cămașa, eșarfa și pelerina, și coborâse jos la grajduri, unde îl găsise pe Rubio așteptând-o să se întoarcă.

— Cineva trebuia să călărească în costum cât timp erai bolnav. Moricadienii începuseră să-și facă griji, iar Jean-Pierre să intre la bănuieli, spuse Rubio pe un ton foarte sigur de sine.

— Ar putea să se rănească.

— Nu, pufni Rubio. Știi că Bătrânul Nelson e un cal pe care te poți baza.

De parcă asta ar fi fost destul cât să-i calmeze furia lui Michael.

— Ar putea să moară. Soldații prințului au ieșit la vânătoare!

— Emma n-a avut absolut nici o problemă și, datorită ei, Moartea a fost văzută. Turiștii fug din Moricadia și se zvonește că prințul Sandre a înnebunit de furie. Rubio se scutură de mâinile lui Michael. Vrei să-mi lași gulerul în pace acum?

Uimit, îngrozit, Michael îi dădu drumul, merse la intrare și studie drumul care șerpuia prin pădure și, din câte ținea minte, pe lângă castel și palat până în Tonagra.

Voia să-l bată pe Rubio fiindcă o încurajase pe Emma să facă ceva atât de nebunesc, și voia la fel de mult să plece după ea. Să o ajungă din urmă și să o învețe că locul unei femei era acasă, fiindcă Emma nu părea să-și dea seama că nu se cuvenea să-și

riște viața și să-l facă să se îngrijoreze de parcă ar fi fost tatăl unui copil cu probleme.

Dar Michael nu putea să o urmărească, fiindcă Bătrânul Nelson era calul lui și singurul animal la care avea acces.

Rubio veni până lângă el.

-S-a întors de fiecare dată înainte de venirea zorilor și părea foarte fericită. Emma e deșteaptă.

-Se luminează, spuse Michael, întorcându-se spre Rubio. Deci unde e Emma acum?

-Ah. Nu știu. Rubio își mângâie barba nerasă de câteva zile. Dacă tot ești aici și te simți atât de bine, presupun că n-am de ce să stau ca să o ajut pe domnișoara Chegwiddden să-l țină pe Bătrânul Nelson și să-și schimbe costumul...

Michael își dezveli dinții. Rubio începu să se retragă.

-... deci presupun că mai bine merg să văd ce gătește bucătăreasa pentru micul dejun. Știi că ești favoritul ei.

-Unde e Emma? țipă Michael după silueta șchiopătândă a lui Rubio, care bătea în retragere.

-Mic dejun! strigă Rubio drept răspuns. Trebuie să te întrezezi! Și ea la fel!

Să-l ia naiba! Să-i ia naiba pe toți! Michael se plimbă puțin prin grajd, apoi ieși afară.

Plănuise să se răzbune pe Rickie, iar când îl spânzurase îi răzburase pe nenumărații prizonieri care își pierduseră viața din cauza lui.

Dar Sandre trăia și domnea în continuare. Michael nu putea să plece până nu-și ducea răzbunarea la bun sfârșit.

Nu mai avea timp. Știa asta. Știa că familia lui va auzi în curând că trăiește și va trimite pe cineva care să se asigure de asta. De fapt, nu vor trimite pe oricine... dacă tatăl lui, mama lui vitregă și frații lui nu vor veni ei înșiși în Moricadia și nu-l vor face pe Sandre să se căiască pentru că îndrăznise să închidă un Durant, Michael se va considera un om norocos.

Dar pentru că Jean-Pierre țintise atât de bine, Michael o implicase fără să vrea și pe Emma în planurile lui.

Se plimbă prin grajdul care mirosea a piele și a fân, și a pământ reavăn.

Deschise ușa boxei Bătrânului Nelson. Rubio o curățase deja, așa că Michael pregăti țeșala, pieptenele, peria pentru copite.

Studie boxa alăturată, unde se schimba de fiecare dată, și văzu o mână de fân curat, o șa atârnată de perete, un lighean și un urcior pe o cutie de lemn. Cizmele Emmei erau așezate ordonat pe podea, sub cârligul în care își atârnase hainele – o rochie verde-închis, jupe albe și apretate și o cămășuță așa de fină că aproape vedea prin ea.

Rubio pregătise totul pentru întoarcerea ei.

Michael se simți atras de cămășuță. O luă în mâini și o mototoli de parcă ar fi fost o plantă de levănțică, iar el voia să-i simtă parfumul. O duse la nas și inspiră. Iar și iar. Simți cum pasiunea începe să-i dea târcoale, ca de fiecare dată. Parfumul discret, feminin al Emmei îi făcea asta mereu.

Anii de temniță îl transformaseră într-un degenerat.

Nu, stai puțin. Când îl eliberaseră nu suferise constant de o asemenea nevoie.

Emma era cea care îl transformase într-un degenerat.

Da. Era din vina ei.

Michael îi atârnă cămășuța cu grijă. Verifică să vadă dacă în urcior era destulă apă și lăsă săpunul lângă lighean. Ieși din nou până afară.

Soarele se iveaua la orizont.

Unde era Emma? Oare căzuse de pe cal și era leșinată undeva? Oare Jean-Pierre și soldații lui o capturaseră? Dacă era împușcată, sângărând, pe moarte...

În sfârșit, de undeva se auzi bătaia ritmică de copite: *trop-trop*. Michael își încordă privirea atât de mult că începură să-l doară ochii.

Emma venea cu masca atârnată pe braț și machiajul întins pe bărbie, bătându-l pe spate pe Bătrânul Nelson și fredonând.

Michael ieși până la marginea pădurii, își înfipse mâinile în șolduri și se încruntă.

– Unde ai fost, Emma?

Spre satisfacția lui, o văzu tresărind. Dar însoțitoarea cea timidă nu se făcu mică văzându-i supărarea. Se încruntă și ea și spuse:

—De ce te-ai dat jos din pat?

—Sunt bine, spuse Michael.

Și chiar era. Deși se simțise rău după ce se întâlnise cu Jean-Pierre, Michael mânca pe săturate acum și se mișca fără durere, iar rana se închisese fără să dea semne de infecție.

—Ce faci pe cal, cu costumul ăla ridicol?

—Vrei să spui că arăt caraghios?

—Exact!

—Atunci ține minte asta data viitoare când îmbraci și tu costumul, spuse Emma, aplecându-se când Bătrânul Nelson intră în grajd.

Calul porni imediat spre boxa lui. Michael îl urmă.

Emma se dădu jos și luă o cârpă, dar Michael i-o luă cu blândețe din mână.

—Îl șterg eu. Du-te și spală-te pe față și schimbă-te.

—Bine, se răsti Emma, apoi trecu în boxa alăturată.

Michael trebuia să aibă răbdare cu ea. Era obosită după ce călărise atât. Probabil fusese îngrozită toată noaptea, singură pe drumurile întunecate pe care nu le cunoștea, făcându-și griji la gândul că ar putea fi împușcată. În plus, era prima oară când putea sta de vorbă cu ea calm, logic, de când Emma aflase că el era Moartea. Când îl văzuse, fusese furioasă, iar el lucra la lista de spioni. După ce terminase, leșinase. Îi datora o explicație, ce-i drept, fără îndoială. Dar Emma era o femeie rezonabilă. După ce avea să-i explice de ce făcuse ce făcuse — de ce devenise Moartea și de ce își ținuse adevărata identitate un secret —, Emma avea să-l înțeleagă.

—Știu că ai avut o noapte grea, spuse el, curățându-l pe Bătrânul Nelson.

—N-am avut nici o problemă, spuse Emma. Nu ești singurul care știe să călărească și nici singurul care vrea să dea peste cap regimul de Guignard.

Ceva se lovi de peretele de lemn, făcându-l să se scuture. Să fi fost oare partea de sus a costumului?

—N-am vrut să insinuez că ai fi avut probleme sau că nu ai aceiași simț al dreptății ca și mine. Ci doar că tu...

Michael se opri. Dacă Emma își aruncase costumul, ce purta acum?

-Că eu, ce?

Cu un efort, Michael își luă gândurile de la trupul ei pe jumătate gol, luă țesala și începu să-l perieze pe Bătrânul Nelson pe gât.

-Ar fi o idee foarte bună să-ți spun de ce-am devenit Moartea, spuse el.

Emma nu răspunse.

Michael auzi clipocit de apă.

Emma se spăla pe față? Pe corp? Era goală de la brâu în sus? Sau goală cu totul? Oare nu cumva apa îi curgea chiar acum pe gât, pe piept, pe deasupra sfârcurilor?

Bătrânul Nelson îi aruncă o privire plină de înțelesuri, iar Michael își dădu seama că rămăsese cu o mână în aer.

-Ascult! spuse nervoasă Emma.

Michael făcu o grimasă către cal, își scoase eșarfa, își dădu jos pelerina și o aruncă peste paravanul de lemn.

-Mi-e prea cald, spuse el, întorcându-se înapoi la țesălat. Am făcut-o din răzbunare.

-Pe Rickie, pentru ce ți-a făcut?

-Pe Rickie, pentru ce ne-a făcut tuturor.

Michael nu spusese nimănui ce suferise în cei doi ani de temniță. Nu voia să le vadă mila din ochi. Dar Emma nu-l putea vedea, iar el n-o putea vedea pe ea, și ea era atât de furioasă pe el că n-avea să simtă decât exasperare, dar nu și milă. Exasperarea era un sentiment cu care se putea descurca.

-Doi ani sunt vreme îndelungată, mai ales dacă ești singur, în întuneric, continuă Michael. N-ai nimic de făcut; doar să te gândești, să transpiri și să-ți fie frică...

-Pare îngrozitor.

Paiete foșniră. Emma se dezbrăca, se îmbrăca...

-Da. Știi cum ar fi să-ți faci un prieten pe care nu-l vezi niciodată, care nu e decât o voce în întuneric, dar pe care îl cunoști fiindcă mănâncă aceleași mizerii ca și tine, suferă aceeași durere, plânge la fel de tare ca și tine?

Mișcările ritmice ale țesalei îl linișteau pe Bătrânul Nelson, dar și pe Michael, fiindcă amintirile i se păreau îndepărtate, iar cuvintele îi veneau mai ușor pe limbă.

—Apoi, prietenul tău nu mai plânge. Nu mai vorbește. Știi că n-a murit; îl auzi respirând, auzi cum soldații își bat joc de el. Îl duc la tortură... dar spiritul lui e deja distrus. În cele din urmă, într-o zi, soldații vin și iau trupul, îl pun într-un sac și îl duc de-acolo. Nu l-ai văzut niciodată, dar știi că ți-ai pierdut un prieten.

—Vai, Michael.

Milă. Auzea milă în glasul ei. Michael nu voia asta, dar acum că începuse să vorbească nu se mai putea opri.

—Se întâmplă iar și iar, până când într-o zi altcineva e adus în celulă, cineva care strigă înfricoșat și vrea doar să audă o altă voce omenească... dar tu nu-i mai răspunzi. Fiindcă nu ți-a mai rămas pic de inimă. Fiindcă inima ți-a fost smulsă din piept, bucată cu bucată, și dusă în odată cu trupurile prietenilor tăi.

Michael auzi un suspin, înfundat, de parcă Emma își trăgea jupele peste cap, apoi vocea ei tremurândă care repetă încă o dată:

—Vai, Michael.

—În toate acele zile lipsite de speranță i-am ascultat pe ceilalți prizonieri implorând milă, țipând de durere, plângând în singurătate... și murind în tăcere.

Michael nu-și dădea seama de ce, dar era bine să-i spună aceste lucruri. Emma îl asculta, îi cunoștea acum întunecimea din suflet, și nu părea să-l creadă slab sau crud. Îl înțelegea.

—De-asta am vrut să mă răzbun pe Rickie... și pe Sandre. De-asta am devenit Moartea.

Auzi cum Emma își trage nasul. Deci Emma era mai binevoitoare acum. Bine. Se putea folosi de mila ei ca să o manipuleze.

—Deci înțelegi acum — nu se cuvine să-ți riști astfel viața, iar eu ți-o interzic.

Capitolul 38

Emma privi batista udă de lacrimi pe care o strângea în mână, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise.

- Poftim?

- Am spus...

- Îmi interzici? Tu îmi interzici?

Emma își îmbrăcase cămășuța și jupele înainte să plângă din milă pentru Michael, dar acum furia îi uscă lacrimile și o făcu să se năpustească afară din boxă.

- Fiindcă eu n-am de ce să vreau să se facă dreptate? Tu ești cel care m-a dus în vechiul oraș. Tu mi-ai arătat în ce mizerie trăiesc supușii familiei de Guignard.

Bătrânul Nelson bătu din copite. Michael lăsă țesala din mână și înveli spatele calului cu o pătură.

- Îl superi, spuse el. Nu-i place să aibă o scorpie în spate.

- Cum îndrăznești?!

Michael nu era prizonierul singuratic și demn de milă pe care și-l imaginase Emma. Poate fusese așa odată, dar acum era înalt și chipeș, vindecat și sigur pe el. Emma se dădu în spate ca să-i facă loc lui Michael să se strecoare afară din boxă, apoi îl ajută să închidă ușa și să o încuie.

- N-ar trebui să vreau ca Damacia să se răzbune pentru moartea soțului ei? întrebă ea. N-ar trebui să vreau ca Elixabete să aibă o viață mai bună?

- Poți să le ajuți și în alte feluri, nu doar riscându-ți viața în costumul Morții în timp ce soldații prințului răscolesc ținutul.

- Nu atât timp cât tu zaci la pat pentru că ai fost împușcat, spuse Emma, fluturându-i un deget în față. Vrei să nu fac nimic și să-i las pe soldați să te ducă înapoi în temniță când prințul Sandre va afla că tu ești Moartea? Cine te crezi să-mi interzici să fac ce vreau? Cine te crezi să mă consideri o biată femeie slabă, timidă și neputincioasă? Cum îndrăznești să mă condamni la o viață plină de remușcări fiindcă aș fi putut face ceva și n-am făcut-o?

Michael se agăță de ușa boxei, cu capul plecat, respirând greu. De parcă vorbele ei l-ar fi biciuit. Iar Emma spera că îl făcuse într-adevăr să sufere. Chiar spera asta.

- Poți să fii moștenitorul ducatului de Nevitt, spuse ea, cu vocea amară, dar nu ai nici un drept asupra mea!

Michael își ridică fruntea. O privi, dar nu părea rușinat. Părea furios, și... ei bine, furios, dar nu doar atât.

Porni spre ea. Emma se dădu înapoi, spre ieșire. Michael se ră-suci, mânănd-o spre boxa în care se schimbase. Își luă pelerina de pe perete și o aruncă peste paiele dinăuntru, cu ochii strălucind.

— Ești un nerușinat. Chiar crezi că... că îți voi *permite* să te culci cu mine?

Emma încercă să treacă pe lângă el, dar Michael o prinse de după talie.

— *Am dreptul. Și mă voi folosi de acest drept!*

Apoi o aruncă pe pelerină și se întinse deasupra ei. Paiele foș-niră și în aer se stârni un nor de praf.

— Nici să nu te gândești!

Emma îl plesni peste ureche cu toată puterea. Michael o prin-se de încheietură și îi ridică brațul deasupra capului, apoi făcu același lucru și cu cealaltă încheietură, pironindu-le în loc cu o mână și folosindu-se de cealaltă ca să o... mângâie. Îi dezmiardă pielea sensibilă dinăuntru cotului și de la încheietură. Apoi gâtul ei lung. Sâni plini de sub cămășuța moale.

Emma se zbătu, cu toată energia care îi rămăsese după ce călărise o noapte întreagă și cu toată furia de care era în stare. Se zbătu din toate puterile, scrâșnindu-și dinții în fața lui... dar având grijă să nu-i lovească rana.

Și de ce nu?

Oare Michael chiar își închipuia că Emma i se va supune? Îl va lăsa să facă așa ceva? Acum? După ce el îi spusese limpede ce credea despre ea, fără să-i pese că o rănisce groaznic?

Aparent, da. Michael îi ridică jupele, dezgolindu-i partea de jos a trupului. Își puse o mână pe coapsa ei și o împinse în sus. Îi des-părți șoldurile cu un genunchi, iar când Emma îl lovi cu piciorul se folosi de degetul mare, plimbându-l de-a lungul crăpăturii din-tre picioarele ei, mângâindu-i clitorisul, apoi făcându-l să alunece înăuntru ei.

— De ce te zbați? chicoti el, privindu-i chipul. Ești umedă. Deschisă. Pregătită.

— Te urâscl

Era o frază stupidă, copilărească, dar Emma nu mai era în stare să se gândească la altceva.

- Îmi place cum mă urăști.

Când Michael își scoase degetul, Emma strânse din dinți ca să-și stăpânească un geamăt de protest.

Între timp, Michael își deschisese pantalonii. O luă de după șolduri, o ridică și o făcu să-l încalece.

- Să nu îndrăznești să faci... asta!

Emma găfâi, încercând să protesteze ferm, încercând să-l ignore, încercând... să nu-l dorească.

- Ce? Asta?

Michael se mișcă ușor înainte și înapoi, punând-o la încercare. Emma era pregătită, la naiba. Trupul ei se înmuiașe, era gata să-l primească, îl dorea.

- Sau asta?

Penisul lui intra înăuntru doar un centimetru, apoi se retrase încet.

Emma încercă să-și amintească de ce era furioasă pe el.

- Ești cel mai nerecunoscător, îngâmfat și leneș bărbat...

- Cu care te-ai culcat vreodată? râse Michael. Sunt *singurul* tău bărbat, draga mea. *Erai virgină*. Prima oară când am făcut dragoste erai virgină, dulce și fierbinte, tânără și strâmtă, și era să mor de plăcere atunci când te-am avut. Dacă ții bine minte, și ție ți-a plăcut ce-am făcut atunci. Michael respiră adânc. În plus, sunt singurul bărbat pe care îl vei avea vreodată.

- N-ai nici un drept...

Michael se împinse din nou în ea.

Cuvintele îi rămaseră Emmei în gât.

Înăuntru și înapoi, doar un centimetru... iar Emma îl dorea, îl dorea cu disperare. Picioarele ei se zbătură. Încercă să nu mai simtă ce simțea. Dar nu putea. *Dumnezeule*. Era deja aproape de orgasm. Îi simțea atingerea, trupul greu, gemetele guturale, pasiunea sălbatică cu care Michael o poseda.

- Ești a mea, șopti Michael. De-asta îmi fac griji. De-asta îndrăznesc să-ți spun ce să faci. De-asta te voi poseda până când vei ști cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie de inimă, că ești a mea.

— Iar tu ești al meu! spuse prosteste Emma, fără să se gândească la consecințe.

— Da.

Cu asta, Michael intră în ea cu totul, umplând-o, înfierbântând-o, găsindu-i acel loc secret din adâncurile ei. Iar secretul ei era că îi plăcea asta.

Îi plăceau mișcărilor lui pline de forță, violența cu care se împingea înainte și înapoi, felul în care o umplea și o făcea să-și doarească și mai mult în același timp. Îi plăcea felul în care Michael o pironea locului, lipsa lui de control, faptul că, deși se răzvrătise împotriva lui, i se supunea acum cu totul.

Emmei îi plăcuse să călărească noaptea pe drumuri, cu costumul fluturându-i în vânt, liberă și dezlănțuită. Dar asta îi plăcea și mai mult.

Orgasmul o mistui cu totul, neajutorată cum era în fața pasiunii care îi cuprinsese, dorindu-l cu disperare și în același timp lăsându-și trupul să simtă în voie. Mușchii dinăuntrul ei îl prinseră, ținându-l strâns.

Michael scoase un geamăt și rămase nemișcat, lăsând-o să-l folosească până se prăbuși. Apoi se trase afară și se împinse din nou înăuntru.

Se mișcau împreună, călărind sălbatic, mânați de o foame feroce.

Pelerina lui se încurcă în jurul lor, frustrându-i, stânjenindu-le mișcărilor. Emma o dădu la o parte cu picioarele.

Emma avu alt orgasm, și altul, țipând în extaz, plină de el și de satisfacție, dar dorind și mai mult, dorindu-l pe el, iar și iar și iar.

Ritmul lor crescua, la fel și senzațiile ei.

Emma îi privi fața, îi văzu focul din ochi, văzu cum mușchii lui se încordau cu disperare. Se gândi că va muri de o asemenea plăcere, o plăcere soră cu agonia. Dacă el nu avea să o ucidă, atunci ea îl va ucide pe el. Voia să se termine. Voia să continue la nesfârșit...

În cele din urmă, Michael se zbatu o dată și sămânța lui erupse în adâncul ei.

— Emma, Emma, gemu el.

Pasiunea lui sălbatică o învălui și pe ea, dăruindu-i un ultim orgasm glorios care o duse de pe o culme pe alta, până când se prăbuși sfârșită în brațele lui.

Încet, își reveniră, întorcându-se înapoi la realitate, redevenind doi în loc de unul singur, Michael și Emma, reîntregiți fiecare.

Emma își aminti apoi că Michael o insultase. Spusese că îi interzice. O posedase.

Avea de gând să-l facă să plătească pentru asta.

- Ți s-a deschis rana? întrebă ea, împingându-l.

- Ce? întrebă Michael, ridicându-se în coate și privind-o.

Emma era mulțumită - nu, încântată - să-i vadă expresia descumpănită.

- Ți s-a deschis rana?

Îl împinse cu mai multă forță.

Michael o lăsă să-l dea la o parte și se rostogoli pe spate, trăgând-o după el.

- Nu cred, spuse el.

Emma îi dădu cămașa la o parte de pe umăr și studie bandajele albe. Nu se vedea nici o pată roșie.

- Ești sigur că nu te-ai rănit?

- Sunt bine!

Emma luă în mâini capetele cămășii și trase până auzi materialul pârâind.

- Rămâi nemișcat și îți promit că nu-ți voi face nimic.

Emma își lipi buzele de ale lui și îl sărută adânc, cu pasiune, iar când îi auzi geamătul știu că de data asta avea să învingă.

Și amândoi vor avea de câștigat din asta.

Emma nu reuși să-l privească în ochi cât timp se îmbrăcă. Fusesse sălbatică, preluase controlul, îl călărise viguros, cu forță, făcându-l să o aducă din nou pe culmile plăcerii.

Nu trebuia să-și amintească doar acele momente. Trebuia să țină minte și ce se întâmplase înainte, de când se cunoscuseră, și ce-i făcuse el: o mințise ca să o seducă, râzând de ea pe ascuns. Dar ce se întâmplase nu părea o minciună, o seducție sau o farsă. Părea mai degrabă... o uniune. Două suflete care se întâlniseră.

— Emma?

Vocea lui adâncă o făcu să vrea să fugă cât mai departe.

— Da?

Michael îi puse o mână pe umăr și îi înclină bărbia cu cealaltă, până când Emma nu avu de ales și *trebui* să-l privească.

— Mărită-te cu mine.

— Ce? întrebă ea privindu-l, încercând să vadă dacă era serios sau nu.

Michael era evident surprins. Râse ușor și repetă:

— Mărită-te cu mine. Te rog.

Părea serios. Iar Emma nu-și putea închipui de ce ar fi cerut-o de nevastă în glumă. Deja făcuse ce dorea cu trupul ei... ce doreau amândoi. Simți un fior de teamă, așa că își ascunse chipul o clipă, cât timp își îmbracă rochia.

Michael trecu în spatele ei și începu să-i închidă nasturii.

— Sunt o însoțitoare plătită, spuse ferm Emma, cu tot bunul-simț de care era în stare. Sunt fiica unui vicar. Nu se cuvine să mă mărit cu moștenitorul ducatului de Nevitt.

— Ce snoabă ești, spuse Michael, scuturându-i paiele din păr.

Felul în care Michael îi desconsidera reținerile îi tăie răsufarea. Se întoarse spre el.

— Snoabă! Presupun că vrei să te întorci în Anglia într-o zi?

— Cât de curând, spuse Michael, iar Emma îi auzi dorul din glas.

Din câte se părea, dorul era contagios; și Emma simți același lucru. Dar asta nu reușea decât să-i facă sugestia să pară și mai ridicolă.

— Țin minte cum stau lucrurile în Anglia, chiar dacă tu ai uitat. Nimeni nu s-ar uita la mine. Iar tu ai fi rușinat cu mine!

Michael se ridică și, pentru prima oară, Emma văzu expresia aristocratului care se ascundea sub chipul lui aparent lipsit de griji.

— N-ar avea de ce să-mi fie rușine, iar tu n-ai fi ignorată de nimeni. Ai fi o Durant.

Aroganța lui era uluitoare. Când furia îi permise să vorbească, Emma răspunse:

— Nu pentru mult timp. Tatăl tău ar anula căsătoria.

-Tatăl meu ar dansa de bucurie că mă însor, în sfârșit.

Emma râse fără să vrea. Dar Michael părea din ce în ce mai încântat de idee.

-Mai mult, după ce te-ar cunoaște, te-ar bate pe umăr și ți-ar spune că ești prea bună pentru a pierde-vară ca mine.

-Nu ești un pierde-vară, replică din reflex Emma.

-Nu mai sunt. Dar am fost. Am fost multe lucruri. Un puști răsfățat, un pierde-vară, un aventurier. Apoi un prizonier. Privirea i se întunecă. Dar atât. Chiar și după ce m-au eliberat, sufletul meu rămăsese închis în temniță, în întuneric. Până când ai apărut tu, Emma, și ai salvat-o pe Elixabete. Tu mi-ai dovedit că în lume încă mai există bunătate. Așa am început să mă vindec.

-Nimeni n-ar fi în stare să vadă un copil care suferă și să nu facă nimic!

-De fapt, aproape toți oamenii fac asta. Apoi m-ai salvat de prințul Sandre și de soldații lui. Ei bine... (Michael flutură o mână)... nu pe mine, ci pe Moarte.

-Tu m-ai salvat întâi!

Michael o privi de parcă vedea ceva în ea, ceva pe care ea nu și-l putea închipui.

-Ți-ai plătit datoria, chiar și față de un nebun cu mască, și l-ai sărutat recunoscătoare. Ambele părți din mine - Moartea și Michael Durant - s-au îndrăgostit de tine chiar atunci.

Dragoste.

Nu, nu neapărat. Michael suferea încă de nebunia din temniță. Emma nu-l credea. Sau, mai degrabă, nu îndrăznea să-l creadă.

-Ai înnebunit.

-Posibil, râse Michael. Dar vreau să știu: cine ești tu, Emma Chegidden? Ce vrei să faci în viață? Vrei să devii prințesa Moricadiiei?

-Nu! Emma se cutremură dezgustată. Nu.

-Ai putea face mult bine aici. Ai putea să-l influențezi pe Sandre să-și îmblânzească politica, să te sacrifici pentru binele celorlalți.

-Nu. Nu vreau!

-Sau ai putea fi ducesa de Nevitt.

— Îți bați joc de mine.

— Arăt ca și când mi-aș bate joc de tine?

Emma își întoarse privirea, fiindcă ideea de a fi soția lui, de a-i fi alături o viață întreagă... o atrăgea așa cum Steaua Polară atrăgea un magnet. Îl dorea atât de mult!

— Sau poți să faci cum vrei.

Emma îl privi din nou.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai ești servitoarea timidă care a venit în Moricadia și s-a rătăcit în pădure. Ai renăscut, Emma Chegwiddden. Ești o amazoană care face ce vrea indiferent de consecințe.

Oare așa o vedea Michael acum? Ca pe o amazoană? Emma nu se simțea ca o amazoană acum. Picioarele ei amenințau să-i cedeze după ce călărise toată noaptea, după ce-l călărise pe Michael, după atâtea orgasme care o făcuseră să plângă de bucurie.

— Gândește-te, spuse Michael. Nu te temi de nimic și poți fi orice vrei. Așa că fii a mea. O sărută ușor pe frunte, pe obraz, pe buze. Mărită-te cu mine.

Capitolul 39

— A fost a tatălui meu, spuse Aimée, arătându-i Elixabetei o statueta în formă de cal, sculptată și lustruită cu grijă. Unul dintre muncitorii noștri din Moricadia a făcut-o dintr-un trunchi de stejar, iar tatăl meu a cumpărat-o de la el. Familia lor își pierduse pământurile din cauza... știi tu.

— Din cauza familiei de Guignard.

— Da. Uită-te cât de bine a fost lucrată, spuse Aimée, ridicând statuia în lumina soarelui care intra pe fereastră. Moricadienii nu mai călăresc, sau cel puțin nu toți. Nu-și permit să-și hrănească și să-și îngrijească un cal.

— Îmi plac caii, spuse apăsător Elixabete.

-Da, moricadienilor le plac caii lor, iar caii știu asta. Poți să vezi cât de mult a respectat sculptorul acest animal, spuse Aimée, mângâind statueta cu afecțiune, pipăind cu plăcere formele puternice.

Mobila din dormitorul ei fusese acoperită cu pânză, la fel și cea din restul casei. Servitorii fuseseră trimiși la treburile lor. Aimée avea să-și mai trimită ultimele lucruri cu trăsura, iar apoi să-și închidă casa și să o părăsească pentru totdeauna.

Nu-i spusese nimănui, mai ales dragei ei Eleonore, dar moartea lui Rickie o eliberase. Nu mai avea de gând să se întoarcă.

Dintr-un capriciu de moment, îi dădu statueta Elixabetei.

-Păstrează-o tu.

-Nu. Nu, e a dumneavoastră. Ați primit-o de la tatăl dumneavoastră! spuse Elixabete, încercând să-i înapoieze statueta.

-Eu plec în Italia. Locul unui cal din Moricadia este în Moricadia, cu o fetiță moricadiană, spuse Aimée, ciufulindu-i părul. Păstrează-o ca amintire din partea mea.

În holul casei se auzi o bubuitură care făcu să se scuture geamurile de la fereastră. Aimée și Elixabete se priviră speriate.

-Nu e nimeni aici, șopti Elixabete. Casa e goală.

-Servitorii lui Fanchere trebuie să vină cu trăsura pentru ultimele bagaje. Crezi că au intrat cu ea în hol? Întrebă Aimée, strâmbând dezgustată din nas. Ar face o dezordine cruntă, și nu vreau să stau să mă ocup de ea. Privi spre ultimul cufăr. Aproape am terminat. Du-te și uită-te ce s-a întâmplat, draga mea.

Elixabete se lipi de Aimée, ținând calul la pieptul ei micuț.

-Nu. Vă rog, Lady de Fuignard. Nu-mi place casa asta.

Aimée privi în jur, la dormitorul ei fără culoare.

-Dar de ce, copilă?

-Sunt fantome aici.

Aimée râse, apoi își dădu seama că era răutăcioasă. Elixabete era cu adevărat speriată. Așa că îi spuse pe un ton liniștitor:

-Nu, îți jur că nu e nici o fantomă aici. Nimeni n-a murit în nici o cameră. Casa e nou-construită și chiar și atunci când locuiam aici, nimeni nu trăia aici, de fapt.

Auziră din nou aceeași bubuitură.

-Atunci e casa însăși, șopti Elixabete. Casa e rea.

—Draga mea, nu casa scoate zgomotele astea. Și nici fantomele. Ori au intrat cu trăsura în hol, ori... (Aimée zâmbi având o nouă idee.) ... ori cineva încearcă să ne atragă atenția de afară. Vezi de ce și spune-mi.

Elixabete o privi cu ochi mari, înfricoșați.

—Hai, du-te, spuse Aimée, lovind-o ușor peste fund. Ți promit că nu va sări nimeni din umbră să te sperie.

Elixabete făcu o reverență și se strecură afară, pe ușă.

Aimée termină de împachetat, studie încă o dată camera și chicoti. Elixabete era speriată de fantomele din casă, dar Aimée fusese îngrozită de bărbatul cu care locuise. Acum că Rickie nu mai era, Aimée știa că e în siguranță.

Gândul la Italia, la soare, și struguri, și artă, și muzică îi umplu ochii cu lacrimi de bucurie. Voia să o sărute pe Emma că se gândise la asta și să-l îmbrățișeze pe Fanchere pentru că făcuse posibil acest lucru. Dar cel mai mult voia să o îmbrățișeze pe Eleonore și să se roage ca prietena ei să-și păstreze iluziile despre Sandre și Moricadia, fiindcă dacă Eleonore avea să afle vreodată ce fel de om era dragul ei văr, de fapt... Ei bine, Eleonore era mult prea blândă ca să merite o astfel de supărare.

Aimée privi spre ușă. Elixabete ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Oare fetița căzuse și se lovise?

Aimée se încruntă.

Și de unde venea totuși acel zgomot? Nu era... doar n-o trimisese pe Elixabete în mâinile hoților?

—Ah, Aimée. Ieși afară, pe coridor, muștrându-se singură. Ești o prostuță. De ce nu te-ai gândit la asta dinainte?

Alegă spre scările care coborau spre parter. La fel ca și castelul Fanchere, și casa ei avea o galerie lungă și înaltă deasupra holului pavat cu marmură.

Totul era alb însă, spre deosebire de castelul Fanchere. Nu se vedea nici un model, nici o culoare, nicăieri.

Ah, când ajungea în Italia, Aimée voia culoare peste tot. Flori de levănțică în vase, pereți zugrăviți în auriu și cu plăci de teracotă, draperii de catifea bogată în nuanțe de albastru regal. Va fi cald, și va fi atât de fericită...

Un trup de copil era întins pe jos pe podeaua din galerie. Trupul lui Elixabete. Aimée fugi lângă ea.

— Doamne! Ce s-a întâmplat? Ai căzut? Poți să vorbești?

Elixabete scoase un geamăt și deschise ochii. Avea o rană pe frunte, care încă mai sângera. Aimée o pipăi cu degetul. Arăta de parcă cineva o lovise.

Elixabete văzu calul pe care încă îl mai ținea în mână. Avea ochii încetoșați.

— Ții minte ce s-a întâmplat? întrebă Aimée.

Elixabete își ridică privirea.

— Lady de Guignard... de unde ai venit? Cum am ajuns aici?

Apoi, Elixabete privi spre ceva din spatele lui Aimée. Țipă, chinându-se să se ridice în picioare. Aimée se întoarse pe jumătate. Văzuse pe cineva — un bărbat, înalt și puternic.

Bărbatul o prinse din spate, de guler și de talie. Aimée țipă. Bărbatul o trase de păr.

— Ce faci? strigă ea, încercând să îl vadă mai bine.

Elixabete mârâi ca un câine gata-gata să-și înfigă dinții într-un os și îl prinse de cizmă.

Bărbatul o lovi în cap cu celălalt picior, aruncând-o înapoi la podea.

Aimée țipă și se luptă.

Bărbatul o ridică și o atârnă peste balustradă.

Aimée văzu îngrozită podeaua de marmură de jos. Era atât de departe.

Bărbatul îi dădu drumul. Iar Aimée țipă până jos.

Jean-Pierre o auzi lovind podeaua, auzi un singur geamăt și privi peste balustradă.

Aimée căzuse cu fața în jos și brațele întinse, într-o încercare disperată de a-și amortiza căderea. Marmura albă era pătată de sânge. Femeia nu se mișca. Era moartă. N-avea să mai alimenteze nici un scandal în Moricadia.

Jean-Pierre își făcuse treaba bine.

După ce împușcase câteva femei și câțiva copii, nu-i mai venea atât de greu să ucidă.

Capitolul 40

Lady Fanchere mână până în fața conacului lui Aimée, opri șareta și scoase coșul de picnic din spate. Aimée avea să fie atât de bucuroasă să o vadă. Eleonore putea face măcar atât: să își ajute prietena să-și închidă casa în care locuise alături de Rickie și să-i ureze o viață lungă și prosperă de-acum înainte.

Casa era liniștită. Prea liniștită. Păsările nu mai cântau în copaci. Nimic nu se mișca.

Nimeni nu ieși să o întâmpine și nici un servitor nu veni să o ajute, pentru că Aimée îi eliberase pe toți. Le dăduse bani, urări de bine și recomandări, apoi îi trimisese pe fiecare la treaba lui.

Deci Eleonore nu avea de ce să se simtă neliniștită. Cără coșul până la ușa de la intrare, o deschise și intră.

– Aimée! strigă ea. Elixabetel!

Vocea ei se auzi pe scările goale și în toată casa. Era atât de ocupată cu coșul greu că nu observă imediat ce era în mijlocul podelei.

Apoi văzu.

Era un trup strivit, care căzuse de sus, purtând rochia lui Aimée și având în păr panglicile ei strălucitoare. Capul îi era spart.

Eleonore țipă și fugi lângă ea, o luă în brațe și o strânse la piept.

Trupul mai era cald încă.

Țipă din nou.

– Eleonore, ce cauți aici?

Fanchere se grăbi să o ajungă din urmă. Eleonore se îndrepta cu pași mari spre biroul lui Sandre. Nici nu se uită la Fanchere. Lordul era soțul ei. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Eleonore era rușinată la gândul că se cunoșteau.

Fiindcă și Eleonore făcea parte din familia de Guignard.

Dar Fanchere îi văzuse probabil expresia, sau mâinile însângerate sau... sau altceva, fiindcă o opri cu forța, o privi și întrebă:

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

—Aimée a fost omorâtă. Aimée a fost omorâtă, repetă Eleonore, de parcă spunând-o de mai multe ori avea să-și dea seama că e adevărat.

—Ești sigură? spuse Fanchere, clătinând din cap de parcă era rușinat că întreba așa ceva.

Rochia lui Eleonore încă mai avea pata de sânge care rămăsese acolo unde îi ținuse capul lui Aimée.

—Aimée a fost omorâtă, și am de gând să-i spun lui Sandre ce s-a întâmplat. Sandre îl va prinde pe ucigaș. Știu asta.

Apoi, Eleonore porni din nou spre biroul lui Sandre. Fanchere nu încercă să o oprească, dar porni alături de ea.

Ușile biroului lui Sandre erau închise și păzite de doi soldați, câte unul de fiecare parte.

Lui Eleonore nu-i păsa. Îi privi și spuse, pe un ton pe care nu-l mai folosisese niciodată:

—Sunt verișoara prințului, Eleonore. Și voi intra.

Soldații încercară să o oprească.

—Vreți să fiți vinovați că ați încercat să mă opriți cu forța? întrebă Eleonore.

Soldații se traseră în lături.

Fanchere deschise ușile pentru ea, și Eleonore intră fără nici o ezitare.

Sandre stătea rezemat cu un șold de birou, vorbind cu Jean-Pierre, râzând.

Amândoi râdeau.

Se opriră când o văzură.

—Ce-ai pățit? întrebă Sandre, dar nu părea prea surprins.

Eleonore le spuse ce văzuse, le spuse amândurora. Găsise trupul lui Aimée, strivit, în propria ei casă. O găsise pe Elixabete, cu fruntea lovită cu un sfeșnic de argint și nasul spart de o lovitură de cizmă.

Sandre se prefăcu îndurerat.

—Biata Aimée, spuse el. Mi-era frică de asta. Nu suporta gândul că va trebui să trăiască fără Rickie, așa că a încercat să o ucidă pe această Elixabete și s-a aruncat de la etaj.

—Aimée n-ar face rău unui copil, niciodată! spuse Eleonore.

—Chiar credea că Moartea este o fantomă. Era terorizată. A înnebunit!

Sandre vorbea de parcă era într-adevăr convins de tot ce spunea.

Oare chiar era? Eleonore era tentată să nu-l creadă. Își stăpâni furtuna de invective care îi stătea pe limbă. Asta nu l-ar fi convins niciodată pe Sandre că avea dreptate.

Dar Eleonore îl cunoștea; Sandre era un om care gândea logic, așa că Eleonore făcu apel la toată răbdarea de care era în stare și încercă să-i explice adevărul într-un fel în care avea să-l înțeleagă și Sandre.

—Mai ții minte când eram copii?

—Desigur, spuse Sandre.

—Rickie obișnuia să rupă picioarele broaștelor și să le dea drumul, apoi să parieze dacă broasca va trăi sau nu.

—Jocuri copilărești, spuse Sandre, fluturând o mână.

—Rickie a devenit tot mai rău cu fiecare an, spuse vehement Eleonore. Aimée nu i-a deplâns moartea. N-a înnebunit de durere. Cineva a ucis-o!

—O vom înmormânta alături de el, desigur, spuse Sandre. Asta și-ar fi dorit și ea.

Lui Eleonore nu-i venea să creadă că Sandre era atât de orb.

—Nu, nu-i adevărat! Aimée își dorea să plece în Italia. A fost ucisă!

—Ești supărată. E probabil din cauza sarcinii.

Sandre încercă să o așeze pe Eleonore în scaunul lui, dar Eleonore i se opuse, cu brațele încordate și pumnii strânși.

—Suntem foarte bucuroși că ai rămas în sfârșit însărcinată, continuă Sandre pe același ton liniștitor. Știi cât de periculos e să-ți faci asemenea griji, și pentru tine, și pentru copil.

—Nu-mi fac griji, replică Eleonore, ridicând tonul. Îți spun că unul dintre tovarășii lui Rickie ți-a omorât o verișoară prin alianță. Tu ești prințul. Fă dreptate!

—Da, bineînțeles că așa voi face. Sandre o luă de mână, de *pumn*, și o conduse spre ușă. Acum du-te acasă și odihnește-te. Fan-chere, du-o tu. Eleonore, când te întorci adu-o și pe domnișoara

Chegwidden. A trecut mult prea mult de când am văzut-o ultima oară. N-aș vrea să cred că mă evită.

Sandre o bătu pe Eleonore pe umăr, apoi se întoarse spre birou. Dorea să scape de ea. Iar Eleonore își dădu seama... că el era vinovatul.

Sandre era cel care o omorâse pe Aimée.

Poate o aruncase peste balustradă cu mâna lui.

Poate unul dintre oamenii lui o făcuse.

Dar Sandre omorâse o femeie care le era verișoară amândurora, o femeie prostuță, dar cu suflet bun, fiindcă Aimée credea că Moartea poate răsturna regimul de Guignard și vorbea liber despre asta.

Aimée avusese dreptate. Băiatul Sandre, tovarășul de joacă al lui Eleonore, dispăruse pentru totdeauna, fusese înlocuit de această creatură depravată pe care toți oamenii din Moricadia o urau din inimă.

Aimée murise fiindcă știa asta – și era din vina ei. Din vina lui Eleonore. Simți că ametește. Că i se taie picioarele.

Fanchere o luă de după talie cu un braț și o duse într-o bibliotecă liniștită de lângă biroul lui Sandre. Îi găsi un scaun și îi aduse un pahar cu apă.

Eleonore sorbi, dorindu-și să nu mai simtă în gură gustul amar al crimei.

– Nu pot să ne cresc copilul aici, spuse ea. Nu pot.

Fanchere se ridică în grabă, închise ușa, răsuci cheia în broască și se întoarse alături de ea.

– Știu cât de bucuros ești că te-ai înrudit cu familia de Guignard, dar nu pot trăi într-o țară unde crimele sunt iertate și străzile sunt atât de corupte. Eleonore clipi, încercând să-și limpezească lacrimile din ochi. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară rău, spuse Fanchere, ingenunchind în fața ei și masându-i ușor mâinile. Trebuie să-și mărturisesc ceva. Când mi-ai spus că ești însărcinată, am început să ne transfer discret averea din Moricadia în bănci străine: Banca Angliei, Banque de France, chiar și o bancă din America. Fiindcă știam că acest copil te va obliga mai devreme sau mai târziu să vezi ce nu voiai să știi

înainte, și știam că amândoi vom vrea să mergem undeva unde ne putem crește copilul fără să ne fie teamă.

Eleonore îl privi, nevenindu-i să creadă. Fanchere știuse că așa ceva urma să se întâmple? Cum era posibil?

Fiindcă... fiindcă Fanchere știa adevărul despre Sandre. Adevărul pe care Eleonore îl ignorase.

— Ne vom pierde casa, spuse Fanchere. Dar nu-ți fie teamă. Am relații în toată lumea. Nu vom muri de foame.

Eleonore nu-și putu stăpâni lacrimile. Căsnicia ei cu Fanchere fusese bună dintotdeauna; se respectaseră unul pe altul și fiecare își adusese propria contribuție la uniunea lor. Fanchere adusese o avere făcută din negoț, Eleonore îi oferise un nume vechi și nobil, relațiile și influența care veneau odată cu titlul. Dar nu vorbiseră niciodată de iubire. Eleonore își imagina căsnicia lor ca pe un parteneriat și nimic mai mult. Acum aflase că Fanchere era dispus să părăsească Moricadia de dragul ei și al copilului.

Privindu-i fața slabă, dar atât de dragă, Eleonore își ridică o mână și-i mângâie obrazul.

— Îmi ești atât de drag. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că l-a făcut pe tatăl meu să mi te aleagă drept soț.

Fanchere își întoarse buzele și îi sărută palma.

— Și eu te iubesc.

Căldura neașteptată a momentului îi cuprinse pe amândoi.

— Încă ceva, spuse Eleonore, înclinându-se ca să-i șoptească. Vreau să vorbesc cu Moartea. Știi cum aș putea să dau de el?

— De fapt, cred că da, zâmbi Fanchere. Vino, Eleonore. Hai să mergem acasă.

Capitolul 41

O bătaie în ușă o trezi pe Emma din somnul de după-amiază, care luase locul somnului de noapte.

— Intră, spuse ea, apoi privi tavanul și se gândi: „Vrea să-l aleg pe el. Vrea să mă mărit cu el“.

Michael o credea o amazoană. O credea curajoasă, puternică, o femeie care putea face orice dorea cu viața ei. Și voia să se căsătorească cu ea.

Tia intră precaută în cameră.

— Domnișoară Chegwidden?

— Sunt trează.

Emma nu știa cum să-i răspundă lui Michael. De când murise tatăl ei, nimeni nu o mai dorise. Acum, Michael îi spunea că are de ales. Și poate chiar avea de ales.

Ce voia?

Ce se cuvenea să facă?

Emma iubise Moartea, acel bărbat misterios, întunecat, ademenitor. Oare îl iubea și pe Michael Durant?

Se ridică în capul oaselor și își frecă fruntea cu podul palmei, privind afară, pe fereastră. Soarele apunea.

— E târziu. Trebuie să mă îmbrac!

— Da, domnișoară Chegwidden. Avem o urgență jos, spuse Tia de la marginea patului.

Emma o privi pentru prima oară.

Tia avea fața roșie și umflată, cu ochii înroșiți de la plâns.

— Nu e Durant, spuse ea.

Emma se dădu jos din pat, grăbită.

— Degetul lui Brimley?

— Degetul lui Brimley e bine. Se lipește. E un miracol. Dar nu, dătină din cap Tia, începând să plângă din nou. Este Lady de Guignard și Elixabete.

Nu. Nu.

Emma o trase de limbă pe Tia cât timp se îmbracă.

Tia nu era sigură de nimic, în afara faptului că Elixabete era adusă înapoi la castelul familiei Fanchere chiar acum. Dar nu voia să spună nimic de Aimée și plângea așa de tare că Emma simți cum stomacul i se strânge de frică.

Nu Aimée. Nu draga de Aimée, Aimée cea blândă, care era atât de aproape de o viață fericită.

Emma fugi jos.

Elixabete era adusă pe o pătură de mai mulți bărbați.

— Lăsați-o jos, le ordonă Emma.

Bărbații coborâră cu grijă pătura pe podea. Emma îngenunche lângă Elixabete.

Fata stătea pe o parte, ghemuită, cu ochii închiși. Ținea ceva la piept. Fusese lovită în față și avea nasul spart, dar Emma era mult mai îngrijorată de rana de pe frunte. Avea capul spart, genul de lovitură care ar fi putut ucide.

Servitorii se înghesuiră să vadă.

— Dați-vă înapoi, comandă Brimley. Lăsați-le loc să respire.

Emma o atinse pe Elixabete pe umăr. Fetița deschise ochii.

— Elixabete, mă auzi? întrebă Emma.

Fetița o privi pe Emma, apoi se uită la oamenii din jur, și răspunse:

— Da.

— Câte degete țin ridicate?

— Trei.

— Bine.

Cu voia lui Dumnezeu, Elixabete avea să-și revină.

— Poți să-ți miști degetele de la mâini? De la picioare?

— Da. Da. Vai, domnișoară Chegwiddden, suspină Elixabete.

De ce a trebuit să i se întâmple chiar ei?

Emma simți că stomacul i se strânge și mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

— A aruncat-o de la etaj. Doamna țipa, dar a aruncat-o de la etaj. Am încercat să-l opresc, dar m-a lovit cu piciorul și tot a aruncat-o. Elixabete îi arată statueta pe care o ținea la piept, un cal lustruit și atent sculptat. Mi-a dat asta. A fost a tatălui ei. A vrut să o păstrez eu. Și a murit.

— Cine a murit? întrebă încet Emma.

Elixabete tremură, plângând în continuare.

— Aimée? întrebă Emma.

Elixabete făcu semn din cap că da, apoi se ghemui și strânse din nou calul la piept.

— O vreau pe mama, țipă ea.

Emma o mângâie pe frunte, apoi se ridică și îi spuse lui Brimley:

-Du-o la culcare. N-o lăsa să se ridice. Pune-i cârpe ude pe față ca să se tragă umflătura. Vorbește cu ea. Adu-i apă. Și pentru numele lui Dumnezeu, trimite pe cineva după mama ei.

Apoi, Emma se întoarce și porni prin mulțime.

-Domnișoară Chegwiddden, strigă Brimley, făcând-o să se oprească. Ce-ai de gând să faci?

-O să-i fac să plătească.

-Durant, s-a întâmplat ceva în casă.

Michael lăsă tocul din mână, bucuros că avea un motiv să nu-și mai bată capul cu scrisoarea către tatăl lui, cea în care îi spunea că fiul său e viu și are nevoie de ajutor. Ridică întrebător o sprânceană către Rubio.

-Elixabete e rănită și Lady de Guignard...

Rubio clătină din cap. Privirea lui arăta așa cum fusese când ieșise din temniță. Ștearsă. Resemnată. Îndurerată.

Michael se ridică în picioare.

-Unde e Emma?

-Au chemat-o să aibă grijă de Elixabete.

Rubio nici nu terminase de vorbit, că Michael alerga deja spre casă. Intră în fugă și prinse un servitor.

-Unde e Elixabete?

-Au dus-o sus. Ați auzit...? Servitorul era tânăr și trebui să-și dreagă glasul. Ați auzit ce-a pățit Lady de Guignard?

Michael urcă treptele câte două o dată, urmășirul de cameriste care plângeau sau duceau medicamente până la etajul al doilea și dădu buzna în dormitorul lui Elixabete.

Emma nu era acolo.

Michael îl luă pe Brimley de rever.

-Unde e Emma?

Brimley îl prinse și el pe Michael de haină.

-Ne-a spus cum să avem grijă de Elixabete, spuse el. Apoi a plecat.

-Unde s-a dus?

-Cred că... cred că a spus că vrea să-i facă să plătească.

-Să-i facă să plătească? Nu! A ieșit să călărească? De ce n-ai oprit-o?

-Am o problemă chiar aici, Durant. Și nu-mi permit să pun mâna pe o doamnă!

-Acum cât timp a plecat?

-Un sfert de oră, poate puțin mai mult.

Michael gândi rapid. Nu se întâlnise cu Emma când fugise spre casa principală, deci era prea târziu ca să o mai oprească la grajduri. Dar dacă o lua pe scurtătură și ajungea în pădure înaintea ei, o putea opri înainte să ajungă la drumul principal.

Porni în fugă din nou, în jos pe scări și afară pe ușă. Traversă în fugă aleea pentru trăsuri.

Trăsura familiei Fanchere tocmai intra pe poartă.

Michael se roti, sări peste tufșuri și fugi prin iarbă.

Îl dureau plămânii. Îl dureau picioarele. Îl durea și umărul.

Urcă un deal și ajunse în pădure, lovindu-se de crengi și tăindu-și picioarele în tufșuri.

Nu putea alerga destul de repede. Avea să ajungă prea târziu.

Ieși din pădure și se opri pe marginea taluzului înalt de cel puțin șase metri. Dedesubt era drumul - și ajunsese prea târziu. Prea târziu!

Bătrânul Nelson fugea spre pădure, fără nici un călăreț în sa.

Soldații prințului Sandre înconjuraseră o siluetă îmbrăcată în alb în tufșurile de pe marginea drumului.

Emma se chinui să se ridice în picioare.

Trăia!

Michael începu să coboare taluzul după ea.

Și cineva îl prinse de braț. Michael se întoarse cu pumnii ridicați. Fanchere îl prinse de umeri și începu să-l scuture.

-Nu!

Michael încercă să se elibereze.

-Nu. Uită-te la ei! spuse încet Fanchere.

Michael îi privi. Soldații se urcau pe cai. Aveau flinte, săbii și cuțite. Erau furioși și solemni, gata să ucidă.

-Sandre le ucide soțiile, copiii, spuse Fanchere. Dacă încercăm să le răpim prada, ne vor ucide și pe noi.

-Dacă ajunge la palat, este ca și moartă, spuse Michael. Sau mai rău.

Apoi porni din nou în jos.

-Eleonore are un plan.

-Nu știa că o să se întâmple asta, spuse Michael, privindu-l peste umăr.

-Nu. Dar putem schimba planul astfel încât să funcționeze. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, dacă te lași ucis aici n-o vei ajuta pe Emma să scape și nici nu te vei răzbuna pe prinț, vorbi repede Fanchere. În plus, i-ai frânge inima lui Eleonore, și biata de ea a suferit deja destul.

Michael știa că Fanchere avea dreptate, dar simți un gust amar în gură văzându-i pe soldați îndepărtându-se. Emma stătea în spatele căpitanului, ținându-se de el.

-În regulă, spuse Michael, întorcându-se înapoi spre casă. Care e planul?

Capitolul 42

Soldații o împinseră pe Emma în biroul prințului Sandre.

Emma știa că avea să regrete mai târziu, dar acum, plină de furie și de tristețe, își spuse că expresia de pe chipul lui Sandre când o recunosc merita tot aurul din trezoreria regală.

Prințul sări în picioare.

-Ce se petrece aici? întrebă el, întorcându-se spre căpitanul patrului. Quico, ce-ai făcut?

-Nu știu dacă ea e Moartea, Alteță, spuse Quico cu o voce joasă, răgușită. Nu e treaba mea să răspund la întrebarea asta. Dar am prins-o călărind în costum și am adus-o aici.

-E o doamnă! spuse Sandre.

Auzindu-l vorbind, Emma își aduse aminte de Aimée. Își aduse aminte de Elixabete. Își aduse aminte cât de mult îl ura și, furioasă, sări la el.

-Nu. Eu sunt Moartea, criminal nenorocit!

Quico o prinse de brațe și o trase înapoi.

— Eu sunt Moartea, strigă Emma, zbatându-se, și toată lumea va afla că alergai după un bărbat când de fapt o biată femeie își bătea joc de tine.

Sandre fusese luat prin surprindere, era limpede. Încă mai încerca să salveze situația. Să-și salveze reputația.

— E imposibil, spuse el. Nici nu erai în Moricadia până de curând.

— Am stat într-o ascunzătoare secretă.

— Și unde ți-e această ascunzătoare secretă? spuse Sandre, vorbind de parcă avea de-a face cu un copil de doi ani.

— Sub mormântul regelui Reynaldo.

Emma îl ura. Îl ura cu toată puterea pe care i-o dădea durerea pe care o simțise.

— Ce vrei să fac cu ea, Alteță? întrebă Quico, împingând-o pe Emma spre doi dintre oamenii lui.

Soldații o luară de brațe. Emma se zbatu.

— Dați-i drumul!

Soldații făcură ce li se spusese. Sandre se îndreptă spre ea.

— Haide, domnișoară Chegwiddden, haide să discutăm ca doi oameni rezonabili...

Emma încercă să-l zgărie, cu degetele arcuite ca niște gheare, vrând să-i scoată ochii.

Sandre își întoarse capul în ultima clipă. Se împiedică în spate, cu sângele șiroindu-i din ureche.

Soldații o prinseră înainte să lovească din nou.

Sandre se năpusti înainte și o plesni destul de tare cât să-i arunce capul pe spate. Emma rămase în picioare doar fiindcă cei doi soldați o țineau în continuare.

— Îmi pare rău că m-ai făcut să fac asta, spuse Sandre.

— Nu te-am făcut să faci nimic, spuse Emma. Ți place să faci rău.

O clipă își aminti cât rău îi făcuse Sandre lui Aimée, și ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă vei trata cu respect! spuse Sandre.

Emma se înfurie. Lacrimile îi dispărură.

— Ești un criminal. Un ucigaș! Nimeni nu te respectă. Ar trebui să fii drept, dar în schimb îi omori pe cei care spun adevărul.

Emma se zbătu în brațele soldaților; nu voia decât să-l atace din nou. Ești o glumă.

Soldații se foiră neliniștiți. Sandre ridică din nou mâna. Emma se pregăti pentru o altă lovitură.

Sandre rămase nemișcat, apoi își coborî mâna foarte încet.

- Spune-mi cine e Moartea și nu vei mai avea nici o neplăcere.

- Ți-am spus. Eu sunt Moartea.

Era limpede că Sandre n-o credea. Iar asta o umplea de o satisfacție sălbatică.

- Eu sunt Moartea, și o voi răzbuna pe Aimée.

- Poate că o noapte în temniță te va liniști și îți va aminti cum se cade să se poarte o viitoare prințesă.

O viitoare prințesă? De ce era nevoie ca să-l descurajeze pe bărbatul acesta? Dezgustată, Emma spuse:

- Nu mă voi mărita niciodată cu tine!

- Vom vedea, spuse Sandre.

Sângele care îi șiroia din ureche se vedea pe gâtul lui palid. Prințul o studie, parcă așteptându-i reacția.

- Și nici tu nu vrei să te căsătorești cu mine. Nu sunt decentă. Nici docilă. Nu sunt ce vrei tu.

- Nu știi ce vreau.

- Ba știu. Vrei o domnișoară tânără și străină, care n-are nici o familie să o apere. Vrei să poți să-ți bați joc de ea, să o înșeli, să o obligi să facă tot ce îi ceri, și să știi că n-are cum să ți se împotrivească. Emma își coborî vocea: Iar după ce termini, poți să-i faci ce i-ai făcut și lui Aimée și nimeni nu va observa, nimănui nu-i va păsa.

Sandre ridică din sprâncene, de parcă ideea îl luase prin surprindere. Emma își dădu seama cu o senzație oribilă că încă mai era soția lui ideală.

- Aimée m-a avertizat în legătură cu tine, încheie ea.

Surpriza prefăcută a lui Sandre dispăru, înlocuită de ferocitatea lui caracteristică.

- Duceți-o jos, spuse el.

Emma se lăsă condusă de Quico și unul din ceilalți soldați până la parter, apoi printr-o arcadă de piatră și în jos, pe o scară întunecată, luminată doar de torțele din pereți.

Un bărbat scund și gras stătea într-un scaun, fluierând fals o melodie. Când o văzu, zâmbi cu o gură plină de dinți înnegriți și începu să o mângâie sub bărbie. Apoi se îndreptă și rămase așa văzându-l pe prinț în spatele soldaților și al prizonierei.

Prințul ridică un inel negru de fier cu două chei.

— Gotzon, prizoniera asta e a mea.

Gotzon se încruntă, dar încuviință. Imediat ce prințul trecu mai departe, începu să fluiera din nou aceeași melodie.

Coborâra o altă scară. Torțele erau puse mai departe aici, iar când ajunseră jos prințul Sandre luă ultima torță.

— Nu ne irosim lumina pe prizonieri, spuse el, conducând procesiunea sinistră mai departe.

Emma se împiedică de pietrele neregulate de sub picioare și privi în treacăt înăuntru celulelor. Gratiile erau groase, negre și lustruite, de parcă cineva le curăța săptămână de săptămână.

Prințul Sandre se opri în fața uneia dintre uși și o deschise cu piciorul.

— Această celulă este foarte specială. O folosim doar pentru cei mai importanți oaspeți ai noștri. Se spune că regele Reynaldo însuși și-a petrecut ultimele zile aici. După cum vezi... (Sandre flutură torța înăuntru) ... e destul de luxoasă. Are chiar și un pat de paie, ceea ce nu vei găsi în multe alte celule.

— E o văgăună, spuse Emma, mai sinceră ca niciodată.

— Ar trebui să vezi ce e dedesubt. Dar poate că te-ai răzgândit și vrei să ne întoarcem sus?

Emma se trase din mâinile soldaților și intră în celulă.

Sandre încuviință, de parcă se așteptase la asta. Soldații închiseră ușa în urma ei. Sandre închise ușa cu cheia și spuse, pe același ton potolit, teribil:

— Adevăratul avantaj este că eu sunt singurul care are cheia de la celula asta. Dar, vai! Mă disprețuiești. Poate ai prefera să fii într-o celulă în care poate intra și Gotzon?

Emma simți un gust de fiere.

— Nu.

— Vezi, nu sunt chiar așa de rău cum spuneai. Acum îți recomand să te așezi pe pat. E întuneric aici după ce lumina dispare.

Sandre se întoarce, îl bătu pe Quico pe umăr și întrebă:

-Ce mai face soția ta? I s-a vindecat rana de glonț? Biroul meu a început să se umple de praf fără ea.

Procesiunea porni spre ieșire, soldații mergând în urma prințului. Emma le văzu privirile pline de compătimire. În afară de Quico. Căpitanul îi aruncă o privire înveninată care o făcu să vrea să se tragă înapoi.

Înainte să dispară lumina, Emma se grăbi să se așeze pe pat.

În singurătatea umedă a temniței, își aminti cum căzuse de pe Bătrânul Nelson. Reușise să-și ridice brațele ca să-și apere fața, dar nimic nu-i apăraseră brațele, iar acum le simțea învințite. O durea și genunchiul, de parcă îl zgâriase chiar și prin costum, și nu era sigură, dar presupunea că se lovise și la sold. Îl simțea cum arde.

Patul era îngust, cu o pătură subțire, iar în întuneric nu vedea nimic... și auzea totul. Auzea cum șobolanii aleargă pe jos. Auzea apa care picura de pe pereți. Undeva, deasupra capului, gardianul încă mai fluiera fals.

Stomacul ei scoase un sunet de protest, amintindu-i că nu mâncase decât o singură dată în acea zi. Dar nu-i era foame; undeva, aproape, ceva murise și putrezea. Mirosul o făcea să-i vină să vomite.

Michael trăise așa doi ani de zile.

Unde era Michael acum? Și cât mai dura până venea să o salveze?

În ziua următoare – sau, cel puțin, Emma credea că trecuse o zi – lumina unei torțe anunță sosirea prințului Sandre.

Venise să o ia. Prințul Sandre și vărul lui, Jean-Pierre.

-Ești gata să-ți amintești ce-mi datorezi? întrebă Sandre.

Emma strânse țeava rece de metal de pe marginea patului.

-Îți datorez moartea.

-Ieși afară, spuse Sandre, descuind ușa.

-Nu m-am răzgândit. Prefer să fiu aici, nu cu tine.

Jean-Pierre intră înăuntru, o luă de brațul lovit și o târî afară.

-Nu vorbi așa cu prințul, spuse el.

Emma îl lovi cu cotul.

— Nu e prințul meu. Sunt englezoaică. Regina Victoria e prințesa mea, și nu e o ucigașă cu sânge-rece.

Prințul Sandre îi ciupi bărbia și îi întoarse fața spre el.

— Ți-e foame? Am pregătit mâncare pentru tine sus... dacă ești cuminte.

— Ce-ai de gând să faci? Să mă înfometezi până fac ce-mi spui?

Deși trecuse atât de mult de când mâncase ultima oară, Emma trebuia să recunoască totuși că era o strategie bună.

— Să te înfometez? Un cuvânt atât de dur, spuse blând Sandre. Dar știi cum să mă folosesc de mâncare ca să încurajez un comportament potrivit.

Emma îl scupă în față.

În nici un minut era înapoi în celulă, singură, dar de data asta cu un braț înlănțuit de perete.

Când lumina apărură din nou pe coridor, Emma ajunsese să înțeleagă deja ce dorise să spună Sandre când îi spusese că mâncarea încuraja un comportament potrivit. Emma sorbise apă de pe perețele unsuros, dar îi era atât de foame că atunci când Jean-Pierre intră să o ia căzu din picioare, iar brațul îi atârna greu, rece și umflat după ce stătuse atâta vreme înlănțuit de perete. Jean-Pierre trebui să o ducă afară în brațe.

Emma crezu că îl vede pe Sandre zâmbind.

Jean-Pierre o duse până sus, în apartamentele prințului, și o așeză pe un scaun în fața unei mese încărcate cu pâine și brânză.

Dar când Emma întinse o mână, Sandre o plesni.

— Eu îți voi da de mâncare, spuse el.

Și chiar așa făcu.

Emma îl lăsă fiindcă mâinile îi tremurau așa de rău că nu era sigură dacă ar fi fost în stare să ducă mâncarea la gură. Și, chiar dacă se simțea tentată, nu-l mușcă de mână.

Luase doar câteva îmbucături când Sandre se trase înapoi:

— Ajunge.

Emma îl privi ca o creatură sălbatică, ceea ce și devenise.

— Du-te și schimbă-te, îi spuse Sandre. Puți. Nu vreau să te văd în acel costum ridicol.

Emma privi rămășițele murdare și jilave ale costumului Mortii.

-Mi se par haine potrivite pentru temniță, spuse ea.

Sandre se aplecă și zâmbi.

-Nu trebuie să rămâi în temniță.

Dacă Emma n-ar fi știut deja adevărul, ar fi văzut doar imaginea blândă, princiară, pe care Sandre o proiecta cu atâta artă.

-Ba da, spuse ea, trebuie.

Prințul se îndreptă.

-Poți să te schimbi singură sau pot să te schimb eu, dar vei purta hainele cuvenite unei doamne. Arată spre un paravan dintr-un colț. Hainele de acolo.

Emma se ridică.

Jean-Pierre spuse:

-Dar, mai întâi...

Dorea să-i vadă umerii. Emma refuză.

Așa că o trântiră la podea, amândoi, fără să le pese de vânătăile ei. Emma ardea de rușine. Sandre îi ținu fața lipită de covorul plin de culoare, iar Jean-Pierre îi examinează pielea.

-E o Moarte, dar nu e *Moartea*, spuse Jean-Pierre, frecându-și satisfăcut mâinile. Eu am împușcat Moartea. Probabil că știe cine e. Alteță, cu permisiunea dumitale, pot să o fac să-mi spună adevărul.

-Nu. Fără tortură. Nu e nevoie.

Sandre îi dădu părul la o parte de pe gât, cu un gest care se voia iubitor, și o ajută să se ridice.

Emma își ținu costumul la piept, peste sâni, și fugi în spatele paravanului. Atingerea lui îi făcea greață.

-Ai un pieptene, un lighean cu apă și prosoape, spuse Sandre. Folosește-le înainte să te îmbraci.

Jupele erau groase, cămășuța era fină, iar rochia care o aștepta fusese croită dintr-o lână albastru-închis. Erau haine bune pentru temniță... ceea ce însemna că Sandre nu se aștepta să-i cedeze.

Era un ticălos. Știa prea bine că ținea toți așii în mâinile lui crude și se delecta cu sfidarea ei, știind și că ea avea să-i cedeze în cele din urmă.

Iar apoi ce urma să se întâmple? Emma avea să continue să-l înfrunte, dar Sandre avea să câştige la sfârşit. Emma îi va deveni soţie, iar apoi îşi va trăi restul vieţii în mizerie şi resemnare. Va tremura în patul lui. Se va chirci sub biciul lui. Va şti că Sandre trăieşte din banii pe care i-i aduc jucătorii de cărţi, că ucidă şi torturează oameni nevinovaţi, şi nu va putea să-l oprească. În cele din urmă, se va ofli şi se va sinucide.

Emma se sprijini de perete.

Să se sinucidă? Puţin probabil. Nu, Sandre o va ucidă primul.

Şi nu era decât vina ei. Auzise cum murise Aimée. Îşi pierduse capul. Ieşise pe cal şi fusese prinsă de soldaţii prinţului.

Voia să-i poată spune lui Michael cât de rău îi părea, ce proastă fusese. Ea însăşi se pusese în pericol, şi o ştia prea bine... dar în fiecare minut petrecut jos, în temniţă, Emma se ruga ca oricine – ea, Michael, Raul Lawrence – să răzbune moartea lui Aimée.

Voia să-l vadă pe Sandre arzând.

– Domnişoară Chegwidden? chemă prinţul. Eşti gata?

Emma era pe cât de pregătită ar fi putut să fie. Ieşi arătând ca de obicei, sfidându-l din nou... deşi privirea îi alunecă spre masa cu mâncare.

– Stai jos şi mănâncă, domnişoară Chegwidden, spuse Sandre, trăgându-i scaunul. Şi ascultă-mi planul.

Emma se așeză imediat, fără să ezite.

Dar se crispă când Sandre îi puse mâinile pe umeri. Apoi rămase complet nemișcată, dându-i de înțeles prin asta că îl respingea. Sandre își apăsă degetele în carnea ei, apăsându-i mușchii; apoi, când Emma începu să se zbată, răsă și îi dădu drumul.

– Spune-i planul nostru, Jean-Pierre.

– Știi cine este Moartea, domnişoară Chegwidden, spuse Jean-Pierre.

– Da, știu.

Emma mănă un strugure, apoi încă unul, sorbi dintr-un pahar cu apă limpede și bău un pic de vin. Își ridică privirea și văzu că amândoi o așteptau să spună ceva.

– Eu sunt Moartea.

Credea că Sandre îi va lua mâncarea acum, dar Jean-Pierre se întoarse dezgustat și Sandre zâmbi încet.

— Ți-am spus că nu va ceda, Jean-Pierre, spuse Sandre, împingându-i pâinea mai aproape. Îți urmărim prietenii. Brimley este un suspect interesant, așa credem, și acel servitor, Henrique. Jean-Pierre crede că e Fanchere, dar eu zic că e ridicol. Îl bănuiește și pe Michael Durant, care e o posibilitate, dar nu una bună. Eu încă mai cred că Durant e un om înfrânt, prea rușinat să-i scrie tatălui său să vină și să-l ia acasă.

Emma mănă un triunghi de brânză și bău și mai multă apă.

— Dar oricine ar fi, spuse Sandre, știm că e tulburat acum că te-am prins.

— Dar Lady Fanchere? Emma se întreba ce face stăpâna ei dragă fără ea și fără Aimée. Ea nu e tulburată?

— Nu se simte bine, spuse Jean-Pierre.

Emma lăsa strugurii să-i cadă din mână. Câteva boabe se rostogoliră de pe masă pe podea, dar nu-i păsa.

— E din cauza copilului? întrebă ea.

— Așa ni s-a spus.

Jean-Pierre arăta altfel față de atunci când vizitase conacul Fanchere. Ochii lui erau mai palizi, de parcă sufletul dinăuntru dispăruse, lăsându-i doar câteva rămășițe în trup.

— Dacă ai fi fost o fată cuminte, acum ai fi alături de ea și ai fi putut să o ajuți pe draga de Eleonore, îi spuse Sandre.

— Dacă n-ai fi ucis-o pe Aimée, Eleonore nu s-ar fi îmbolnăvit de inimă rea, răspunse Emma.

Sandre o prinse de părul împletit și îi trase capul pe spate.

— Domnișoară Chegwidden, o cauți cu lumânarea.

— Nu, cer să se facă dreptate.

— Ia-i mâncarea pe ziua de azi, spuse Jean-Pierre.

Emma își îndesă ce mai rămăsese din pâine în buzunar. Sandre îi întinse un măr.

— Ascultă-mă, spuse el. Eu și Jean-Pierre le-am spus tuturor că te-am prins purtând costumul Morții. Am spus că te vom spânzura duminică.

Emma simți un fior.

—Nu avem de gând să te spânzurăm duminică, o asigură Sandre.

Jean-Pierre luă și el un măr.

—Nu? întrebă, apoi luă o mușcătură.

—Nu. Fii civilizat, Jean-Pierre, spuse Sandre pe un ton plin de reproș; apoi se întoarse spre Emma. Tu ești momeala. Credem că adevărata Moarte va încerca să te salveze, și așa îl vom prinde. Simplu!

—E simplu, spuse ea, dar nu va merge. N-are cine să mă salveze. Eu sunt Moartea.

—Ai văzut vreodată pe cineva spânzurat, domnișoară Cheg-widden? întrebă Sandre pe un ton lejer. E foarte distractiv. Dacă o faci cum trebuie, poți să o lungești câteva ore.

—Mulțumesc că mi-ai spus, spuse Emma, simțindu-și inima bătând încet, înghețat.

—De fapt, nici nu trebuie să te spânzurăm. Avem și altă variantă.

Vocea lui Sandre era atât de fermecătoare că Emma voia să-și îndese degetele în urechi.

—Poți să te măriți cu mine sâmbătă.

—Să mă mărit cu tine? Un ucigaș cu sânge-rece care nu se dă în lături să-și omoare rudele? Care a ucis o femeie blândă și dulce, al cărui singur păcat era că era prea prostuță? Nu. Nu. Crede-mă, Sandre: chiar dacă sunt doar o însoțitoare plătită, nu m-aș coborî niciodată la un asemenea nivel.

Când ajunse înapoi în temniță, cu ambele mâini înlănțuite de perete, Emma își dori să poată grăbi lucrurile. Știa că Sandre se va plictisi de sfidările ei în cele din urmă. Știa că va suferi aceeași soartă ca Aimée, și cineva îi va găsi trupul frânt pe stâncile de sub balconul palatului.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că, la fel ca Sandre și Jean-Pierre, Emma știa că Moartea va veni să o salveze, și va ataca probabil palatul și pe prințul Sandre... dar nu putea învinge.

Durant scăpase deja o dată din acest iad. Emma nu dorea să-l vadă întorcându-se a doua oară în temniță.

A doua oară n-ar mai fi supraviețuit.

Capitolul 43

Târziu, sâmbătă după-amiază, prințul Sandre intră în camera lui Jean-Pierre cu o hârtie cu pecete roșie. Era încruntat.

Jean-Pierre se ridică din locul unde studia o hartă a Moricadiei, se înclină și spuse:

-Ce pot face, Alteță?

-Am aici o scrisoare de la verișoara noastră, Eleonore, care spune că a auzit zvonuri cum că în seara asta Moartea își va face apariția și oamenii din Moricadia se vor răzvrăti împotriva mea și mă vor înfrânge.

-Alteță, am mai auzit acest zvon și cu alte ocazii.

Jean-Pierre ignorase zvonurile, continuând să caute ascunzătoarea Morții prin toate cotloanele din Moricadia.

-Eleonore e foarte insistentă și își face griji pentru siguranța mea. Știi și tu că nu are obiceiul să-și facă griji degeaba.

-Vrei să trimit pe cineva să o aducă la palat ca să o putem interoga?

Sandre bătu cu degetele în scrisoare.

-Nu. Eleonore e singura care... Nu, nu o pot interoga ca pe un criminal de rând.

Jean-Pierre înțelegea de ce Sandre ezita. O ucisese pe Aimée și o insultase pe Eleonore în față, iar acum se temea că o pierduse în cele din urmă și pe verișoara lui. Scrisoarea era un semn că Eleonore încă îl mai credea un om bun, a cărui reputație fusese distrusă de zvonuri, iar Sandre avea nevoie ca ea să continue să creadă asta chiar dacă era corupt până în măduva oaselor.

Din punctul lui de vedere, Jean-Pierre credea că Eleonore este o idioată.

-Vrei să merg la ea acasă și să o interoghez? întrebă el.

-Nu. Fanchere s-ar supăra foarte, foarte rău.

-De ce-ți pasă?

-E tăcut, dar puternic. Nu vreau să-l fac să se enfurie.

Jean-Pierre se gândise la un moment dat că Fanchere ar putea fi Moartea, iar acum se gândi din nou la asta. Fanchere vorbea atât de rar, era suficient de tăcut cât să-și joace bine rolul.

— Atunci ce îmi comanzi, Alteță?

— Ia-ți soldații. Ieșiți pe drumuri. Vedeți dacă puteți găsi Moartea. Vedeți dacă zvonurile sunt adevărate.

Jean-Pierre voia să spună că ar fi fost mult mai de folos cercetându-i pe bogații din Moricadia. Dar Sandre continua să se lege singur de mâini, spunând că jucătorii de cărți și petrecăreții îi aduceau mult prea mulți bani ca să-și poată permite asta. Jean-Pierre încă nu-și consolidase poziția de mână dreaptă a prințului, care să-i aducă veniturile și influența aferente. Trebuia să descopere întâi cine ascundea Moartea, și exact asta avea de gând — după ce patrula pe drumuri în noaptea asta.

— Cum îmi ordoni, Alteță, spuse el, înclinându-se.

Michael călărea pe Bătrânul Nelson spre palat, zâmbind sub masca neagră care îi acoperea jumătatea de sus a feței. Era sâmbătă noaptea, pe cerul senin se vedea o lună plină, iar drumul era luminat de parcă ar fi fost binecuvântat. Michael auzi zgomotul multor copite galopând spre el.

Garda de la palat se pusese în mișcare.

Planul lui Eleonore funcționa.

Michael nu îndrăznea să ezite acum.

După cotitură, o duzină de cai veni spre el și îl înconjură. Jean-Pierre de Guignard își aținti pistolul spre inima lui Michael. Avea o voce calmă, iar mâna nu îi tremura.

— Arată-te la față sau mori, spuse el.

Michael își ridică masca în creștetul capului, apoi își ridică mâinile în semn că se preda.

— Ce s-a întâmplat, de Guignard? E o crimă să mergi la o petrecere în Moricadia?

— O petrecere? întrebă Jean-Pierre, studiindu-l din cap până-n picioare. La ce fel de petrecere te duci îmbrăcat așa?

Michael își privi costumul — pantaloni negri de călărie, cizme de călărie, o cămașă scrobită deschisă până la jumătatea pieptului, o cravată neagră la gât și o haină neagră de călărie, lungă

până la genunchi. Îl privi pe Bătrânul Nelson, care avea panglici în coamă și petice albe cusute de pătura de sub șa.

-Care e problema? Credeam că am un costum destul de atrăgător, și calul meu la fel.

Era limpede că Jean-Pierre nu credea o iotă.

-Ai ieșit pe cal. Ai de gând să fugi din țară?

-Credeam că ești mâna dreaptă a prințului Sandre... acum, că Rickie e mort?

Înțepătura nimeri în plin. Ochii lui Jean-Pierre sclipiră de furie.

-Sunt, spuse el.

-Atunci cum de nu știi de această petrecere? Toată lumea a fost invitată.

Jean-Pierre ezită o clipă.

-Se pare că nu.

Soldații începeau să se neliniștească auzind ironiile lui Michael. Caii lor le simțiră starea și începură să se foiască și ei. Călăreții lor încercară să-i potolească.

Toată lumea de la palat se temea de Jean-Pierre, nu doar soldații lui. Se temeau de el. Îl urau.

Succesul planului lui Eleonore se baza pe asta.

-Sunt sigur că invitația ta s-a pierdut - știi cât de neglijenți sunt servitorii - sau poate pur și simplu te-au pierdut din vedere, spuse Michael, începând să-și coboare brațele.

Jean-Pierre ridică cocoșul pistolului. Michael își înalță brațele în grabă.

-Poți să te inviți și singur. E un bal mascat. Nimeni nu va ști că te-ai strecurat înăuntru fără invitație.

Michael vorbea pe un ton liniștitor, știind prea bine că se joacă cu Jean-Pierre ca un copil netot care lovește un câine turbat cu un băț.

Dar avea nevoie ca Jean-Pierre să fie atât de furios cât să nu mai gândească limpede. Pentru ca planul lui Michael să reușească, avea nevoie de timp.

Și, mai important, trebuia să se poarte de parcă timpul nu însemna nimic pentru el.

-Unde e această petrecere? întrebă Jean-Pierre.

Michael își flutură mâinile ca doi pești pe cale să se înece.

— Mi-au obosit brațele. Te rog, pot să le las jos? Nu sunt chiar atât de prost încât să încerc să fug. Ai o duzină de flinte ațintite spre pieptul meu.

Jean-Pierre își privi soldații, apoi se întoarse spre Michael și incuviință scurt. El însuși își păstră pistolul ridicat.

Michael își lăsă mâinile să cadă cu un geamăt și își masă umerii de parcă obosise.

— Unde e această petrecere? repetă Jean-Pierre.

— Vrei să-ți arăt invitația? întrebă Michael, lovind ușor tolba de la șa.

Jean-Pierre răspunse imediat:

— Da. Arată-mi invitația.

Michael deschise gura tolbei. Fâșia de piele care o ținea închisă îl plesni pe Bătrânul Nelson peste crupă și, așa cum se așteptase, calul dansă într-o parte.

— Controlează-ți calul! se răsti Jean-Pierre.

— Încerc!

Michael se prefăcu că se întinde după frâie, se clătină în șa, se îndreptă și îl bătu pe Bătrânul Nelson peste gât, ușor, până îl liniști.

— E bătrân și capricios, iar eu nu mai sunt un călăreț la fel de bun ca acum doi ani... înainte să intru în temniță.

— Nu-mi pasă că nu știi să călărești și nici de calul tău idiot, spuse Jean-Pierre. Vreau să văd invitația.

— Încerc! spuse Michael, scoțând un șal de lână din tolba.

— Asta pentru ce e? întrebă Jean-Pierre.

— A fost un cadou de la gazda mea, spuse Michael, vorbind încet și cu grijă, ca și când Jean-Pierre ar fi fost un idiot să nu-și dea seama.

— Milord, șopti unul dintre soldați pe un ton speriat.

Michael scoase o teacă de piele și un pistol.

— Și asta e tot un dar de la gazda ta? întrebă Jean-Pierre.

— Nu toți cei cu care m-aș putea întâlni noaptea, pe drum, sunt la fel de fermecători și de darnici ca tine, de Guignard, spuse Michael, permițându-și să-i vorbească pe un ton sarcastic. Unii

sunt hoți și bandiți. Și, desigur, mai e și legenda Morții, care are obiceiul să spânzure nobili.

-Milord, spuse din nou soldatul.

-Taci din gură, Quico, mârâi Jean-Pierre spre el; apoi se întoarse spre Michael. Nu crezi că Moartea e o fantomă?

-Desigur că nu. Nu sunt nici copil, nici netot. Nu cred că fantoma unui rege mort de atâta vreme a început să bântuie acum drumurile din Moricadia.

Pălăria lui Michael avea un bor larg, care îi umbrea fața. Chiar și în lumina lunii pline, expresia lui era inscrutabilă.

-Moartea e un bărbat, cu siguranță, continuă el.

-Deci nu crezi că domnișoara Emma Chegwidden e Moartea? Michael îl privi în ochi pe Jean-Pierre.

-Cum ar putea o femeie așa de slabă ca domnișoara Emma Chegwidden să spânzure un bărbat așa de mare ca Rickie de Guignard?

-Dar a ieșit să călărească purtând costumul Morții, așa că o vom spânzura *pe ea* mâine pentru moartea lui Rickie.

-Am auzit.

-O cunoști pe englezoaică. Părea să-i placă de tine. Nu vrei să o salvezi?

-Bineînțeles că vreau. Dar chiar crezi că aş coborî de bunăvoie în temniță să o scot de-acolo?

-Milord! spuse disperat Quico.

Jean-Pierre se întoarse furios spre Quico.

-Ce?

Quico arătă în tăcere spre ceva de pe drum.

Pe un cal alb, imens, galopând spre ei, venea... Moartea.

Jean-Pierre scoase un strigăt și își îmboldi calul spre silueta fantomatică, înfricoșătoare.

Michael îi privi destul cât să-l vadă pe Jean-Pierre aruncându-se din șa și căzând împreună cu Moartea la pământ.

Apoi își îndesă pistolul și șalul Emmei cât putu de repede în-
apoi în tolbă și porni spre palat, cu copitele calului scăpărându-i în goană.

Capitolul 44

Michael privi palatul care se ridica din stâncă, părând un cristal uriaș, medieval, cioplit din piatră. Avea ziduri înguste și înalte, scări care porneau de la bucătăriile de la parter spre zonele comune de la etaj, și – deasupra lor – apartamentele regale.

Michael știa bine că unele scări se răsuceau în jos, spre temnițele care fuseseră construite în peșterile întunecate de sub pământ.

Palatul fusese construit de vechii regi ai Moricadiiei, cu tot cu temnițe, dar când familia de Guignard îi omorâse pe toți membrii familiei regale locul căpătase un aer sinistru. Bucătarii stingeau focurile din bucătării și le lăsau pustii noapte de noapte, dar din când în când oaspeții ajungeau acolo căutând apă caldă, mâncare sau un leac pentru durerile de dinți. Până și cei mai sceptici spuneau că văzuseră fantome plutind dinspre temnițe, cu gurile deschise într-un țipăt etern de agonie.

În spatele palatului era o intrare mai mică, pe unde veneau servitorii care duceau și aduceau proviziile pentru bucătărie. Drumul care ducea la ea era abrupt și șerpuia; chiar și în lumina zilei era periculos să călărești pe-acolo. Bătrânul Nelson nu-l putea duce pe Michael acolo, așa că Michael se lăsă să alunece din șa, își duse însoțitorul credincios în pădure și îl legă de o creangă.

– Așteaptă aici, îi spuse. Va dura cât va dura, dar apoi vom avea nevoie de tine. Deci ai răbdare, prietene. Își ridică privirea și, printre frunzele care fluturau în bătaia vântului, văzu palatul. Țiți promit că nu voi sta mai mult decât e nevoie, mai spuse.

Apoi lăsă frăiele puțin mai libere. Pentru orice eventualitate.

Urcă pe drumul șerpuit cu un pistol încărcat în fiecare buzunar al hainei, o sabie la centură, un cuțit în cizmă și încă unul pe mânecă. Dar nici una dintre armele pe care le ducea nu-l putea face să se simtă în siguranță acum că ajunsese aici. Nu avea decât un plan și conștiința că ar fi trebuit să fie deja mort de o mie de ori. Ce conta dacă ar fi murit acum, atâta timp cât Emma trăia?

I se promisese că toți soldații vor avea alte treburi, și chiar așa părea. I se promisese că ușa din spate va fi descuiată, și chiar așa era. Michael intră în camera goală unde erau proviziile care fuseseră aduse în timpul zilei. O ladă cu căpșune proaspete. Doisprezece saci cu făină albă. Un cufăr cu pui vii, care cotcodăceau în semn de protest. Prin ușa deschisă se auzeau bucătarii și ajutoarele lor, care pregăteau ceai și prăjituri. O auzi pe bucătăreasă strigând la un servitor:

- Pentru prinț. Imediat. Imediat! Altfel te trimit la ceilalți.

Bucătăreasa bătu din picior în podea și făcu semn spre temnițe, apoi își înfășură degetele în jurul gâtului și făcu ochi mari.

O femeie încântătoare, dar cel puțin îi spusese fără să vrea lui Michael unde își petrecea seara prințul Sandre.

Michael urmă servitorul în sus pe scări; apoi, cu o mișcare rapidă, îi luă tava din brațe, îl împinse într-un dulap și puse un scaun sub clanță. Ceaiul era încă aburind, prăjiturile erau decorate cu trandafiri din frișcă, servitorul bătea cu pumnii în ușă și striga, iar Michael apucă tava mai bine și porni să-și înfrunte destinul.

Ușile duble din mijlocul coridorului erau decorate cu simbolul familiei de Guignard. Michael bătu scurt, apoi intră când Sandre îl chemă.

Biroul arăta altfel la lumina lumânărilor. Mobila era din lemn de alun, lustruită până strălucea, pereții aveau decorațiuni aurite, podeaua era acoperită de covoare orientale și draperiile de catifea de la ferestre erau trase. Biroul era un sanctuar liniștit și luxos, unde prințul putea lucra și se putea relaxa... singur.

Sandre era singur într-adevăr, așezat la biroul lui antic, într-o oază de lumină care cobora dinspre un candelabru cu lumânări din ceară de albine. Își înmuie tocul într-o călimară ornată, din argint, apoi scrise atent ceva, un document oficial. În dreapta avea un bol din sticlă italiană, plin cu bomboane. O sculptură din alamă în formă de vultur stătea pe un colț, pentru a le reaminti vizitatorilor – sau poate lui Sandre însuși – că aici era conducătorul.

- Pune tava pe masă, spuse Sandre, fără să-și ridice privirea.

Michael închise ușa, întoarse cheia în broască și merse la birou. Trânti tava lângă cotul lui Sandre.

Sandre se încordă, apoi își plimbă încet privirea de la cizmele lui Michael până la borul pălăriei lui negre. Oftă. Privindu-l în ochi pe Michael, se lăsă pe spate, prefăcându-se complet neinteresat, și zâmbi.

– Voi, englezii, sunteți atât de previzibili. Ai venit să o salvezi pe fată.

– În plus, am venit să-mi mărturisesc crimele. Eu sunt Moartea.

– Bineînțeles că ești, spuse Sandre pe un ton neîncredător.

– Și îl cunosc pe adevăratul moștenitor al tronului din Morica-dia, unde este, și cum intenționează să pornească revoluția.

– Bineînțeles, spuse încet Sandre, mișcându-și nonșalant mâna spre sertarul unde își ținea pistolul încărcat.

Michael își scoase propriul lui pistol din buzunar și ținti.

– Nu cred, Alteță.

Sandre își îndepărtă mâna, la fel de nonșalant. Apoi spuse, pe un ton încă plăcut, dar neîncredător:

– E un efort admirabil din partea ta. Admirabil... dar inutil. Ce crezi că vei rezolva cu asta, în afară de o a doua vizită, permanentă, în temnițele mele? Ai intrat în palat, dar nu vei mai ieși niciodată. Nu mi-o poți lua pe Emma; a ajuns să mă placă. Și, lucru și mai patetic, nimeni n-ar crede vreodată că ești suficient de inteligent încât să scapi din arestul familiei Fanchere noapte de noapte sau că ai destul curaj cât să mă sfidezi, să-mi ucizi vărul și să călărești noapte de noapte deghizat în fantoma lui Reynaldo.

Michael îi zâmbi, amuzat pe bună dreptate.

Sandre își smuci capul înapoi de parcă ar fi fost plesnit.

– Tu nu... doar n-ai...

Michael își deschise cu o mână eșarfa neagră, apoi își dădu la o parte cămașa de pe umăr și îi arătă lui Sandre rana înroșită și atât de dureroasă pe care i-o lăsase glonțul lui Jean-Pierre.

– Dacă Jean-Pierre ar fi țintit mai bine, ai fi scăpat de Moarte. În plus, nimeni n-ar fi știut vreodată că englezul cel laș și distrus pe care l-ai desconsiderat atât era de fapt spectrul lui Reynaldo. Acum toată lumea va afla adevărul: că prințul Sandre e un imbecil și un înfumurat.

Sandre sări în picioare și se întinse spre Michael.

Michael îl pocni cu pumnul în bărbie și Sandre căzu înapoi în scaun.

Michael se trase în spate, coborî pistolul și ținti între ochii lui Sandre.

-Ai lăsat-o în temniță zi și noapte, sperând că asta îi va înfrânge spiritul, că o va face să-ți cedeze.

-De unde știi? mârâi Sandre.

-Pentru că *adevăratul* rege al Moricadiei s-a întors, și are spioni peste tot. În dormitorul tău. În bucătărie. Printre soldați.

Falca lui Sandre începea să se învinețească, dar prințul râse, un sunet nepăsător.

-Dacă ar fi adevărat, atunci aș fi fost mort ieri.

-Nu, *tu* trebuie să-ți păstrezi coroana. Nu au de ce să organizeze o lovitură de stat împotriva unui monarh *drept*.

Sandre zâmbea încă, dar strângea brațele scaunului atât de tare că încheieturile i se albiseră.

-Ești chiar atât de gelos pe mine și pe draga mea Emma că vrei să ne desparți cu orice preț?

-Sandre, o ții în temniță, spuse Michael, cu o răbdare exagerată. Dacă asta faci cu femeile pe care le iubești, atunci ce le faci femeilor pe care le urăști?

Sandre începu să spună ceva, dar Michael ridică o mână.

-Nu-mi spune. Vrei să o spânzuri pe Emma sâmbătă ca o lecție pentru toți cei care ar îndrăzni să te sfideze.

-Sunt dispus să fiu milos.

Michael își dădu seama, într-un moment de revelație care îl lăsă fără cuvinte, că Sandre chiar o iubea pe Emma, cel puțin atât cât era în stare un monstru ca el.

-Emma se poate salva dacă vrea, continuă Sandre. Nu trebuie decât să se mărite cu mine.

-Nu trebuie să se salveze. O voi salva eu, spuse Michael, împingând o coală de hârtie spre Sandre. Scrie o grațiere și pune-i sigiliu.

-Nu.

-Speram că o să spui asta.

Îl luă pe Sandre de rever și trase până îl făcu să se ridice.

— Aștept asta de peste doi ani de zile, continuă el, și intenționez să mă bucur de fiecare clipă.

Sandre privi fix pistolul care îi era încă ațintit spre frunte, și spuse:

— Voi muri cu curaj.

— Asta? Nu. Michael puse pistolul la loc în buzunar. Nu îți va fi chiar așa ușor.

— Vrei să ne batem cu săbiile? În duel? Întrebă Sandre pe un ton plin de speranță, superior.

— O să te bat măr, spuse Michael, ridicându-și pumnii. Era și timpul.

Înainte ca Michael să termine de vorbit, Sandre luă călimara de argint și o aruncă spre el. Metalul greu îi lovi obrazul; cerneala îi intră în ochi, îi îmbibă părul, iar mirosul ca de smoală îi umplu nările. Sandre sări în picioare, îl prinse pe Michael de umărul rănit și îl răsuci brutal.

Carnea care nici nu se vindecase încă se rupse iarăși. Durerea era aproape imposibil de suportat. Michael văzu puncte roșii în fața ochilor. Căzu în genunchi.

Deși urechile îi țiuiau, îl auzi totuși pe Sandre spunând:

— Voi, englezii, cu regulile voastre cinstite, sunteți așa de ușor de învins!

Michael își coborî capul și îl lovi pe Sandre în stomac.

Sandre căzu pe spate, lovindu-se de birou, cu gura deschisă ca un pește prins în cârlig.

Hărțile zburară în toate părțile.

Orele de tortură îl învățaseră pe Michael un lucru: că putea îndura orice. Se ridică în picioare și îl împinse pe Sandre, trântindu-l la podea cu o bufnitură care făcu geamurile ferestrelor să zdrăngănească.

Sandre scoase un suspin plin de durere.

O clipă rămaseră față în față, iar în ochii albaștri ai lui Sandre ardea un foc nebunesc.

Apoi, prințul își smuci cotul în sus, lovindu-l pe Michael în coaste.

Michael se frânse de la mijloc.

Sandre se rostogoli.

Michael îl prinse pe Sandre de părul care era aranjat impecabil ca întotdeauna și îl lovi pe prinț cu capul de podea. Privirea lui Sandre se împăienjeni. Închise ochii, de parcă era prea dezorientat ca să mai vadă ceva.

— Asta ți se pare cinstit? întrebă Michael.

Gâfâind, își permise o clipă ca să-și revină — și el, și adversarul lui.

Voia să simtă cum oasele lui Sandre se frâng sub loviturile lui. Voia să-i savureze durerea și frustrarea. Poate că asta îl făcea la fel de nemilos ca Sandre. Nu-i păsa. În zilele nesfârșite din temniță nu visase decât la acest moment. Asta îl ținuse în viață.

Încă ținându-l pe Sandre de păr, îl târî în picioare.

Ochii lui Sandre se deschiseră iar. Cu o privire limpede, disperată, prințul apucă capetele eșarfei lui Michael, i-o înfășură în jurul gâtului și începu să tragă, sufocându-l, strivindu-i traheea deja rănită.

Michael își duse mâinile la gât, înecându-se, iar Sandre râse mulțumit, îl împinse, trecu în spatele lui și începu să tragă. Michael se aruncă în spate, făcându-l pe Sandre să cadă din picioare. Ateriză deasupra lui și, când eșarfa nu-l mai strânse, se eliberă cu totul.

Încercă să-și revină, dar traheea lui era cuprinsă de spasme, luptându-se cu senzația mult prea familiară de a fi spânzurat.

Sandre îl lovi cu genunchiul în stomac și, cu întreaga lui răutate, îi înfășură din nou eșarfa în jurul gâtului.

Michael lovi orbește cu pumnii și simți cum nasul lui Sandre se rupe. Sângele îi improșcă pe amândoi. Michael reuși imediat să respire și se simți mai bine.

Sandre se prinse cu mâinile de față.

— Să te ia naiba! spuse el, cu vocea înăbușită din spatele mâinilor.

Nu se mai juca. Se întoarse, se aruncă peste birou, alunecă până în partea cealaltă pe burtă și căută sertarul pe băjbăite. Îl deschise și scoase pistolul.

Michael se întinse după Sandre, ateriză deasupra lui și îl prinse de braț. Alunecară amândoi pe birou, luptându-se pentru armă.

Bolul de sticlă fu aruncat și se lovi de zidul din spate, spărgându-se cu un zgomot asurzitor. Câteva clipe, bomboanele zburară în toate părțile. Candelabrul greu de aur se lovi de covor, lumânările se stinseră și Michael se trezi într-o peșteră întunecoasă, ireală, unde sângele și violența domneau și singurul sunet care se auzea era respirația lor găfăită.

Sandre se strecură de sub el și căzu spre podea, lovindu-se de sertarul deschis. Lemnul pocni și se rupse. Sandre țipă ceva neinteligibil, dar Michael nu-și dădea seama dacă de durere sau fiindcă biroul lui avusese de suferit.

Sandre se rostogoli pe spate și își aținti pistolul spre Michael.

Michael luă vulturul de alamă și lovi. Statueta nimeri capul lui Sandre.

Pistolul pocni.

Michael tresări.

Sandre rămase nemișcat.

Din tavan începu să plouă cu tencuială, umplând aerul de praf și acoperindu-l pe Michael cu alb și auriu.

Michael deschise ochii. Trăia. Sandre leșinase, iar lovitura îl făcuse să-și piardă ținta. Michael trăia... și câștigase.

Deschise sertarul de la birou și scoase cheile de la temniță, apoi le puse în buzunarul dinăuntru al pelerinei.

Acum nu mai avea decât să o elibereze pe Emma și, în sfârșit, să-și ducă răzbunarea la bun sfârșit și să-l facă pe Sandre să înfrunte lucrul de care se temea cel mai mult.

Umilința.

Începu să-l pregătească pe Sandre.

Capitolul 45

— Ce crezi că faci? răcni delegatul Spaniei așa de tare că burta lui rotundă tremură.

Jean-Pierre își scutură praful de pe drum de pe pantalonii de călărie și spuse pentru a patra oară:

-Îmi pare rău, milord, dar erați îmbrăcat ca Moartea.

-N-am fost umilit în asemenea hal de când mă știu!

-Da, milord.

Jean-Pierre luă frâiele, se urcă pe cal și încercă din nou să preia controlul situației.

-Mă scuzați, dar de ce sunteți îmbrăcat ca Moartea?

Lordul Torres-Martez n-avea chef de scuzele lui Jean-Pierre.

-Îi voi spune prințului Sandre ce-ai făcut și prințul va lua măsurile de cuviință ca să te pedepsească... fiu de târfă ce ești!

Jean-Pierre se încordă. Voia să-l trântască iarăși pe ticălosul din fața lui la pământ, să-i bage fața într-o balegă de cal și să-l facă să se căiască fiindcă îndrăznise să spună așa ceva despre Jean-Pierre de Guignard și despre mama lui, târfă cum era. Voia să...

-Milord! spuse unul dintre oamenii lui.

De data asta, Jean-Pierre nu mai fu la fel de imprudent ca înainte. Auzi tonul imperativ al soldatului și își ridică privirea. Pe creasta dealului din spatele lor... fugărind o trăsură a unui aristocrat, călărea Moartea.

De data asta, Moartea va plăti.

Toată lumea a fost invitată.

Jean-Pierre auzi din nou cuvintele batjocoritoare, călărind în fața celorlalți în sus pe deal.

Cum de n-ai aflat de petrecerea asta?

Jean-Pierre îl blestemă pe Michael Durant cel îngâmfat și pe prințul Sandre cel mincinos. Prințul nu îi spusese de balul din seara asta. Îl blestemă pe cel care venise cu ideea unui bal mascat în seara asta, apoi îi blestemă pe toți nobilii din țară.

Poți să te inviți și singur. E un bal mascat. Nimeni nu va ști că te-ai strecurat înăuntru fără invitație.

Într-o bună zi vor plăti cu toții fiindcă îl neglijaseră pe Jean-Pierre, fiindcă îl desconsideraseră. Jean-Pierre avea să-i facă să plătească.

Își aținti mânia spre Moartea cea palidă și mascată și își îmboldi calul înainte, urlând.

Moartea scoase un țipăt de frică. Încercă să-și întoarcă bidiviul, să coboare înapoi spre drum.

Jean-Pierre se lansă din șa cu un urlet de furie, trântindu-l la pământ. Cei doi se rostogoliră unul peste altul, iar când se opriră, Jean-Pierre îi smulse masca albă ticălosului... și își dădu seama că se repezise valvârtej la lordul de Nesbitt, care îl privea îngrozit.

– Milord. Ce cauți aici?

Vocea ascuțită a doamnei de Nesbitt se auzi din spatele lui:

– Ce cauți el? Dar ce cauți *tu*, țăran nenorocit? Crezi că-mi pasă că te crezi un de Guignard?

Jean-Pierre se întoarse mârâind.

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești așa.

Fața doamnei de Nesbitt era acoperită de pudră albă și purta un costum din dantelă zdrențurită, ca un giulgiu, dar degetul ei era imposibil de confundat cu un altul, iar acum i-l clătină în față.

– Mi-ai atacat soțul!

– Ce cauți pe drum îmbrăcat așa? Și dumneata, de ce ești îmbrăcată așa?

– Mergem la petrecerea prințului.

Jean-Pierre lăsă din mână lavaliera lordului Nesbitt.

– Poftim?

– La petrecerea prințului. La balul mascat. În seara asta. Credeam că ești vărul și garda prințului Sandre, dar e limpede că nu știi nimic.

– Invitația. Unde e invitația?

– De ce? Avem nevoie de invitație ca să intrăm în castel? Întrebă lordul Nesbitt, cu vocea tremurând.

– Nu, nu avem nevoie! spuse Lady Nesbitt, ridicând glasul. Suntem lordul și Lady Nesbitt. Până și prințul ne cunoaște!

– Vreau să văd invitația, repetă Jean-Pierre. O aveți la voi?

Lady Nesbitt simți în sfârșit furia lui Jean-Pierre. Îl privi îndepărate, apoi încuviință ca o regină.

– O am la mine. Vino.

Jean-Pierre se ridică și le făcu semn soldaților:

– Ajutați-l pe lordul Nesbitt să se ridice în picioare și să se scuture.

Apoi o urmă pe Lady Nesbitt până la trăsură.

Lady Nesbitt căută înăuntru, își scoase poșeta și găsi o bucată de hârtie tare. Jean-Pierre încercă să o ia, dar Lady Nesbitt

o trase înapoi, le făcu semn celor care călăreau înaintea trăsurii să se apropie și citi, la lumina torțelor servitorilor:

– „Pentru a sărbători succesul vânătorii noastre și capturarea Mortii, prințul Sandre vă ordonă să veniți la palat pentru un bal mascat. Vi se cere de asemenea să purtați un costum asemănător ca al Mortii. Sigilat cu pecetea regală, în ziua a optsprezecea a lunii septembrie, 1849.” După ce termină de citit, Lady Nesbitt îi întinse invitația lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre luă hârtia și o citi, nevenindu-i să creadă. Petrecerea era... organizată de *prinț*? Fără să-i spună nimic lui Jean-Pierre, prințul Sandre invitase toată nobilimea din țară la *palat*? În costumul *Mortii*? Iar apoi îl trimisese pe Jean-Pierre pe drumuri ca să-i aresteze?

Nu. Nu avea sens.

Dar pecetea regală părea autentică.

Dar Michael Durant? Și el spusese ceva de o petrecere, de un bal mascat, dar purta haine de pirat. Era înarmat. Și... Jean-Pierre privi în jur, la locul unde îl prinsese pe Durant... drumul care mergea spre palat. Își dădu seama de adevăr și furia i se stinse. Greși. Știa asta acum.

– Milady, vă sugerez să vă întoarceți acasă. Invitația e falsă, iar dacă mergeți la palat în noaptea asta nu veți avea parte decât de sânge și groază.

Lady Nesbitt rămase cu gura căscată.

Jean-Pierre îi înmână invitația cu o plecăciune, se urcă pe cal și porni spre palat... unde intenționa să-l ucidă pe Michael Durant.

Lady Nesbitt se urcă în trăsură și îi spuse vizitiului:

– Dă bice cailor. Mergem la palat. Cred că vom avea parte de un spectacol foarte interesant.

Capitolul 46

Michael stătea la intrarea care ducea spre temnițe... spre abis. Exaltarea pe care o simțise după ce îl învinsese pe Sandre

și îl lăsase să-și înfrunte soarta începuse să se stingă. Se simți paralizat de frică, de teama de întuneric, de frig, de pereți unsuroși și de șobolani și de o moarte atât de lentă că puteai trece din lumea asta în lumea celor drepți aproape fără să-ți dai seama.

Făcu primul pas în jos, spre scări. Nici măcar nu ajunsese la prima poartă, dar mirosul cunoscut de murdărie și de mucegai îi umplu nările. Abia mai putea să respire, dar făcu un pas, apoi încă unul.

Emma era aici, jos, în temnița unde speranța murise.

Oare mai trăia? Desigur. Lui Sandre nu-i făcea plăcere să ucidă. Trăia ca să tortureze și își rezerva prizonierii lui. Avea o celulă regală, iar Michael știa că acolo o va găsi pe Emma.

Cobori încet, jos, tot mai jos, și în sfârșit ajunse la primul nivel, unde Gotzon adormise ca un Cerber. Michael se aplecă deasupra lui, îl scutură de umăr și spuse:

— Gotzon, dă-mi drumul înăuntru.

Gotzon pufni și se trezi, îl privi pe Michael și zâmbi.

— Știam eu că o să vii. Iubita ta e în temniță.

— Așa e, spuse Michael, arătându-i cheile lui Sandre. Am venit după ea.

Gotzon râse, un râs vesel, tare, ca un Moș Crăciun pervers.

— Nu poți. Măine se va mărita cu prințul Sandre sau va fi spânzurată. În seara asta, dacă nu-i cedează lui Sandre, e a mea. E a noastră, a tuturor. Va fi o petrecere pe cinste. N-am de gând să o ratez deschizându-ți...

Michael îl înjunghie pe Gotzon în burta lui moale. Gura lui Gotzon se mișcă și ochii lui se holbară mirați.

Michael scoase cuțitul și îl șterse cu batista. Gotzon se prăbuși pe podea.

— Tu, șopti el.

Apoi își dădu ochii peste cap și muri chiar acolo, la picioarele lui Michael.

Dreptatea fusese făcută.

Michael păși peste trupul lui și luă inelul cu o duzină de chei de pe perete. O încercă pe cea mai mare; a treia cheie deschise prima poartă. Se gândi să arunce cheile nefolosite. Dar nu. Nu îndrăzneă să riște să vină cineva după el și să îl închidă aici.

Așa că, ținând cheile prințului Sandre într-o mână și pe cele ale lui Gotzon în buzunar, coborî.

Deasupra, pe pereți, torțele fumegau. Michael luă una și coborî scările întunecate, folosindu-se de peticul de lumină care înainta alături de el, luptându-se cu întunericul sinistru. Apa picura din tavan. Michael simți că se sufocă; îi era greu să respire, să înghită. Fiecare pas scotea un ecou, iar locurile pe care și le amintea apăreau și dispăreau ca adevărul din spatele coșmarurilor.

Aici, Sandre îi pusese o mână pe umăr.

Michael încetini.

Aici, Rickie îl biciuise până îl umpluse de sânge.

Temnița avea un miros greu, îngrozitor.

Aici, Gotzon îi înfășurase o frânghie în jurul gâtului, o atârna-se de grinzi și îl spânzurase. Sandre și Rickie râseseră în timp ce Michael se zbătea, trăgându-se de ștreang. Apoi leșinase. Când se trezise, îl spânzuraseră iar. Și iar. Și iar.

De când ieșise din temniță, Michael se concentrase pe ura lui pentru Sandre. Nu-și dăduse seama că acest loc unde fusese închis atâta vreme îi ținea încă sufletul prizonier.

Temnița era mult prea adâncă pentru insectele obișnuite, în afara unor gândaci scârboși. Nici chiar cele mai mari pisici de la palat nu îndrăzneau să coboare aici și să prindă șobolanii care mișunau pe lângă pereți.

Emma era aici. Aici jos, undeva.

Dar coridorul cobora tot mai departe, în întuneric, iar Michael rătăcea printr-un coșmar...

- Michael.

Cineva îl chema încet, în șoaptă.

- Michael?

Michael tresări și se întoarse spre acel sunet mult iubit.

- Emma?

- Aici!

Vocea ei era nerăbdătoare, dar atât de înceată și de răgușită, de parcă... *Dumnezeule*. Oare o spânzuraseră și pe ea? O dăduseră jos doar ca să o spânzure din nou?

- Vorbește, spuse Michael, luminând cu torța șirurile de uși și gratii.

— Spre dreapta și înapoi. Te rog. Te rog, Michael. De data asta, nu fi doar un vis.

Michael îi urmă vocea disperată, luminând gratiile cu torța până când o descoperi, o siluetă mică, ștearsă, ghemuită pe un pat lipit de peretele din spate.

Ticălosul o închisese în celula regală — aceeași celulă în care Michael suferise doi ani lungi, plini de disperare.

Folosind cheile prințului Sandre, încercă întâi cu una, apoi cu cealaltă să deschidă ușa. A doua oară, cheia se întoarse și ușa se deschise scârțâind. Michael îi făcu semn să vină.

— Haide. Repede!

Lanțurile zornăiră.

— Nu pot.

O înlănțuiseră de perete. Desigur.

Michael închise ochii, permițându-și o clipă de milă pentru ea. Era atât de neajutorată. Apoi deschise ochii. Mila rămase, ca un gust amar. Un gust plin de teamă.

— Michael? întrebă Emma, cu vocea tremurând. Cheile sunt la tine.

— Da.

Michael avea cheile lui Sandre în mână. Scoase cheile lui Gotzon din buzunar. Simți metalul greu și rece în mână, și era atât de îngrozit că nu se mai putea mișca.

Oare cum putuse să intre din nou sub pământ, unde orele și zilele își urmau una alteia fără lumină, fără căldură, fără sunetul vocilor și fără căldura atingerilor omenești? Unde fiecare clipă dura o eternitate, și totuși când Sandre venea și-l târa din celulă, dându-i-l lui Rickie ca pe un șoarece unei pisici, era mult prea devreme?

— Michael. Am nevoie de tine, spuse Emma, iar vocea ei era doar o râsuflare acum.

Emma. Dacă nu se mișca, Emma avea să moară.

Michael păși în celulă. Simți teroarea pe piele, ca niște pânze de păianjen. Încă un pas. Mirosul cunoscut de mușcai și de umezeală îi umplu mintea. Un alt pas. Mintea lui țipa: *E o capcană! O capcană!*

Apoi, torța lui luminează fața întoarsă a Emmei. Era slabă și oboșită, dar îl privea cu ochii luminoși, de parcă Michael era puternic și curajos.

— Oprește-te, murmură el.

— Să mă opresc? Din ce? Nu pot să mă mișc.

Încheieturile ei erau înlănțuite de perete, gleznele legate una de cealaltă și de încheieturi.

Michael căzu în genunchi, așeză cu grijă torța pe podea și se folosi de lumina ei ca să caute o cheie mai mică printre cheile lui Gotzen, una care să se potrivească cu cătușele ei.

— Nu te mai uita așa la mine. De parcă aș fi eroul curajos venit să te salveze.

Găsi cheia și încercă să-i deschidă cătușele de la glezne. Măinile îi tremurau. Cheia se lovi de metal.

— Sandre mi-a spus că și tu ai fost închis aici. Mi-a spus ce ți-a făcut. Vai, Michael.

Emma ridică o mână și încercă să-i mângâie obrazul, dar, cu un clinchet, lanțul o opri la câțiva centrimetri de fața lui.

— Știai ce ți-au făcut când ai coborât aici după mine. Știai că te pot prinde și te pot tortura din nou. Știai că îți riști viața. Dar ai venit oricum. Sper că ai venit de dragul meu, dar de asemenea... știu că ai venit fiindcă întotdeauna ai făcut ce se cuvine.

Michael încercă din nou să deschidă cătușele, dar mâinile îi tremurau prea rău. Nu putea, pur și simplu nu putea face ultimul gest care avea să o elibereze. Dăduse greș.

— Nu fac ce se cuvine, spuse el încet. Fac ce trebuie să fac.

Emma râse. Chiar râse, un sunet care nu se mai auzise niciodată în această temniță și care alungă întunericul.

— Nu *trebuia* să faci nimic din toate astea. După ce ai fost eliberat din temniță și ai descoperit că poți să ieși din celula ta de la Lady Fanchere, ai fi putut să pleci acasă, în Anglia. Și cine te-ar fi învinuit? În schimb, te-ai deghizat în Moarte ca să faci dreptate. Când ai aflat că am fost prinsă — și asta după ce m-ai avertizat să nu mai călăresc —, ai fi putut să mă lași să-mi suport pedeapsa pe care o meritam. În schimb, ai ales să înfrunți din nou groaza. Sunt sigură că ești îngrozit chiar acum, dar tot ai intrat; ai venit după

mine. Onoarea e o alegere. Curajul e o alegere. Iar tu ești cel mai curajos bărbat pe care îl știu!

Emma încercă să îl atingă din nou, dar lanțul o ținu în loc.

— Știam că vei veni să mă iei, deși nu știu dacă n-aș fi înnebunit între timp.

Pe măsură ce Emma vorbea, mâinile lui Michael tremurau din ce în ce mai puțin. Îi deschise cătușele — mai întâi de la picioare, apoi de la mâini.

O luă în brațe o clipă, doar o clipă, fiindcă încă mai ținea minte ușa cu gratii, coridorul lung pe care îl aveau de traversat, scările, poarta și palatul plin de oamenii prințului și de soldați.

El și Emma trebuiau să iasă de aici înainte ca prințul să fie servit.

Dar, ah, în acea clipă, când o ținu în brațe și ea îl îmbrățișă... era viață și lumină, și dragoste renăscută.

— Poți să mergi? întrebă Michael.

Emma se ridică cu greu.

— Da. Dar... când am căzut de pe Bătrânul Nelson m-am lovit, și vânătăile nu s-au vindecat cum trebuie.

— Bineînțeles că nu.

Michael vorbi pe un ton liniștitor, dar dacă ar fi știut... oare ar fi putut să se stăpânească? Sau l-ar fi ucis oare pe Sandre când avusese ocazia?

Luă torța, se apropie să o ajute, dar inelele grele de metal cu cheile lor îi stânjeneau mișcările. Le privi și vru să le arunce, dar știa că ar fi fost un gest prostesc. Ar fi putut avea nevoie de ele, înainte ca el și Emma să scape...

— Poftim.

Emma ridică covorul subțire și murdar pe care Sandre îl numise în bătaie de joc „saltea”.

— Pune-le aici.

Rama patului era făcută din țevi ruginite de fier și fire de metal răsucit — pe care Michael le transformă în cârlige. Îi dădu torța și, în câteva clipe, cheile fură ascunse, dar gata de a fi folosite de ei sau poate... de alt prizonier, în viitor.

Michael luă torța, o luă de după talie cu un braț și o ajută să iasă din celulă. Emma șchiopăta.

-Va fi bine, îl asigură ea. E mai bine când merg.

Și, într-adevăr, pe măsură ce străbăteau coridorul întunecos, Emma păru să meargă cu pași din ce în ce mai siguri.

Michael îi simți coastele subțiri și descoperi cât de mult slăbise. Simți că se înfurie:

-Te-a înfometat?

-Da, dar e vina mea, spuse Emma, oprindu-l pe prima treaptă a scărilor. Înainte să mergem mai departe, trebuie să te implor să mă ierți. În zilele și nopțile întunecoase nu m-am gândit decât la tine. Știam că tu și Lady Fanchere veți face tot posibilul să mă salvați. Deși eram aici din vina mea. M-am înfuriat și am ieșit să călăresc ca o proastă, gândindu-mă doar la ce voiam eu. Era de așteptat să plătesc pentru asta, dar v-am pus și pe voi în pericol... Ah, Michael, îmi pare atât de rău.

Michael se simțea... ei bine, simțea că nu merită așa ceva.

-Nu-mi vine să cred că tu îmi ceri mie iertare după ce te-am tratat așa de groaznic.

-Dar eu nu vreau să te iert, spuse Emma, cu o voce plină de umor; apoi îl sărută o dată, doar o dată, cu toată pasiunea de care era în stare. Vreau să te fac să plătești pentru tot restul vieții.

Michael chicoti, apoi simți că i se taie respirația.

-Deci, te vei mărita cu mine?

-Dacă mă mai vrei încă, Michael... Emma îl mângâie pe obraz. Te iubesc.

Michael nu avea nevoie de mai mult.

-Vino. Trebuie să plecăm de aici. Nu se cuvine să facem dragoste într-un asemenea loc.

Emma râse, lăsându-se dusă pe sus pe jumătate. Trecură prin poarta de sus; nici măcar nu se uită la trupul lui Gotzon când Michael lăsă torța lângă el. Următoarele scări erau luminate de torțe aprinse, iar deasupra se vedeau lumânările palatului.

Se mișcau mai repede acum. Aproape scăpaseră din temnițe. Ajunseră la treapta de sus...

Unde îi aștepta Jean-Pierre, cu o sabie în mână, blocându-le drumul.

Capitolul 47

Michael nu avea nici o armă în mână – fiindcă o ajutase pe Emma să urce scările.

Acum erau neajutorați în fața privirii palide și mortale a lui Jean-Pierre și a sabiei lui ascuțite.

Jean-Pierre o privi o clipă și apoi o ignoră cu totul. Îl întrebă pe Michael:

– Unde e vărul meu? Unde e prințul Sandre?

– De unde să știu? întrebă Michael, făcând ochi mari.

Tonul lui nu l-ar fi convins niciodată pe Jean-Pierre.

– I-ai făcut ceva lui Sandre? întrebă Emma.

Michael o privi și înclină din cap.

– Sper că e ceva îngrozitor.

Michael zâmbi slab.

– Biroul lui e distrus. E sânge pe covor. Jean-Pierre își încordă brațul și apăsă vârful sabiei de pieptul lui Michael. Spune-mi, înainte să te tai, unde e vărul meu?

Michael răspunse cu o îndrăzneală care o făcu pe Emma să-și țină respirația:

– Dacă ai de gând să mă tai oricum, nu-ți spun nimic.

Emma voia să cadă în genunchi și să-l implore pe Jean-Pierre să-l cruțe pe Michael, dar Jean-Pierre își trase sabia înapoi și întrebă, plin de frustrare:

– Cum ai reușit așa ceva? Ai organizat o petrecere, ai trimis invitații cu pecetea prințului!

– Nu era pecetea personală a prințului, spuse Michael cu blândețe. E pecetea familiei de Guignard. Probabil că ai una tu însuși.

– Ai dat o petrecere în numele prințului? Ca să mă poți salva?

Emmei nu-i venea să creadă cât de deștept era planul.

– Ai furat sigiliul lui Eleonore – ai furat sigiliul gazdei tale? întrebă Jean-Pierre, ridicându-și vocea.

– N-a trebuit să-l fur. Michael se întoarse spre Emma. Nici măcar n-a fost ideea mea. Petrecerea, balul mascat, toate au fost ideea lui Lady Fanchere.

Emma izbucni în hohote lungi.

—Știam eu că după ce va afla cine a ucis-o pe Aimée... știam că nu-l va lăsa pe Sandre să scape.

—Eleonore a coordonat totul: mâncarea, decorațiile și orchestra. Tot ea i-a instruit și pe servitorii prințului. A scris invitațiile cu mâna ei. A încălzit ceara. A sigilat invitațiile cu propria ei pecete, spuse Michael, plin de încredere și de îndrăzneală. Acum au plecat, și ea și soțul ei. Vor locui în Italia, în vila pe care Fanchere o închiriasse pentru Aimée...

—Eleonore ne-a trădat, răsuflă Jean-Pierre.

—Nu. A aflat adevărul. Despre tine și despre Sandre, spuse Michael.

—N-ar fi trebuit să o uicideți pe Aimée, interveni Emma, simțindu-și furia crescându-i iarăși, la fel ca prima oară când auzise ce se întâmplase.

Privirea lui Jean-Pierre oscilă între cei doi, apoi rămase la Emma.

—El mi-a cerut-o, spuse el.

—Când diavolul îți ordonă, nu trebuie să ascuți, spuse ea, încercând să sară la Jean-Pierre.

Michael o ținu locului și spuse:

—Vei arde în iad, Jean-Pierre, și îl vei duce pe Sandre în spate.

Sabia lui Jean-Pierre se ridică spre gâtul lui Michael ca un fulger.

Emma țipă.

O bubuitură, o explozie de lumină, și Jean-Pierre se trase înapoi. Lăsă sabia să-i cadă din mână și își coborî privirea. Văzu sânge pe ea.

Trei bărbați înaintară, cu pălăriile trase peste ochi și chipurile ascunse de eșarfe. Aveau pistoale în mână. Unul dintre pistoale încă mai fumega slab.

Deși Emma nu-i mai întâlnise niciodată, îi recunoscuse pe doi dintre ei. Amândoi aveau ochi albaștri, iar cel mai tânăr avea păr castaniu care îi cădea liber peste guler. Ceva în felul în care se mișcau, sau poate atitudinea lor liniștită, îi amintea de Michael.

Fratele lui. Tatăl lui, cel care îl împușcase pe Jean-Pierre. Celălalt bărbat nu semăna cu nici unul dintre ei. Părea să se simtă

cel mai bine atunci când era ascuns în umbră... și era obișnuit să comande.

În ciuda deghizărilor, Michael îi recunoscuse imediat. Scoase un chiot; apoi, cu un glas încântat, exclamă:

— Tată! Throckmorton! Jude!

Bărbatul numit „Throckmorton” îl pironi cu privirea pe Jean-Pierre, ținându-l în continuare cu pistolul.

— Dezarmați-l, spuse el.

— O fac eu singur, spuse Jean-Pierre.

Apoi, încet, folosindu-și doar mâna stângă, își scoase un pistol de la centură și îl puse jos.

— Are și un cuțit, spuse Michael. Poate chiar mai multe.

Jean-Pierre scoase un cuțit din mânecă și unul din cizmă și le puse deasupra pistolului.

— Legați-l, comandă Throckmorton.

Jean-Pierre îi aruncă o privire plină de urmă.

Atmosfera deveni rece, întunecată, riscantă.

Emma abia mai respira. Așteptă să vadă dacă Jean-Pierre va ataca, precum un câine turbat. Dar nu. Jean-Pierre se întoarse cu mâinile la spate.

Jude folosi funia pe care o avea la centură ca să-i lege mâinile lui Jean-Pierre și să-l lege apoi de gratiile de la fereastră.

— Este nevoie de mai mult? îl întrebă pe Throckmorton, cu o sprânceană ridicată.

— E destul, spuse Throckmorton, întorcându-se cu spatele. Hai să mergem.

— Da. Michael își ținu încântarea pentru el și o trase pe Emma aproape. Hai să plecăm de-aici.

Apoi o luă înainte, alături de ea. Ceilalți bărbați porniră în spatele lui. Chiar înainte să o ia după colț, Emma privi în spate.

Jean-Pierre își învelise palma cu o batistă, care acum era pătată de sânge. Se zbatu, trase de funie și se întoarse spre ei. Ochii lui palizi ardeau ca două torțe pline de răutate.

Emma se cutremură și grăbi pasul.

Traversară coridorul în fugă, îndreptându-se spre bucătărie.

— Ce face mama? întrebă Michael în timp ce mergeau. Și Adrian?

-Amândoi sunt bine. Amândoi așteaptă să ne întoarcem cu tine, răspunse Nevitt.

-Vor fi fericite să afle că au și un bonus, spuse Jude, văzând cum o ținea Michael pe Emma.

-Da, spuse Michael. Le va plăcea de Emma mea.

Emma voia să-i spună că le zicea prea multe, prea repede. Ar fi trebuit să se îmbrace în rochia ei cea mai bună, să-i viziteze pe ducele de Nevitt și pe familia lui și să fie prezentată într-un salon din Anglia, dacă voiau să facă totul așa cum se cuvenea.

Dar poate că era prea târziu pentru asta. Poate fusese prea târziu de la început.

-Cum vom ieși de-aici? întrebă Michael.

-La fel cum am intrat, spuse tatăl său. Pe ușa de la intrare.

-Desigur, răsă Michael. Ești ducele de Nevitt. Cum altfel să intri și să ieși?

-Exact, spuse Nevitt, dându-și eșarfa la o parte de pe față.

Jude făcu același lucru. Emma văzu că tatăl și fiii semănau izbitor de mult.

Servitori în livrea trecură pe lângă ei în grabă, ducând platururi cu mâncare și sticle de vin în sus, pe scări. Emma se aștepta ca unul dintre ei să-i întrebe încotro se îndreptau, sau poate să le spună să o ia prin altă parte, sau să strige după ajutor fiindcă o prizonieră evadase.

Dar nimeni nu părea să-i vadă pe Michael, pe Emma și pe ceilalți.

Servitorii prințului Sandre se pregăteau de petrecere... și zâmbeau.

Cât de straniu. Emma nu-i mai văzuse niciodată zâmbind.

-Throckmorton a vorbit cu grăjdarul să aibă grijă de caii noștri, spuse Jude. E ceva ciudat cu palatul și cu petrecerea din seara asta. Cu toată țara, de fapt. În seara asta e un bal mascat, ceva straniu. Toată lumea s-a deghizat în stafii.

Emma își dădu seama ce făcuseră Michael și Lady Fanchere și chicoti. Michael o privi și zâmbi.

-Știi ceva despre asta, Michael? întrebă celălalt bărbat.

-Da, Throckmorton, s-ar putea să știi.

Emma iubea vocea lui Michael și mai mult atunci când acesta zâmbea. Era caldă, amuzată, sigură de sine.

Ajunseră la ușa de la intrare. Bărbații își puseră pistoalele în toc, încercând în zadar să fie discreți, și ieșiră în curte.

Aerul era încărcat de fum; pereții erau luminați de torțe.

Trăsurile nu mai pridideau să vină și să-și depună încărcătura nobilă la scara de la intrare. Bărbați și femei îmbrăcați în costumul Morții soseau, se opreau să stea de vorbă cu alți oaspeți, râdeau de parcă mascarada le făcea plăcere mult mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Nimeni nu părea interesat de cei patru bărbați în haine de călătorie și de femeia în haine murdare și jilave.

— Ai ales să locuiești într-o țară stranie, Michael, se răsti Nevitt.

— În marea parte a timpului nu a fost alegerea mea, domnule, spuse ferm Michael.

— Aici.

Throckmorton îi conduse spre grajduri, apoi făcu un semn. Un băiat veni spre ei, ducând de frâu doi cai. Le înmână frâiele lui Throckmorton și Jude și se întoarse după ceilalți doi cai legați ceva mai departe.

— Eu am alt cal mai jos, spuse Michael. Putem să ne oprim și să-l luăm pe drum.

— Bătrânul Nelson, oftă încântată Emma. Mă bucur. N-aș fi vrut să-l lăsăm aici.

— Între timp, domnișoara poate călări cu tine, Michael? întrebă Throckmorton.

— Throckmorton, n-aș vrea să o las să călărească cu nimeni altcineva, zâmbi Michael.

Emma nu voia să fie redusă doar la un bagaj de șa.

— Sau poate, domnule Throckmorton, Michael poate călări în spatele meu.

— Cine e această femeie impertinentă? întrebă ducele de Nevitt pe un ton sever, dar unul din colțurile gurii i se ridica în sus de parcă ar fi încercat să-și ascundă un zâmbet.

— Dați-mi voie să vă prezint.

Michael o luă pe Emma de după umeri și o întoarse spre ducele de Nevitt.

— Tată, ea e domnișoara Emma Chegwidden.

Emma făcu o reverență corectă, de parcă ar fi fost într-o sală de bal.

— Ea mi-a salvat viața când eram în pericol, continuă Michael. Mi-a salvat sufletul deși credeam că e frânt. Mi-a salvat mintea... câtă aveam.

Jude pufni.

Michael își privi tatăl în continuare, dar pumnul lui se mișcă parcă cu de la sine putere și îl pocni pe Jude peste braț. Apoi, calm, de parcă nu se întâmplase nimic, Michael continuă:

— Domnișoara a fost de acord să-mi fie soție și ne vom căsători cât mai repede cu putință. Te rog să ne dai binecuvântarea ta.

Nevitt primi frâiele și urcă în șa. Emma se încordă.

Vai, Doamne. Nevitt avea să o refuze.

Ducele îi privi pe amândoi.

— Dacă a făcut într-adevăr toate acele lucruri, atunci e mai mult decât meriți, băiete, spuse el. Sigur că aveți binecuvântarea mea.

Emma fu la un pas să leșine de ușurare... și de surprindere.

— Tata recunoaște o amazoană când o vede, îi șopti Michael la ureche.

— Te ajut să te urci, domnișoară Chegwidden, spuse Jude, punându-i mâinile pe umeri. Michael, mai repede.

Michael se urcă pe cal și întinse o mână.

Emma îl luă de mână, urcă cu un picior în scara pe care Jude i-o făcuse din palme și se cățăără în șa, în spatele lui Michael. Era sigură că le arătase picioarele când încălecase.

Emma fusese Moartea; *nu* avea de gând să călărească la fel ca orice femeie de rând.

Bărbații observară, desigur. Erau bărbați. Dar nu o judecau din priviri.

Nevitt își struni calul, apoi se întoarse înapoi spre fiul său.

— Michael, ar trebui să-ți faci probleme mai mari pentru tatăl domnișoarei Chegwidden, spuse el.

— Tatăl meu e mort, domnule, spuse Emma.

-Am spus dintotdeauna că Michael are un noroc drăcesc, spuse gros Nevitt. Dar atunci îi voi lua eu locul tatălui dumitale o clipă și îți voi spune că nu ești obligată să te măriți cu acest pierde-vară. I-ai salvat viața, și îți suntem datori pentru asta. Pot să-ți plătesc o sumă care ți-ar permite să fii o femeie independentă toată viața.

-Tată, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Michael îi strânse brațele Emmei în jurul mijlocului său. Emma *vrea* să se mărite cu mine.

Jude râse și se urcă în șa.

-Probabil doar pentru titlul de duce de Nevitt.

Throckmorton chicoti, dar privirea lui alunecă spre poarta de la intrare și spre gârzi. Apoi încălecă în sfârșit.

-Nu-mi pasă de ce *vrea* să se mărite cu mine, spuse Michael. Pot să-i dau toată averea mea, până la ultimul bănuț; poate să se mândrească cu titlul oricât *vrea*, atâta timp cât îmi va rămâne alături și îmi va fi o lumină în întuneric.

Emma își dădu seama că trebuia să le spună acum ce intenționa, înainte să pornească la drum și să nu mai poată vorbi. Spuse, pe tonul cel mai ferm de care era în stare:

-Intenționez să mă mărit cu Michael, să-i cheltui toți banii și să-i conduc viața. Vreau să mă asigur că nu va mai avea niciodată de-a face cu femei ușoare sau cu jocuri de cărți. Vă promit că îl voi controla atât de mult că nu va mai avea pic de intimitate și va face doar ce-i permit. Până când murim, voi rămâne în brațele lui pentru totdeauna.

Bărbații rămaseră tăcuți o clipă. Nevitt își scoase batista și își suflă zgomotos nasul.

-Poftim. De-acum înainte nu-mi mai controlez viața, spuse vesel Michael, luându-i mâna și sărutându-i-o.

-Era și timpul. Niciodată nu te-ai priceput să-ți controlezi viața, spuse Nevitt.

-Bravo, domnișoară Chegwiddden! spuse Throckmorton, îmboldindu-și calul înainte. Bine zis. Acum, hai să mergem.

Michael îi puse mâna în jurul taliei din nou.

-Strânge-mă, spuse el. Și să nu-mi dai drumul niciodată.

El și Emma îl urmară pe Throckmorton pe poartă și în jos, pe drumul abrupt. Nevitt și Jude veneau în urma lor. Evitară trăsurile care soseau din partea cealaltă și călăriră în întuneric, la adăpostul pădurii.

Michael îi conduse până unde îl lăsase pe Bătrânul Nelson.

Cât timp Michael ajustă scărițele, Emma salută calul ca pe un vechi prieten, apoi urcă în șa și oftă ușurată. Simțea că ajunsese acasă. Se simțea liberă.

Michael o privi și îi spuse:

-Să știi că nu vei putea călări prin Anglia ca să faci dreptate.

Emma îi zâmbi.

-Nu? Nu pot?

-O să-mi dai de furcă, nu-i așa? spuse Michael pe un ton resemnat, dar și încântat.

Nevitt îi privi și anunță:

-Ar fi bine să-i căsătorim în Spania. Michael nu știe ce e aia răbdarea.

Emma își privi descumpănită viitorul socru. Cât oare lăsaseră să se întrevadă cu o singură privire și câteva cuvinte?

Nevitt chicoti.

-Nu-ți face griji, draga mea; primul copil poate sosi oricând. Ceilalți vor trebuie să aștepte cel puțin două luni.

Michael urcă în șa.

-Tată, n-o mai face pe Emma să se simtă rușinată și hai să mergem. Vrem să fim cât mai departe de Jean-Pierre mâine-dimineață.

-E un laș, spuse Jude.

-Nu e un laș, zise Michael, conducându-i înapoi spre drumul principal. E cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Throckmorton are dreptate: trebuie să ieșim din Moricadia cât mai repede - înainte ca Jean-Pierre să afle ce am făcut cu Sandre și să se dezlănțuie iadul.

-Deci sursele mele au dreptate? întrebă Throckmorton. Familia de Guignard e pe cale să aibă probleme?

Michael îi aruncă o privire rece, plină de satisfacție.

-Sandre ar fi trebuit să aibă grijă, spuse el. Apariția Morții a fost un semn. Regele s-a întors.

La palat, petrecerea era în toi. Oaspeții deghezați în Moarte dansau în voie, ascunși sub măști, costume și machiaje. Dacă erau întrebați, răspundeau că erau peste măsură de bucuroși că Moartea fusese capturată și va fi spânzurată mâine.

După părerea lui Jean-Pierre, cu toții se purtau ca niște copii care scăpaseră de la școală, acum că prințul Sandre nu se vedea pe nicăieri.

Jean-Pierre stătea la balcon, cu mâna învelită într-un șervet însângerat. Avea încheieturile sfâșiate de la frânghie. Privea mulțimea, întrebându-se unde îl ascunsese pe Sandre Durant cel blestemat. Trimisese gărzile să caute prin toate colțurile palatului, în fiecare cameră, fiecare dulap, fiecare colțișor. Nu-l găsiseră... sau spuneau că nu-l găsiseră.

Jean-Pierre nu mai avea încredere în ei. Ura lor le depășise teama. Dacă unul dintre ei îl găsise pe Sandre legat și cu căluș în gură, Jean-Pierre era sigur că i-ar fi tăiat gâtul fără nici o remușcare.

Jean-Pierre nu avea încredere nici în servitori. Pregătiseră o masă lungă la marginea ringului de dans și o umpluseră cu feluri scumpe de mâncare – un păun cu penele din coadă încă atașate, un aspic în formă de trandafir roșu – și zâmbeau tot timpul. Zâmbeau! Servitorii lui Sandre nu trebuiau să se comporte așa.

Și unde erau cheile de la temniță? Cheile lui Sandre dispăruseră. Cheile lui Gotzon dispăruseră. Mai erau chei pe undeva? Jean-Pierre nu știa.

Durant fie blestemat!

Orchestra se opri în mijlocul dansului și sună o goarnă.

Jean-Pierre se aplecă peste balustradă.

Doi servitori lați în umeri aduseră o tavă uriașă, acoperită cu un capac de argint. Oaspeții începură să murmure mulțumiți.

– *E pièce de résistance!*

– Un porc întreg prăjit!

Oaspeții se strânsură în jurul tăvii.

Servitorii puseră tava pe masă.

Jean-Pierre îi privi cu ochii mijiti.

Cei doi bărbați erau puternici, dar și vânjoși, cu bărbi și purtând alte haine, nu livreaau servitorilor.

Privi din nou tava acoperită. Își dădu seama ce era înăuntru. Se îndreptă de spate și țipă:

— Nu!

Cei doi bărbați își ridicară privirea. Îi întâlniră privirea lui Jean-Pierre... și zâmbiră. Dădură capacul la o parte, se traseră în spate... și prințul Sandre era acolo, gol și legat ca un pui, cu fundul în aer și o lumânare aprinsă între buclele păroase.

O clipă se lăsă tăcerea. Apoi — o sută de oaspeți în costumul Morții izbucniră în râs.

Jean-Pierre coborî scările în fugă, țipând la bărbații care îl aduseseră pe Sandre să rămână locului. Intenționa să afle cine era vinovat.

Oaspeții râseră și mai tare.

Jean-Pierre își scoase pistolul și îl aținti asupra unuia din bărbați.

Bărbatul îngheță.

Apoi Sandre țipă.

Lumânarea arsese până la capăt. Părul de pe fundul lui era în flăcări.

Jean-Pierre uită de oaspeții care râdeau, uită de trădători. Alergă lângă Sandre și stinse lumânarea și celelalte lucruri care ardeau, iar când se îndreptă de spate mulțimea dispăruse, de parcă nimeni nu fusese acolo vreodată.

Petrecerea se încheiase. Nimeni nu mai râdea. Mândria neprețuită a lui Sandre fusese strivită cu totul.

Raul Lawrence privea scena dintr-un colț întunecat, zâmbind. Apoi se răsuci pe călcâie, gata să revină la țara lui... la oamenii lui... și să-și dea la iveală secretul în sfârșit.

Zvonurile aveau dreptate. Adevăratul rege se întorsese în Moricadia.